உ

திருச்சிற்றம்பலம் **1945**

எட்டாந் திருமுறை

மாணிக்கவாசகர்

அருளிச்செய்த

திருவாசகம்

திருக்கோவையார்

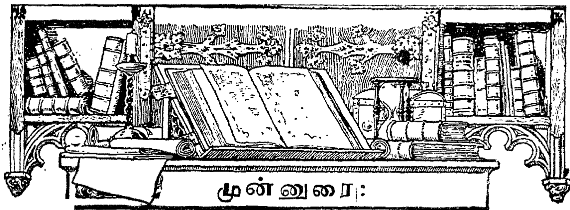
காவேரிபாக்கம்

நமச்சிவாய முதலியார்

பதிப்பித்தது

Printed at
the 'Caxton Press,'
Madras, 1927.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

திருவாசகம் என்னுந் தெய்வத் தமிழ்மறை நூலைச் செய்தருளிய பெரியார் மாணிக்கவாசகர் ஆவர். 'மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது திண்ணம்' என்பர் இலக்கணக்கொத்து இயற்றிய ஈசான தேசிகர். 'திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்' என்பது ஒருண்மைப் பழமொழியன்றோ!

திருவாசகத்தின் அமைப்பு பலதிறப்பட்டுக் காண்கின்றது: திருவாசகம் அச்சிடப்பட்ட முறை ஒன்று; மாணிக்க வாசகர் வரலாற்றை உரைக்குந் திருவாதவூரர் புராணத்துக் காணப்படும் முறை யொன்று; திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் உரைக்கும் முறை அவ்விரண்டற்கும் வேறானது. இவற்றுள் அச்சிடப்பட்டுள்ள முறை மற்றையவற்றோடு ஒருவாற்றானும் ஒற்றுமை யுடையதாகக் காணவில்லை. அது, திருவாசகத்தை மணிவாசகனார் கூற, அம்பலவாணர் எழுதிய அம்முறையாக இருத்தலாமோ வெனின், உற்று நோக்குங்கால் அதுதானும் பொருத்தமுடையதாகக் காணவில்லை. அகவல் மூன்றினையும் கலி வெண்பாவோடு சேர்த்து முதற்கண் அமைத்தது ஒருவாறு பொருத்தமுடையதாயினும் மற்றைத் தலங்களைக் குறிக்கும் பதிகங்கள் வேறு வேறான இடங்களில் அமைந்ததற்கு இயைபு ஏதும் புலப்படவில்லை.

திருவாதவூரர் முதற்கண் திருப்பெருந்துறையில் திருவாசகம் பாடத் தொடங்கினர். அக்காலத்தே அவர்க்குக் குருமூர்த்-

தியால் இடப்பட்ட பெயர் **மாணிக்க வாசகர்** என்பது. பின்னர், அவர் மதுரைக்குப் போந்த வரலாறுகளும், அதன்பின் திருவுத்தர-கோசமங்கை, திருவாரூர், திருத்தோணிபுரம் (சீர்காழி), திருவண்ணா-மலை, திருக்காஞ்சி, திருக்கழுக்குன்றம் ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்று, இறுதியில் திருத்தில்லையை யடைந்து, புத்தரை வாதில் வென்று, முத்தி யடைந்தனர் என்பதே அவருடைய வரலாறாக முடிந்தது. திருவாதவூரார்புராணமட்டும், மணிவாசகனார் மதுரைக்கு வந்து, குருமூர்த்தியைக் குதிரை வணிகனாக வரச்செய் சொக்கரை மண் சுமக்கப் புரிந்து, அரசனிடம் விடைபெற்று திரும்பவும் திருப்பெருந்துறையை அடைந்து திருவாசகம் ஓதின என்று கூறுகின்றது. திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புரா-ணம், மணிவாசகனார் மதுரையினின்றும் நேரே உத்தரகோசமங்கை முதலிய தலங்கட்குச் சென்றதாகக் கூறும். பரஞ்சோதி முனிவர் செய்த திருவிளையாடல் பதிக அடைவுகளைப்பற்றி எதுங்கூறவில்லை.

'நமச்சிவாய வாஅழ்க' என்னும் அகவலைத் திருப்பெருந்-துறையில் முதற்கண் உரைத்ததாகக் கூறும் வாதவூரார் புராணம்; திருவாலவா யுடையார் திருவிளையாடலோ, மாணிக்கவாசகர் முடிவில் மதுரையி னின்றும் பாண்டியனிடம் விடைபெற்றுச் செல்லுங்காலத்து, **'நமச்சிவாய வாஅழ்க'** என்று பாடிக்கொண்டே சொக்கர் ஆலயத்துக்குட் சென்றனர் என்னும். இவ்வகையில் ஆராய்ந்தால் திருவாசக அமைப்பில் பெரிதும் இடர்ப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. (திருவாசக அமைப்பு மாறுபடுவதை 10-ஆம் பக்கத்திற் காணும் அட்டவணையிற் காண்க.)

பதிகங்கள் முன் பின்னாக மாறியிருப்பினும், அவை பாடப்-பெற்ற தலங்கள் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன: ஆயினும், சிற்சில இடங்களில் மாறுபாடுகள் காண்கின்றன. அவை வருமாறு:

அச்சிடப்பெற்ற திருவாசகத்திற் பதிகங்கள் முறை பிறழ்வு தவிர, தலங்களின் அமைப்பில் அது திருவாதவூரார் புராணத்தோடு ஒற்றுமையுடைய தாகவே காண்கின்றது; ஆயினும், அச்சிடப்-பெற்ற திருவாசகத்தில் காணப்படும் இரண்டு பதிகங்கள் திரு-வாதவூரார் புராணத்துக் காணவில்லை. அவை **'திருவெண்பா'** **'பண்டாய நான்மறை'** என்பனவாம். இவ்விரண்டிற்கும் மாறாக,

தீதறச் சிறந்த வெண்பாத் திகழெழு நான்கு மோதி' எனத் திருவாதவூரர் புராணம் திருவம்பலச்சருக்கம் 14-ஆஞ் செய்யுளின் ஈற்றடியாகக் காணப்படுகிறது. 'திருவெண்பா', 'பண்டாய நான்மறை' இரண்டும் வெண்பாக்களால் இயன்றுள்ளவை. திருவெண்பாவில் 11 செய்யுளும், பண்டாய நான்மறையில் 7 செய்யுளும் ஆக 18 வெண்பாக்கள் காண்கின்றன. பண்டாய நான்மறை என்பது, செய்யுளின் முதற்குறிப்பாற் பெற்ற பெயர். அவ்வாறு பெயர் பெற்ற பதிகம் திருவாசகத்தில் வேறு யாண்டும் காணப்படவில்லை. ஆகவே திருவெண்பா என்பதே 28 வெண்பாக்களாக இருத்தல் வேண்டு மென்றும் அவற்றுள் 10 வெண்பாக்கள் இறந்துபட் டிருத்தல் வேண்டு மென்றும் ஊகிக்கலாம். திருத்தசாங்கம் என்பதும் பத்து வெண்பாக்களை யுடையது. அதனை மேற்கூறிய பதினெட்டுச் செய்யுட்களோடு சேர்ப்பின் இருபத்தெட்டு வெண்பாக்களாகும்; ஆயினும், திருத்தசாங்கமென ஒரு தனிப்பதிகம் வகுக்கப்பட்டிருத்தலின் அதனை ஈண்டுச் சேர்த்தல் முறையன்றெனத் தோற்றுகிறது.

இனி, திருவாலவா யுடையார் புராணம் பதிக அடைவுகளைப பற்றிக் கூறும் முறையை ஆராய்வோம். திருவாதவூரர் வரலாற்றைக் கூறும் பல நூல்களில் திருவாலவா யுடையார் புராணம் காலத்தால் முற்பட்ட தென்பது நினைவில் வைக்கத் தகுந்தது. அப் புராணத்துள் வாதவூரர் குதிரை வாங்க, அவை வந்து இறங்குமிடத்துக்குச் செல்லும்பொழுது இடையே திருப்பெருந்துறையை அடைய அங்குத் தம் மனம் பரவசப்படுதலை உணர்ந்து இங்கு ஏதோ அற்புதம் இருத்தல் வேண்டும் எனச் சிந்தித்தவராய், அங்ஙனம் தங்கிக் கோயிலுக்குள் சென்ற அளவில் அங்கே சிவபெருமான் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி யிருப்பவும், சிவகணங்கள் அடியார்களாக அமர்ந்திருப்பவும் வாதவூரர் கண்டு மெய்ம்மறந்து அடியில் விழுந்து வணங்கி நின்றார். அப்போது குருமூர்த்தி அவருக்கு உபதேசம் செய்தனர். பின்னர்க் குருமூர்த்தி வாதவூரரை நோக்கி, "மாணிக்கவாசக, எம்மைப் பாடுவாயாக" எனப் பணிப்பவும், வாதவூரர் திருவாசகம் பாடத் தொடங்கி,

1. அற்புதப்பத்து,
2. சென்னிப்பத்து,

3. அச்சோப்பத்து

என்னும் திருவாசகங்களை ஓதினார். பின்னர்க் குருமூர்த்தி, வாதவூரரை அழைத்து அவருக்கு அருகே கூடியிருந்த அடியார்களை எல்லாம் சுட்டிக் காட்ட உடனே வாதவூரர்

4. அதிசயப்பத்து,

பாடி அருளினர்.

சிவபெருமானாகிய குருமூர்த்தி தம் அடியாரோடு உடனே மறைந்தருளினதைக் கண்ட வாதவூரர் பெரிதும் கவலையுற்று,

5. கோயிற்பத்து,
6. புணர்ச்சிப்பத்து,
7. செத்திலாப்பத்து,
8. பிரார்த்தனைப்பத்து,
9. ஆசைப்பத்து,
10. உயிருண்ணிப்பத்து,
11. திருப்புலம்பல்,
12. வாழாப்பத்து,
13. எண்ணப்பத்து

என்னும் பதிகங்களை வழங்கி அருளினர்.

அதன் பின்னர் வாதவூரர், திருப்பெருந்துறை நகருட்சென்று பார்க்குமளவில் அங்கே நடந்த செய்திகளை அமைத்து,

* 14. திருவம்மானை,

* இத் திருவாசகத்தில்,

"பந்தம் பரியப் பரிமேற்கொண்டான்" எனவும்,

"கொற்றக் குதிரையின் மேல் வந்தருளி" எனவும்,

நரியைப் பரியாக்கிய திருவிளையாடல் கூறப்படுகிறது; அன்றியும்,

"......... ....மதுரை,
மண் சுமந்து கூலி கொண்டக் கோவான் மொத்துண்டு,
புண் சுமந்த பொன் மேனி..............."

என மண் சுமந்த திருவிளையாடலும் பின்னே நடக்கின்றமையால் இங்கே கூறுவது பொருத்தமுடையதாகக் காணவில்லை. இதனை யான் எழுதிவரும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பிற்கண்டு கொள்க.

15. திருப்பொற் சுண்ணம்,
16. திருக்கோத்தும்பி,
17. திருத்தெள்ளேணம்,
* 18. திருப்பூவல்லி,
19. திருவுந்தியார்,
20. திருத்தோணோக்கம்,
21. திருவெம்பாவை,
22. திருச்சதகம்

என்னும் வாசகங்களை அருளிச் செய்தனர்.

பாண்டியன் "உடனே குதிரைகொண்டு வருக" என ஓர் ஓலை எழுதி விடுதலும், அதனைக்கண்ட வாதவூரர் தாம் செய்த குற்றத்தை உணர்ந்து கோயிலுட் சென்று பெருமானிடத்து முறையிடும்போது,

23. திருப்பள்ளி யெழுச்சி

ஓதினார்.

பாண்டியன் திருவாதவூரரை மதுரையில் சிறைக்கண் வைத்ததைப் பொறுதவராகி,

24. குழைத்த பத்தும்,
25. அருட்பத்தும்,

பாடி அருளினர்.

சிவபெருமான் குறிப்பினால் குதிரை **குறித்த வேளையில்** வாராதொழிந்ததைக் கண்ட பாண்டியன் ஒற்றரை விடுத்துத் திருவாதவூரரை ஒறுக்கும்படி கட்டளை யிட்டபோது அவர் மனம் வருந்தி,

26. அடைக்கலப்பத்து

என்னும் திருவாசகத்தை ஓதினர். பின்னர் அங்கு ஒரு மரத்தில் தங்கியிருந்த குயிலைப் பார்த்து,

27. குயிற்பத்து

கூறினர்.

---

* **இத் திருவாசகத்தில், "மதுரையிற் பட்டமுது செய்தருளி" என வருதலால் இது இங்கே கூறப்படுதல் பொருத்த முடையதன்றாம்.**

சிவபெருமான் குதிரை ஏறிப் பாண்டியன் முன் வருவதைப் பார்த்திருந்த மதுரைநகரத்துப் பெண்கள் கூறியவற்றை அமைத்து,

28. அன்னைப்பத்து

என்னும் திருவாசகத்தை அருளினர்.

பாண்டியன் குதிரைச் சாத்தவர்க்குப் பரிசுகள் கொடுத்த பொழுது வாதவூரர்,

29. பிடித்தபத்து

என்னும் வாசகத்தை ஓதினர்.

பரிகளெல்லாம் நரிகளாகி ஓடிச் சென்ற பொழுது பாண்டியன் மிக்க சினமுடையவனாய், வாதவூரரைச் சிறையில் வைத்துத் தக்கவாறு தண்டிக்கும்படி ஒற்றரை ஏவினன். அவ்வொற்றர் வாதவூரரைத் தண்டிக்க மனமில்லாதவராகிக் கொண்டு போய்ச் சிறையில் வைத்தனர். அப்போது வாதவூரர்,

30. திருவேசறவு,

பாடி அருளினர்.

ஈற்றிற்பிட்டு வாணிச்சியின் பொருட்டுச் சொக்கர் மண்சுமந்த திருவிளையாடலைச் செய்ய, அது வாதவூரரைச் சிறையில் வைத்த குற்றத்தால், வைகையின் பெருக்கு மிக்கது என்று உணர்ந்த பாண்டியன், அவரைச் சிறையினின்று விடுவித்து வணங்கி வாழ்த்த, வாதவூரர் பாண்டியனிடம் விடைபெற்று,

31. நமச்சிவாய வாஅழ்க

என்னும் திருவாசகத்தை ஓதிக்கொண்டே சொக்கர் ஆலயத்துட் சென்று வணங்கிக்கொண்டு வெளிப்போந்து, திருவுத்தரகோசமங்கை, திருக்கழுக்குன்றம் என்னும் தலங்களுக்குச் சென்று, ஈற்றில் தில்லைப்பதியை அடைந்து புத்தரைவென்று, பதிகங்கள் பாடித் திருக்கோவையார் என்னும் செந்தமிழ் நூலையும் செய்தருளி, முத்தி அடைந்தனர்.

இந்நூலில், அற்புதப்பத்து முதலாக, திருப்பள்ளி யெழுச்சி ஈறாக, 23 பதிகங்களும், திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகக் காணவும், திருவாதவூரர் புராணம், அவற்றுள்,

3. அச்சோப்பதிகம்,
5. கோயிற்றிருப்பதிகம்,
13. எண்ணப்பதிகம்,
15. திருப்பொற்சுண்ணம்,
16. திருக்கோத்தும்பி,
17. திருத்தெள்ளேணம்,
18. திருப்பூவல்லி,
19. திருவுந்தியார்,
20. திருத்தோணோக்கம்,

திருத்தில்லையிலும்,

திருவம்மானை,
திருவெம்பாவை,

இவை இரண்டும் திருவண்ணாமலையிலும்,

திருப்புலம்பல்

திருவாரூரிலும் அருளிச்செய்ததாகக் கூறுகின்றது.

1. குழைத்தபத்து,
2. அருட்பத்து,
3. அடைக்கலப்பத்து,
4. குயிற்பத்து,
5. அன்னைப்பத்து,
6. பிடித்தபத்து,
7. திருவேசறவு,
8. நமச்சிவாய வாஅழ்க,

இந்த எட்டும் மதுரைமா நகரத்தில் தமக்கு இடுக்கண் நேர்ந்த காலத்தும், அரசனிடம் விடைபெற்ற காலத்தும் பாடியனவாகத் திருவாலவா யுடையார் புராணம் கூறுகின்றது. இவற்றுள்

குழைத்தபத்து,
அருட்பத்து,
அடைக்கலப்பத்து,
திருவேசறவு,
நமச்சிவாய வாஅழ்க,

இவ்வைந்தும் திருப்பெருந்துறையிலும்,

குயிற்பத்து,
அன்னைப்பத்து,
இவை இரண்டும் திருத்தில்லையிலும்,

பிடித்தபத்து,
சீர்காழியிலும் பாடி யருளியதாகத் திருவாதவூரர் புராணம் கூறுகின்றது.

மதுரையில் மணிவாசகனா பாடியதாக ஒருபதிகமும், திருவாதவூரர் புராணத்துள் காணப்படாமை வியப்பினும் வியப்பே. அவர் ஆங்கு அமைச்சராக இருந்த காலத்தும், சொக்கரை யிடைவிடாது வழிபட்டு வந்ததேயன்றி அவர் திருப்பெருந்துறையினின்றும் வந்து பட்டபாடுகளனைத்தும் மதுரையம் பதியிலே நிகழ்ந்தன வன்றே. அவ்வாறிருப்பவும் மதுரையைச் சுட்டி ஒரு பதிகமும் பாடா திருந்திருப்பர் என்று கூறுவது சிறிதும் பொருத்தமுடைய தன்றாம்.

திருவாலவாயுடையார்புராண முடையார், வாதவூரர் உத்தரகோசமங்கைக்குச்சென்று அங்குநின்றும் திருக்கழுக்குன்றம் சென்று தரிசித்து முடிவில் திருத்தில்லைக்கு வந்தார் என்கின்றார். திருவாதவூரர் புராணமுடையார், மேற்கூறிய தலங்களோடு, திருவாரூர், திருத்தோணிபுரம், திருவண்ணாமலை, திருக்காஞ்சி ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்றார் என்று கூறி, திருவாரூருக்கு ஒரு பதிகமும் திருத்தோணி புரத்திற்கு ஒரு பதிகமும் திருவண்ணாமலைக்கு இரண்டு பதிகங்களும், வகுத்துக் காட்டுகின்றனர்; இது அறிஞர் ஆராயத்தக்கது. இனி, திருவாசகமுறை அடியில் வருமாறு:

திருப்பெருந்துறையில் பாடியவை அற்புதப்பத்து முதலாகத் திருப்பள்ளியெழுச்சி ஈறாகப் பதிகங்கள்.	23
மதுரையில் பாடியவை குழைத்தபத்து முதலாக நமச்சிவாயவாஅழ்க ஈறாக.	8
திருவுத்தரகோசமங்கை	1
திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்	1
ஆகப் பதிகங்கள்.	33
இவை போகத் திருத்தில்லையில் அருளிச்செய்யப்பட்டன.	18
	. 51.

மேற்கண்ட முறையுள்ளும் சில இடர்ப்பாடுகள் காண்கின்றன. அவற்றை யான் எழுதிவரும் **திருவாசக ஆராய்ச்சியுள்** கண்டு கொள்க.

இவ்வாராய்ச்சிக்கு முதற்காரணமாயிருந்தது திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம். இதனைப் பலதிறப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடு அச்சிட்டு உதவிய பிரம்மஸ்ரீ மகா மகோபாத்தியாய வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கட்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இத்தகைய நூல்களை யான் விரும்புமாறே அச்சிட்டு வெளியிடும், சென்னை வி. குமாரசாமி நாயுடு சன்ஸ் என்னும் கம்பெனியின் தலைவரும் தமிழ் மொழியின்கண் தணவாத ஆர்வமுடையவரும் ஆகிய வி. ஜெயராம் நாயுடு அவர்கட்குத் தணிகை முருகன் எல்லா நலன்களையும் அருளுவானாக.

இம்முயற்சிக்கண் என்னுடனிருந்து உழைத்துவரும் செல்வச்சிரஞ்சீவி மு. எதிராஜுலு நாயுடு அவர்கட்கு இறைவன் இன்னருள் பாலிப்பானாக.

ஏதும் அறியாத இச் சிறியேனை இந் நன்முயற்சிக்கண் புகுத்தித் தோன்றாத் துணையாக விருந்து அருள்புரிந்து வரும் முழுமுதற் கடவுளாகிய தணிகைப் பெருமானை என் மனமொழி மெய்களால் வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

'கடலகம்'
மயிலை, சென்னை.
13-9-1927.

கா. நமச்சிவாயன்.

திருவாசகப்பதிக அட்டவணை

எண்	திருவாசகம் பதிப்பித்துள்ள முறை	தலங்கள்
க.	நமச்சிவாய வாஅழ்க	திருப்பெருந்துறை
உ.	கீர்த்தித் திருவகவல்	திருத்தில்லை
ங.	திருவண்டப் பகுதி	திருத்தில்லை
ச.	போற்றித் திருவகவல்	திருத்தில்லை
ரு.	திருச்சதகம்	திருப்பெருந்துறை
சு.	நீத்தல் விண்ணப்பம்	திருவுத்தரகோசமங்கை
எ.	திருவெம்பாவை	திருவண்ணாமலை
அ.	திருவம்மானை	திருவண்ணாமலை
கூ.	திருப்பொற் சுண்ணம்	திருத்தில்லை
கO.	திருக்கோத்தும்பி	திருத்தில்லை
கக.	திருத்தெள்ளேணம்	திருத்தில்லை
கஉ.	திருச்சாழல்	திருத்தில்லை
கங.	திருப்பூவல்லி	திருத்தில்லை
கச.	திருவுந்தியார்	திருத்தில்லை
கரு.	திருத்தோணோக்கம்	திருத்தில்லை
கசு.	திருப்பொன்னூசல்	திருத்தில்லை
கஎ.	அன்னைப்பத்து	திருத்தில்லை
கஅ.	குயிற்பத்து	திருத்தில்லை
ககூ.	திருத்தசாங்கம்	திருத்தில்லை
உO.	திருப்பள்ளியெழுச்சி	திருப்பெருந்துறை
உக.	கோயின் மூத்ததிருப்பதிகம்	திருத்தில்லை
உஉ.	கோயிற்றிருப்பதிகம்	திருத்தில்லை
உங.	செத்திலாப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
உச.	அடைக்கலப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
உரு.	ஆசைப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
உசு.	அதிசயப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
உஎ.	புணர்ச்சிப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
உஅ.	வாழாப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
உகூ.	அருட்பத்து	திருப்பெருந்துறை
ஙO.	திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்	திருக்கழுக்குன்றம்
ஙக.	கண்டபத்து	திருத்தில்லை
ஙஉ.	பிரார்த்தனைப்பத்து	திருப்பெருந்துறை

எண்	திருவாசகம் பதிப்பித்துள்ள முறை	தலங்கள்
௩௩.	குழைத்தபத்து	திருப்பெருந்துறை
௩௪.	உயிருண்ணிப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
௩௫.	அச்சப்பத்து	திருத்தில்லை
௩௬.	திருப்பாண்டிப்பதிகம்	திருப்பெருந்துறை
௩௭.	பிடித்தபத்து	திருத்தோணிபுரம்
௩௮.	திருவேசறவு	திருப்பெருந்துறை
௩௯.	திருப்புலம்பல்	திருவாரூர்
௪௦.	குலாப்பத்து	திருத்தில்லை
௪௧.	அற்புதப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
௪௨.	சென்னிப்பத்து	திருப்பெருந்துறை
௪௩.	திருவார்த்தை	திருப்பெருந்துறை
௪௪.	எண்ணப்பதிகம்	திருத்தில்லை
௪௫.	யாத்திரைப்பத்து	திருத்தில்லை
௪௬.	திருப்படை யெழுச்சி	திருத்தில்லை
௪௭.	திருவெண்பா	திருப்பெருந்துறை
௪௮.	பண்டாய நான்மறை	திருப்பெருந்துறை
௪௯.	திருப்படையாட்சி	திருத்தில்லை
௫௦.	ஆனந்தமாலை	திருத்தில்லை
௫௧.	அச்சோப்பதிகம்	திருத்தில்லை

திருவாதவூரர் புராணத்துக் காணும் முறை	திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்துக் காணும் முறை

திருப்பெருந்துறை

க. நமச்சிவாய வாஅழ்க
உ. அற்புதப்பத்து
ங. அதிசயப்பத்து
ச. குழைத்தபத்து
ரு. சென்னிப்பத்து
சா. ஆசைப்பத்து
எ. வாழாப்பத்து
அ. அடைக்கலப்பத்து
கூ. செத்திலாப்பத்து
கO. புணர்ச்சிப்பத்து
கக. அருட்பத்து
கஉ. திருவார்த்தை
கங. எண்ணப்பதிகம்
கச. *வெண்பா இருபத்தெட்டு
கரு. திருப்பள்ளியெழுச்சி
கசா. திருவேசறவு
கஎ. ஆனந்தமாலை
கஅ. உயிருண்ணிப்பத்து
ககூ. பிரார்த்தனைப்பத்து
உO. திருப்பாண்டி விருத்தம்
உக. திருச்சதகம்

திருவுத்தரகோசமங்கை

உஉ. நீத்தல் விண்ணப்பம்

திருவாரூர்

உங. திருப்புலம்பல்

சீர்காழி

உச. பிடித்தபத்து

திருவண்ணாமலை

உரு. திருவெம்பாவை
உசா. திருவம்மானை

திருப்பெருந்துறை

1. அற்புதப்பத்து
2. சென்னிப்பத்து.
3. அச்சோப்பத்து

இவை குருமூர்த்தி தம்மைப் பாடும்படி சொன்னபோது செய்தவை.

4. அதிசயப்பத்து

இது குருமூர்த்தி சுட்டிக் காட்டிய மாணக்கர்களை நோக்கிச் செய்தது.

5. கோயிற்பத்து
6. புணர்ச்சிப்பத்து
7. செத்திலாப்பத்து
8. பிரார்த்தனைப்பத்து
9. ஆசைப்பத்து
10. உயிருண்ணிப்பத்து
11. திருப்புலம்பல்
12. வாழாப்பத்து
13. எண்ணப்பத்து

இவை குருமூர்த்தி மறைந்தருளிய பொழுதும், பிறகும் செய்தவை.

14. திருவம்மானை
15. திருப்பொற் சுண்ணம்
16. திருக்கோத்தும்பி
17. திருத்தெள்ளேணம்
18. திருப்பூவல்லி
19. திருவுந்தியார்
20. திருத்தோணோக்கம்
21. திருவெம்பாவை
22. திருச்சதகம்

இவை திருப்பெருந்துறை நகருட் சென்று அங்கு நிகழ்ந்த செய்திகளைக் கண்டபோது செய்தவை.

23. திருப்பள்ளியெழுச்சி

இது பாண்டியனிடமிருந்து திருமுகம் வந்தபோது கோயிலுட் சென்று முறையிடுங் காலத்துச் செய்தது.

* பண்டாய நான்மறை திருவாதவூரர் புராணத்துள் இல்லை

திருவாதவூரர் புராணத்துக்காணும் முறை

திருக்கழுக்குன்றம்

௨௭. திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்

திருத்தில்லை

௨௮. கண்டபத்து
௨௯. குலாப்பத்து
௩௦. கோயிற்றிருப்பதிகம்
௩௧. கோயின் மூத்த திருப்பதிகம்
௩௨. கீர்த்தித் திருவகவல்
௩௩. திருவண்டப் பகுதி
௩௪. போற்றித் திருவகவல்
௩௫. திருப்பொற்சுண்ணம்
௩௬. திருத்தெள்ளேணம்
௩௭. திருவுந்தியார்
௩௮. திருத்தோணோக்கம்
௩௯. திருப்பூவல்லி
௪௦. திருப்பொன்னூசல்
௪௧. அன்னைப்பத்து
௪௨. திருக்கோத்தும்பி
௪௩. குயிற்பத்து
௪௪. திருத்தசாங்கம்
௪௫. அச்சப்பத்து
௪௬. திருச்சாழல்
௪௭. திருப்படையாட்சி
௪௮. திருப்படையெழுச்சி
௪௯. அச்சோப்பத்து
௫௦. யாத்திரைப்பத்து

திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்துக் காணும் முறை

மதுரை

24. குழைத்தபத்து
25. அருட்பத்து

இவை குறித்த நாளில் குதிரை வாராதபோது செய்தவை.

26. அடைக்கலப்பத்து

இது குதிரை வாராமையால் சிறையிலிட்டபோது செய்தது.

27. குயிற்பத்து

இது சிறையினருகே ஒரு மரத்திலிருந்த குயிலைப் பார்த்துச் செய்தது.

28. அன்னைப்பத்து

இது குதிரைமீது வரக்கண்ட வணிகரைப் பார்த்து மதுரைமாநகரத்து மகளிர் கூறியதாகச் செய்தது.

29. பிடித்தபத்து

இது குதிரைப்பாகர்க்குப் பாண்டியன் பரிசளித்தபோது செய்தது.

30. திருவேசறவு

இது பரிகளெல்லாம் நரிகளான போது செய்தது.

31. நமச்சிவாய வாஅழ்க

இது பாண்டியன் தம்மைச் செல்லும்படி விட்டபோது செய்தது.

திருவுத்தரகோசமங்கை

32. நீத்தல்விண்ணப்பம்

திருக்கழுக்குன்றம்

33. திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்

(மற்ற 18 பதிகங்கள் தில்லையில் பாடியனவாதல் வேண்டும்.)

மாணிக்கவாசகர்

என்னும்

திருவாதவூரர் வரலாறு

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாதவூரர் வரலாறு

மாணிக்கவாசகர் என்னுங் காரணப் பெயர் பூண்டு விளங்குந் * திருவாதவூரர், வையையாறு பாயும் பாண்டிவள நாட்டில் திருவாதவூரில் அந்தணர் குலத்தில் அமாத்தியர் மரபில் அவதரித்தனர். இவர் பதினாறாண்டு நிறையுமுன்னரே கல்வி கேள்விகளில் வல்லுநராய் விளங்கினர். இவரது கல்விப் பெருக்கையும் ஒழுக்கச் சிறப்பையும் கேள்வியுற்ற †பாண்டியன் இவரை அன்புடனேற்றுத் தன் அண்மையிலிருத்தி அமைச்சராகச் செய்து, தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டப் பெயரும் வழங்கினன்.

திருவாதவூரர் அமைச்சராக விளங்கிய காலத்தும், சிவபெருமான் திருவடிகளில் நீங்காத மெய்யன்புடையராய், உலக வாழ்க்கையில் ஒட்டியும் ஒட்டாதும் இருந்தனர். ஆயினும், இவருடைய ஆட்சியின் சிறப்பினால் அரசனுக்குப் பெருஞ் செல்வமும் அருஞ் சீர்த்தியும் மலிந்தன.

இவ்வாறு இருக்கும் நாளில் ஒருநாள் ஒற்றர்[1] சிலர் வந்து, 'அரசர்பெரும, ஆரிய தேசத்தார் அரிய குதிரைகளைக் கொண்டு-

* இவர் தந்தையார் பெயர் சம்புபாதாசிரிதர் என்றும், தாயார் பெயர் சிவஞானவதி யென்றும் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் கூறும்.

† இவனே அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்னும், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம்.

1. அரசன் குதிரைக்காவலர் வந்து, 'பற்பல நோய்களால் குதிரைகளின் பெரும்பான்மைய இறந்துபட்டன ; எஞ்சியவைகளும் நோயுற்றுப் பிழைக்குமோ பிழையாவோ என்று எண்ணும்படி யிருக்கின்றன ; ஆதலால் புதிய குதிரைகள் வாங்கவேண்டும்; பூமண்டலாதிபதியாகிய அரசர் பந்தியில் ஓரிலட்சங் குதிரைகளாவது இருத்தல் வேண்டாவோ ?' என, அரசன் திருவாதவூரரைப் பொன்கொடுத்து அனுப்பினன் - திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்.

வந்து சோழ நாட்டின் கடற்கரையில் இறங்கி யிருக்கின்றனர்: யாங்கள் கண்ணாரக் கண்டோம்' என்று பாண்டியனைப் பணிந்து கூறினர். அது கேட்ட பாண்டியன் வாதவூரரைநோக்கி, 'அமைச்சர் பெரும, ஆரிய தேசத்து அரிய குதிரைகள் [2]சோழ நாட்டின் கடற்கரையில் வந்து இறங்கியுள்ளனவாம்; அவற்றுட் சிறந்தனவற்றைப் பொன் கொடுத்துப் பெற்றுவருக' என்றான். உடனே வாதவூரர் பொன்னறையுட் புகுந்து, நாற்பத்தொன்பதி-னாயிரம் பொன்னைப் பாண்டியன் எடுத்துக்கொடுக்கப் பெற்றுக்-கொண்டு, சென்று, [3]சொக்கரை வணங்கிப் படைகள் புடைசூழப் புறப்பட்டனர்.

பின்னர்த் திருவாதவூர் செல்லும் வழியில் [4]திருப்பெருந் துறையைக் குறுகினர். ஆண்டுச் சிவபெருமான் குருவுருக்கொண்டு, அடியார்கள் புடைசூழ, ஒரு [5]சோலையின்கண் குருந்தமரத்தின் நீழலில் விளங்க வீற்றிருந்தனர். திருவாதவூரர் அப் பெரியார் திருவுருவப் பொலிவைக்கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து, அவரை நோக்கி, 'ஐயரே, தமது [6]திருக்கையிலுள்ள சுவடியின் பெயர் யாது?' என, அவ்வையர், 'இது சிவஞானபோதம்' என்றனர். அதுகேட்ட வாத-வூரர், 'சிவஞானபோதம் என்றால் என்னை? அதனை விளங்க உரைத்தல் வேண்டும்' என, ஐயரும், 'சிவம் என்பது மெய்ப் பொருள்; ஞானம் என்பது அறிதல்; போதம் என்பது தெளிதல்; ஆக, உண்மைப் பொருளாகிய சிவபெருமானை அறிந்து தெளிதல் என்பது திரண்ட பொருள்' என்றனர். அதனைக் கேட்டலும் வாதவூரர், 'இங்ஙனம் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளியவர் எம்மை யாட்கொள்ளவந்த இறைவரே யாவர்' என்று துணிந்து, அவரடி-

2. குதிரைகள் வந்திறங்கும் பட்டினத்திற்குச் சென்று நல்ல குதிரைகள் வாங்கி வருக - திருவாலவா.

3. விநாயகரையும் அங்கயற்கண்ணம்மையையும் - திருவாலவா.

4. காளையார் கோயிலின் சிவபெருமானை வணங்கிக்கொண்டு - திரு வாலவா.

5. கோயிலுக்குள் - திருவாலவா.

6 சுவடியாது எனக் கேட்டதும் அதற்கு விடை சொன்னதும் திரு வாலவாயுடையார் புராணத்துக் காணப்படவில்லை.

களில் வீழ்ந்து, 'அடியேனை இன்னே ஆட்கொளல் வேண்டும்' என்று இரந்து வேண்டினர். அதுகண்ட குருமூர்த்தி அவரை யெடுத்து நிறுத்தி, 'உன்னை யாட்கொள்ளும்பொருட்டே இங்குப் போந்தோம், நீ அஞ்சாதை' என்று தேற்றிய பின்னர், அன்று நள்ளிரவில் குருமூர்த்தி தென்முகமாக இருந்து திருவாதவூரர்மேல் திருவருள் நோக்கம் வைத்து, பஞ்சாக்கரவுபதேசஞ் செய்தனர் ;[7] பின்னர், தமது திருவடி தீட்சையும் செய்தருளினர். வாதவூரர் அத் திருவடிகளைத் தமது கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு, மாதவராகி விளங்கினர். பொழுது புலர்தலும் குருமூர்த்தி வாதவூரரை ஒரு தனியிடத்திலிருத்தி, ஆகமசாரங்கள் அனைத்தையும் விளங்க வுரைத்தருளினர். திருவாதவூரர் அவ்வுபதேசத்தைக் கேட்டுக் குருமூர்த்தியை வணங்கி வழிபட்டனர்.[8]

குதிரைவாங்கக் கொண்டுவந்த பொன் அனைத்தையும், திருவாதவூரர், குருகாணிக்கையாகக் குருமூர்த்தியின் திருவடிகளில் வைத்து வணங்க, அவர் அதனை அன்புடன் ஏற்று, 'சிவாலயத் திருப்பணி முதலியவற்றிற்கு இதனைச் செலவிடுக' என்று பழவடியார் ஒருவரிடம் ஒப்பித்தனர்.[9]

---

7. செய்தவளவில் வாக்கில் கலைமகள் வந்து தங்கினள்; குரு மூர்த்தி வாதவூரரை நோக்கி, 'நம்மைப் பாடுவாய்' என்றார் ; வாதவூரர், அற்புதப் பத்து முதலிய பதிகங்களைச் செய்தருளினர்-திருவாலவா. இவர் பதிகங்கள் செய்த முறையினை முன்னுரையிற் காட்டிய அட்டவணையிற் காண்க.

8. பின்பு, குருமூர்த்தி அங்கு வேதபாராயணஞ் செய்யும் பிரமசாரிகளைத் திருவாதவூரருக்குக் காட்டியருள, அவர் அவர்களைக்கண்டு, 'நீவிர் என்ன புண்ணியஞ் செய்தீர் ; இக்குருமூர்த்தியை யடைந்து அன்பு பூண்டு அவரருகிலிருக்கும் பேறு பெற்றீர்களே' என்று வியந்துகூறி, அதிசயப்பத்துப் பாடியருளினர். குருமூர்த்தி வாதவூரரைப்பார்த்து, 'மாணிக்கவாசக, நீ இங்குநில்' என்று பணித்தருளி அப்புதல்வர்களோடும் மறைந்தருளினர் ; பின்பு, கோயிற்பத்து முதலிய பதிகங்களைப் பாடியருளினர். அதன் பின்னர் நகருட்புகுந்து, திருவம்மானை முதலிய பதிகங்களைப் பாடியருளினர் - திருவாலவா.

9. குதிரை வாங்கக்கொண்டுவந்த பொன்னையெல்லாம் திருவாதவூரர் தாமே தம் மனம் போனவாறு வாரிவாரிப் பலர்க்குங் கொடுத்தனர்- திருவாலவா.

அமைச்சராக வந்த வாதவூரர் அருந்தவ முனிவராகி உலகத்தை அறவே மறந்து, மோனநிலையை யெய்தியிருந்தனர். அது கண்ட படைத்தலைவர் முதலாயினோர் வாதவூரரை யணுகி, 'அமைச்சர் பெரும, குதிரைவாங்கக் கொண்டுவந்த பொன்னை யெல்லாம் குருமூர்த்திக்குக் கொடுத்துவிட்டீரே, இனி நாம் வந்த காரியம் என்னுவது?' எனத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். அவர்களை அவர், 'நீவிர் யாவிர்? அப்புறம் போமின்' என அகற்றிவிட்டு, மோனநிலையிலிருந்தனர்.

படைத்தலைவர் முதலாயினோர் உடனே புறப்பட்டுப் பாண்டி-யனை யடைந்து, திருப்பெருந்துறையில் நடந்த செய்தியனைத்தும் அவனுக்குத் தெரியவுரைத்தனர். அதுகேட்ட மன்னன் மனம் வருந்தி, ஓலையொன்று எழுதிக்கொடுத்து, 'நீவிர் இவ்வோலையை அவ்வமைச்சருக்குக் காட்டி, அவரைப் பிடித்த பிடியாய் இங்கு அழைத்து வருக' எனக் கட்டளையிட, அன்னோர் அவ்வாறே சென்று, அவ்வோலையை அமைச்சரிடம் நீட்டினர். வாதவூரர், 'அஃது யாது?' என, அவர்கள், 'இது பாண்டியன் தமக்கு வரவிடுத்த திருமுகம்' என்றனர். வாதவூரர், 'யாம் பரமசிவத்தின் திருமுகத்தையன்றிப் பாண்டியன் திருமுகத்தைப் பார்க்கப் பொரோம்' என்று கூறினர். கூறவே, ஒருவன் அதில் எழுதி-யிருந்த செய்தியை முறையே படித்து நின்றான். அது கேட்ட வாதவூரர், இவ்வுலகஞானம் சிறிதுண்டாக, குருமூர்த்தியை யடைந்து, அரசன் ஓலையெழுதி விடுத்தமையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். குருமூர்த்தி அதுகேட்டு, 'யாமே குதிரைகளைக்கொண்டு வருவேம்; நீ போய்ப் பாண்டியனைப் பார்த்து ஆவணிமாதம் மூலநாளில் குதிரைகள் வந்து சேரும் என்று கூறுவாய்;[10] இதோ 'இம்மாணிக்கத்தைக் கையுறையாகக்

10. வாதவூரர் திருப்பெருந்துறையை அடைந்ததும் தமக்கு அங்கு உண்டாகிய இன்பநிலையை உன்னி, அத்தலத்தில் தங்கியிருக்க எண்ணி, படைத்தலைவர் முதலாயினரை நோக்கி, 'ஆடிமாதத்தில் குதிரைகள் வாரா; ஆவணி மாதத்தில்தான் அவை வந்திறங்கும்; அப்போது இப் பொன்னைக்கொண்டு நல்ல குதிரைகளை நானே வாங்கிவருவேன்; இதனை அரசனுக்கு அறிவியுங்கள்' என்றுகூறி விடுத்தனர் - திருவாலவா.

கொடு' என்று, உயர்ந்ததோர் மாணிக்கமணியைக் கொடுத்தனுப்பினர்.[11]

முழு நீறு பூசிய முனிவராய் விளங்கிய வாதவூரர், முன் போல் அமைச்சர் கோலம் பூண்டு, திரும்பிச் சென்று, மதுரையில் பாண்டியனைக் கண்டனர். கண்டு, மாணிக்கத்தைக் கையுறையாகத் தந்தனர். பாண்டியன் அதுகண்டு மகிழ்ந்து, அவரைத் தன்னருகி விருக்கச்செய்து, 'அமைச்சர் பெரும, தாம் சென்ற திக்கில் நடந்த செய்தி யாது?' எனக் கேட்க, வாதவூரர், 'குதிரைகளெல்லாம் நல்லனவாயுள்ளன; ஆவணி மாதம் மூல நாளில் அவை யிங்கே வரும்; அந்நாள் வரும் வரையில் திருப்பெருந்துறையில் தங்கியிருக்க நினைந்தேன்; தாம் சினமிக்கு எழுதிய ஓலை கண்டு உடனே ஈண்டடைந்தேன்' என்றனர். அதுகேட்டு மனம் வருந்திய பாண்டியன், 'ஏதோ எழுதி விட்டேன்; அதைப் பாராட்டுதல் வேண்டா' என்று உரைத்து அவர் உள்ளத்தில் உவகையை யெழுப்பினன்.

வாதவூரர் சொல்லியவாறே ஆவணி மூலநாள் என்று அணையும் என எதிர்பார்த்திருந்த அரசனை, அந்நாளுக்கு இரண்டு நாள் முன்னதாகவே[12] அமைச்ச னொருவன் அணுகி, 'வாதவூரர் சொன்னவெல்லாம் வாய்மையல்ல; அவர் குதிரைகளைக் கண்ணுற் கண்டதுமில்லை; பொன் கொடுத்து அவற்றைப் பெற்றதுமில்லை; கொண்டு சென்ற பொன்னை யெல்லாம் திருப்பெருந்துறையில் சிவனடியார் ஒருவருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து விட்டனர்' என்று கூறினன். உடனே பாண்டியன் சில ஒற்றரை

---

11. மாணிக்கம் கொடுத்ததாகத் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் கூறவில்லை. பாண்டியன் பொருளைத் தம்மனம் போனவாறு செலவிட்டதை யுன்னிவருந்தி ஆலயத்துட் புகுந்தனர்; அங்குப் பாண்டியனுக்கு ஐந்தாறு நாட்களில் குதிரைவரும் என்று ஓலையெழுதி விடுக என்று ஓர் அசரீரி தோன்றிற்று. அவ்வாறே வாதவூரர் ஓலையெழுதியனுப்பினர் - திருவாலவா.

12. குறித்த நாளிற் குதிரை வாராமையால் அரசன் சினமிக்கவனாய், ஏவலரை அனுப்பிக்கேட்க, வாதவூரர் முன்போலவே குதிரை வரும் என்றனர் - திருவாலவா.

ஏவி, 'திருப்பெருந்துறையில் குதிரைகள் உள்ளனவா?' என்று பார்த்து வரும்படி சொல்ல, அவர்கள் சென்று ஆராய்ந்து பார்த்து வந்து, 'அங்குக் குதிரைகள் இல்லை' எனக் கூறினர். மன்னன் அது கேட்டுச் சீற்றம் மிக்கவனாய்த் தண்டலாளரை நோக்கி, 'நீங்கள் வாதவூரரிடஞ் சென்று, குதிரை வாங்கக் கொண்டுபோன பொன்னை யெல்லாம் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்திக் கேளுங்கள்; இன்றேல், வன்சிறையி லிடுங்கள்' என்றான். தண்டலாளர் சென்று வாதவூரரைக் கண்டு, அரசன் கட்டளையை யறிவிக்க, அவர் ஏதுஞ் சொல்லுதற்கின்றி வாளாவிருந்தனர்; ஏவலர் அவரைப் பிடித்துக் கடுஞ்சிறையி லிட்டனர். பொழுது புலர்ந்ததும் தண்டலாளர் வாதவூரரை வெளியே கொண்டுவந்து, வெயிலில் நிறுத்தி வருத்தினர். அப்பொழுது திருவாதவூரர் தம் குருமூர்த்தியை நினைத்து, 'இவ்வாறு யான் துன்புறுதல் உமக்கு ஏச்சன்றோ! தேவரீர் சொல்லியவெல்லாம் பொய்யோ! இனி என்னால் ஆவதும் ஒன்றுண்டோ!' என்று கூறி, தண்டலாளர் செய்த தண்டங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு வருத்தமுற்றிருந்தனர்.[13]

இஃது இவ்வாறிருக்க, குருமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் திருவாதவூரர் சிந்தை மெலிவைத் தீர்த்தற்கெண்ணி, [14]நரிகளைப் பரிகளாக மாற்றி, தேவர்களைப் பாகர்களாக்கி அவற்றின்மீது ஏற்றி, தாம் குதிரை வணிகர்போல் உருக்கொண்டு, வேதமே குதிரையாகத் தாம் அதன்மேற்கொண்டு, பாகர் தம்மைச் சூழ்ந்து வர, மதுரையம்பதியை நோக்கிச் செல்லுவாராயினர்; அது கண்ட ஒற்றர் ஓடிச் சென்று, 'குதிரை வருகிறது' என்று அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அரசனும் அகமிக மகிழ்ந்து, வெளிப்போந்து, வாதவூரரை வரவழைத்து, அவருடன் கூடி, [15]வையாளி வெளியை அடைந்து, அங்கே அப்போது அமைத்திருந்த ஆதனத்தில் அமர்ந்தான்; வாதவூரரும் அரசனருகில் அமர்ந்தனர்; மற்றை-யோரும் மகிழ்ந்து பக்கலில் வதிந்தனர்.

---

13. இங்கே, குழைத்தபத்தும் அருட்பத்தும் பாடினார் - திருவாலவா.

14. மிழலைநாட்டுக் காட்டிலுள்ள நரிகளை - திருவாலவா.

15. சித்திரமண்டபத்திலிருக்க, அப்போது சிவபெருமான் திருக்குறிப்பினால் குதிரைவரக் காலந்தாழ்க்க - திருவாலவா.

குதிரைகள் வரும் [16]வேகத்தால் தூசிப்படலம் வானிற் பரந்தது; கடலலைகள் பரந்து வருவதுபோலக் குதிரைகள் வருந் தோற்றத்தைக்கண்ட அரசன், கரைகடந்த களிப்புக்கடலில் மூழ்கினன்; வாதவூரார் மனத்தில் வியப்புத் ததும்பியது. குதிரைக் கூட்டம் வையாளி வெளியைக் குறுகின. குதிரைப்பாகர் நடுவிற் குருமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் குதிரை வணிகர்போல் குலவிவந்தனர். மன்னன் விருப்பத்தை வாதவூரரால் அறிந்த வணிகர், பரிமாவைப் பற்பல விதமாக நடத்திக்காட்டி, முடிவில் அப் பரி ஆடிக்கொண்டுவர அரசனை அணுகினர். அது கண்ட அரசன் ஆனந்தம் மிக்குடையனாய், அரிய பட்டாடை ஒன்றைப் பரிசிலாக நீட்டினன். அதனை, அவ் வணிகர் புன்னகை புரிந்து, தம் செண்டில் ஏற்றனர். அதுகண்ட பாண்டியன், 'யாம் மகிழ்ந்தளிக்கும் இப் பரிசிலை இவர் இவ்வாறு ஏற்றல் என்னே!' எனச் சினந்து நோக்குதலும், வாதவூரார், 'அஃது அவர் நாட்டு வழக்கு; அசட்டையன்று' எனக் கூற, மன்னன் சினந்தணிந்து மனமகிழ்ந்தான். பின்னர்ப் பரிநூல் வல்ல பண்டிதர் அக் குதிரைகளை ஆராய்ந்து நோக்கி, 'இவை நன்னிறமுள்ளன; நற்சுழியுள்ளன; நன்னடையுள்ளன' என்று கூற, அரசனும், 'ஆம், ஆம்; இக் குதிரைகள் அரியவை; கொடுத்த பொன்னுக்கு எட்டிப்பங்கு மிகுதியாகப் பெறும்' என்றான்.

குதிரை வணிகராகிய குருமூர்த்தி அக்குதிரைகளனைத்தையும் கயிறுமாற்றிக் கொடுத்துவிட்டு, அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர்[17]. மன்னன் வாதவூரரை வாயார வாழ்த்தி, தான் இயற்றிய தண்டனைகளை மனத்தில் வையாது மன்னிக்குமாறு வேண்டியபின், தன் மாளிகையை அடைந்தான். வாதவூரரும் அரசனுடன் அரண்மனைக்குச் சென்று, பின்னர், தம் இருக்கைக்கு ஏகினர்.

---

16. அரசன் ஏவலரை நோக்கி, குதிரை வருகின்றனவா பாருங்கள் என, அவர்கள் பார்த்து இல்லை என்றனர்; அதன்மேல் அரசன் கடுஞ் சினங்கொண்டு வாதவூரரைத் தண்டிக்கச் செய்தான்-ஏவலர் வாதவூரரைத் தண்டிக்கையில், அவர் அடைக்கலப்பத்துப் பாடினர் - திருவாலவா.

17. இங்கே பிடித்தபத்துப் பாடினர் - திருவாலவா.

மறுநாட் காலையில் அப்பரிகளெல்லாம் நரிகளாக உருமாறி, அங்கிருந்த உண்மைக் குதிரைகளையும் கொன்று, ஊரார் அஞ்சும்படி ஊளையிட்டு ஓட்டெடுத்தன; அது கண்ட குதிரைப்பாகர் மனம் கொதிக்க, உடல் பதைக்க ஓடிச்சென்று, அச்செய்தியை அரசனிடம் முறையிட்டனர்; அம்முறைப்பாட்டைக் கேட்ட மன்னன் அடங்காச் சீற்றமுடையவனாகி, வாதவூரரை வரவழைத்து, 'நீர் இவ்வாறு செய்தது என்னே! இது நெறியோ? பரிகளெல்லாம் நரிகளாயினவே!" என்று பரிகசித்து, தண்டலாளரை நோக்கி, 'நீவிர் இவரை அழைத்துக் கொண்டுபோய், என் பொன் முழுதும் இவரிடத்துப் பெறுக' எனக் கட்டளையிட்டான். தண்டலாளர் அவரை அழைத்துக்கொண்டு போய், பொன்னைக் கொடுக்கும்படி கேட்டனர்; அவர் வாளாவிருக்க, சேவகர் அவரைக் கடுவெயிலில் நிறுத்தி வருத்தினர். திருவாதவூரார் திருவருளை நினைந்து, 'இதுவும் உன் செயலோ! உன்னை நம்பின எனக்கு இத்துன்பமும் வருதல் நேரிதோ!"[18] என்று ஏங்கி யிருந்தனர்.

ஏங்கியிருந்த வாதவூரர் கொண்ட துன்பத்தைத் தீர்த்தருள எண்ணிய இறைவன், [19]கங்கையை நினைத்து, 'நீ வாதவூரன் அடைந்துள்ள துன்பத்தைத் தொலைக்க வழி தேடு' எனலும், கங்கை விரைந்து வந்து வைகையிற் கலந்து பெருவெள்ளமாகி மதுரையம்பதிமேற்[20] பரந்துநின்றது. அதனையறிந்த ஊர்க்குடிகள், 'ஊழிவெள்ளம் உருத்து வந்ததோ! ஒன்றுந் தெரியவில்லையே!" எனத்திகைத்து, ஓடிச்சென்று பாண்டியனிடம் முறையிட்டனர். பாண்டியன் அது கேட்டுப் பயந்து, பொன்னும் துகிலும் பூவும் மணியுங் கொண்டுபோய்ப் பலியாக ஆற்றில்விட்டு, அதன் சினத்தைத் தணிக்க முயன்றான்; முயன்றும், ஆறு மும்முரமாக வீறுவதாயிற்று. 'இஃது என்னே! ஆறு வீறுகிறதே! என்ன செய்தும் வெள்ளம் தணியவில்லையே!" என்று அடுத்து நின்ற அமைச்சரைக் கேட்டான். அமைச்சர் பெரிதும் எண்ணிப்

---

18. திருவேசறவு பாடினர் - திருவாலவா.

19. வருணனை நினைத்தார் - திருவாலவா.

20. மேகங்கள் காலூன்றிப் பெய்தன.

பார்த்து, 'ஒருகால் வாதவூரரை வருத்தியதனால் வந்த கேடாக இருக்கலாமோ, இது, என்று கூறினர்; அது கேட்ட அரசன், 'ஆம், ஆம்! இருக்கலாம், இருக்கலாம்' என்று சொல்லி, உடனே வாதவூரரை வரவழைத்து, அன்பு செய்து, 'அமைச்சர் பெரும, யான் அறியாமற் செய்த தீத்தண்டம் பொறுத்திர்; நீவிர் கொண்டு சென்ற பொருளனைத்தும் சிவனடியார் திறத்துச் செலவிட்டிருப்பீராயின், அதனால் எய்தும் அறப்பயன் அடியேனைச் சேரற்பாலதன்றோ? அதனை யுணராது உம்மை வீணே ஒறுத்தேனே! என்று இரங்கி, 'பெரியீர், இவ்வையைப் பெருக்கு இவ்வூரின்மீது செல்லாதபடி அடக்குதல் வேண்டும்' என்று வேண்டினன். வாதவூரர் திருவருளை உன்னினர்; வையை வேகங் குறைவதாயிற்று. அது கண்ட வாதவூரர் தம் அருகில் நின்ற காவலரை நோக்கி, 'நீங்கள் சென்று பறையறைந்து ஊராரைக் கூட்டிவந்து இவ்வாற்றுக்கு அணையிடச் செய்யுங்கள்; அவரவருக்கு இடம் அளவிட்டுக் கொடுங்கள்' என்றனர். காவலர் அக்கட்டளையை அறிவித்துப் பறையறையவே, ஊரிலுள்ளார் ஏருக்கு ஒருவராகக் கூடி வையைக் கரையில் வந்து சேர்ந்தனர். அவரவர்க்குரிய இடங்களைக் காவலர் அளந்து காட்ட, அவரவர் தத்தம் பங்கை மண் வெட்டிக்கொட்டி அடைக்கலாயினர். பின்னர், அரசன் முதலாயினோர் அரண்மனையை அடைந்தனர்.

மதுரையம்பதியில் பிட்டு வாணிச்சி ஒருத்தி யிருந்தாள்; அவள் பழுத்து நரைத்த கிழவி; சொக்கர் அடியிற் சோராத அன்புடையவள்; தான் சுடும் பிட்டை முதற்கண் அப் பெருமானுக்குப் படைத்து, பிறகு விலைக்கு விற்பவள்; அவள் பெயர் **செம்மனச் செல்வி**[21] என்பது. அக் கிழவியின் பங்கை அடைத்தற்கு ஆளில்லாமையால் அவள் பெரிதும் அச்சுற்று, சொக்கர் ஆலயத்துட் புகுந்து, தன் குறையை அப்பெருமானிடம் சொல்லி முறையிட்டாள். சொக்கர் அவ் வேழைக்கு இரங்கி ஒரு கூலியாள் போல் அவள்முன் தோன்றினர். அவள் கூலியாளைக் கண்டதும் தன் குறை தீர்ந்தவளாய், 'அப்பா, வேலை செய்து கூலி வாங்கிக்

---

21. இப்பெயர் திருவாலவாயுடையார் புராணத்தில் காணப்படவில்லை; பரஞ்சோதி முனிவருடைய திருவிளையாடலில் வந்தி என்னும் பெயர் காணப்படுகிறது. வந்தி - பிள்ளையில்லா மலடி.

கொள்ளுவையோ?' என்று கேட்டாள். 'கூலிக்கு வேலை செய்பவன்-தான் நான்; முன்பு கூலி கொடுத்தால், பின்பு வேலை செய்வேன்' என்றார். 'ஆனால் சரி, முன்பு கொஞ்சம் பிட்டுத் தருகிறேன்: மாலையானதும் பிட்டு விற்றுக் கூலி கொடுப்பேன்' என்றாள். சொக்கர் அவ்வேற்பாட்டிற்கு உடன்பட்டு, செல்வி கொடுத்த பிட்டை வாங்கி மடியிற் கட்டிக்கொண்டு, சிறிது வாயிற் போட்டு மென்று தின்றுகொண்டே நடந்தார். 'ஆகா, இந்தப் பிட்டுப் பெருஞ்சுவை யுடையது! நறுமணம் உடையது! நன்று, நன்று!' என்று சொல்லிக்கொண்டே, அக்கிழவியுடன் வையைக் கரையை அடைந்தனர். செல்வி தன் பங்குக்குரிய பாகத்தைக் காட்ட; 'சரி, இதோ ஒரு நொடிப்போதில் இதனை அடைத்து வருகிறேன், அஞ்ச வேண்டா' என்று தேற்றினர். செம்மனச்செல்வியும் சிந்தை மகிழ்ந்தாள்.

பின்னர், வேலையாளாகிய சொக்கர் மண்ணை வாரிக் கொட்டு-வார்போல் திருவிளையாடல் புரிவாராயினர். மண்ணை வெட்டுவார், கரையிற் கொட்டுவார்; சிறிது நின்று சும்மாடு கோலுவார்; பசிப்பவர்போல் பிட்டை யெடுத்து வாயிற் போட்டுக் கொள்வார், இருபுறங்களிலும் ஒதுக்கி மெல்லுவார்; நாவினால் சுவைப்பர்; 'நறுவிது, நறுவிது' என்று தம் தலையை அசைப்பர்; 'திண்ணப்ப-னாகிய கண்ணப்பன் படைத்த கறியினும் சால நறுவிது இது' என்பர்; பிறகு ஒரு கூடை மண்ணை வாரிக் கொட்டிவிட்டுக் கூத்தாடுவார். இந்தக் கூத்துக்களை யெல்லாம் கண்டாள் செம்மனச் செல்வி. 'என்னே இக்கூத்து! என்னே இவ்வாட்டம்! மண் எடுத்தபாடில்லையே! கொட்டியபாடில்லையே! கரையை அடைத்தபாடில்லையே! என்ன செய்வேன்! காவலர் கண்டால் கடுகுவரே!' என்று கன்றி நின்றாள். அது கண்ட சொக்கர், 'அம்மே, இனி என் பாடு, உனக்கேன் கவலை; நீ வீடுபோய்ச் சேர்' என்றார். கிழவி எதுவும் சொல்வதற்கின்றி மனம் வாடி, தன் மனையை அடைந்தாள். செம்மனச் செல்வி சென்றவுடன், சொக்கராகிய கூலியாள், கூடை-யைத் தலைக்கணையாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு கொன்றை மரத்தின் நீழலில் படுத்துக்கொண்டனர்.

திருவாதவூரர் காவலரை நோக்கி, 'நீவிர் சென்று அவரவர் தத்தம் பங்கை அடைத்தாயிற்றோ, பார்த்து வாருங்கள்' என்று பணித்தனர். அவர்கள் அவ்வாறே சென்று பார்த்து வருகையில்

பிட்டு வாணிச்சியின் பங்குமட்டும் அடைபடாமையின், மற்றை-யோர் அடைத்த கரையும் அறுத்துக்கொண்டு போவதை யுணர்ந்து, அதனை அடைக்க வந்தவனைத் தேடி அழைத்துக்கொண்டு வந்து தம் தலைவன்முன் நிறுத்தினர். அத் தலைவன், 'இவனை உதிரம் ஒழுகு-மாறு பிரம்புகொண்டு புடைக்க' எனலும், ஒருவன் அவரைத் தன் பிரம்பால் ஓங்கிஅடித்தனன்; [22] அடிக்கவே, சொக்கர், அங்கிருந்தார் அனைவரும் துணுக்குற மறைந்தருளினர். ஆயினும் அப் பிரம்படி அரசன், அரசி, அமைச்சர், காவலர் முதல் அனைவர்-மீதும் பட்டது; வாதவூரர்மீதும் பட்டது. அவ்வடியைப் படாதவர் தாம் யாவர்! அனைவரும் திடுக்கிட்டனர்; என்னே என்னே என்று இறும்பூதெய்தினர். அரசன் முதலியோர் இது தெய்வத் திருவருளே என்று வியந்தனர். திருவாதவூரர், சொக்கரே இவ்வாறு கூலியா-ளாக வந்தனர் என்றுணர்ந்து அன்புற்று அவர் படுத்திருந்த இடத்-தை அணுகிப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கினர். காவலர், சொக்கர் பிட்டுக்கு மண்சுமந்த வரலாற்றை விவரமாக வெளியிட்டனர். அது கேட்டு வாதவூரர் அழுது புலம்பினர். வையையும் வற்றியது.

இத்திருவிளையாடல் அனைத்தும் திருவருட் செயலால் உண்-டானது என்று உணர்ந்த பாண்டியன் வாதவூரரைக் கண்டு வணங்கி, 'மெய்யன் புடையீர், தமது உயர்வை யுணராது காவல-ரைக்கொண்டு கடுந்தண்டம் செய்வித்தேன்; அடியேன் ஆராயாது செய்த குற்றத்தை மன்னித்தருளல் வேண்டும்; அன்றியும், தாம் அரசராகவும் அடியேன் அமைச்சனாகவும் இருந்து ஆட்சிபுரிதல் வேண்டும்; இதுவே என் விருப்பம்' என்றான். திருவாதவூரர் 'எமக்கு அது வேண்டா; யாம் திருப்பெருந்துறைக்குச் செல்லு-மாறு செய்வதே எமக்கு ஆட்சி; இன்னே செலவிடுக' என்றார். அதன்மேல் பாண்டியன் அவர் விரும்பியவாறே அவரைத் திருப்-பெருந்துறைக்குச் செலவிடுத்தான்.[23]

22. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல், அரிமர்த்தன பாண்டி-யன் அடித்தான் என்னும்

23. 'இங்கு நின்றும் 'நமச்சிவாய வாஅழ்க' வென்னும் கலிவெண்-பாவைப் பாடிக்கொண்டே சொக்கர் ஆலயத்துக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கிக்கொண்டு, நேரே திருவுத்தர கோசமங்கைக்குச் சென்றார்' — திருவாலவாயுடையார்.

திருவாதவூரர் பாண்டியனை விட்டுப்பிரிந்து, பரிந்து சென்று, திருப்பெருந்துறையில் தேசிகமணியைத் தரிசித்து, வணங்கினர். குருமூர்த்தி அவருக்குத் திருநீறு சாத்தி, அவர்மீது அருட்கண் வைத்தனர். திருவாதவூரர் அடியார்கூட்டத்தில் கலந்திருந்தனர்.

குருமூர்த்தி தம் அடியாரை நோக்கி, 'அன்பர்காள், யாம் கயிலாயஞ் செல்லவேண்டும்; நீவிர் ஈண்டு இன்புற்று வாழ்ந்திருங்கள்' என்று பணித்தனர். அடியார் அக் குருமூர்த்தியைப் பிரிந்திருக்க மனமில்லாராய், பெரிதும் வாடிப் புலம்பினர்; அதன்மேல் குருமூர்த்தி, 'இக்குருந்த மரத்தின் நீழலில் பீடம் ஒன்று அமைத்து, அதன்மீது எம் திருவடிகளை வைத்துப் பூசித்துக்கொண்டிருங்கள்; ஒருநாள் இப்பொய்கையில் தீப்பிழம்பு தோன்றும்; அதனில் நீவிர் அனைவரும் மூழ்கி எம்பதியை யடைவீர்,' என்று கூறியருளிக் கயிலையங்கிரியை அடைந்தனர். திருவாதவூரர்மட்டுங் குருமணியைப் பின் தொடர்ந்தனர். அவர் அங்கு ஒரு கொன்றை மரத்தின்கீழ் நின்று, வாதவூரரை அருகில் இருத்திக்கொண்டு, 'அன்ப, யாம் எங்கும் இருப்போம்; ஆயினும் இக்குருந்த மரத்தின் நீழலில் அடியார் வினையை நீக்குதற் பொருட்டு என்றும் இருப்போம்; நீ இவ்விடத்திலேயே இரு; பொய்கையில் தீப்பிழம்பு தோன்றுங்கால், அனைவரும் அதனில் மூழ்குவார்கள்; நீமட்டும் இங்கு இருந்து, உத்தரகோசமங்கை என்னும் தலத்தையடைந்து, அங்கு அட்டமா சித்திகளையும் பெற்று, மற்றத் திருப்பதிகளையுந் தரிசித்து, முடிவில் சிதம்பரத்தை யடைந்து, புத்தரை வாதில் வென்று, ஈற்றில் எம்மை யடையக் கடவாய்' என்று அருளிச்செய்து மறைந்தருளினர். அதுகண்ட திருவாதவூரர் குருமூர்த்தியை மனத்தால் தியானித்துக்கொண்டே அடியார் கூட்டத்தை அடைந்து, குருந்த மரத்தின் நீழலில் தெய்வப்பீடம் ஒன்று அமைத்து, அதனில் குருமூர்த்தியின் திருவடிகளை இருத்தி முப்போதும் எப்போதும் பூசித்து வருவாராயினர்.[24]

---

24 இச்செய்திகளை யெல்லாம் வாதவூரருக்குக் குருமூர்த்தி, அவர் முதலில் வந்தபோதே அருளிச் செய்ததாகக் கூறும் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்.

இவ்வாறு நிகழ்ந்துவரும் நாட்களில், வாதவூரர்,

1. நமச்சிவாய வாஅழ்க எனத் திருவாசகத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர்;[25] பின்னர்,

2. அற்புதப்பத்து,
3. அதிசயப்பத்து,
4. குழைத்தபத்து,
5. சென்னிப்பத்து,
6. ஆசைப்பத்து,
7. வாழாப்பத்து,
8. அடைக்கலப்பத்து,
9. செத்திலாப்பத்து,
10. புணர்ச்சிப்பத்து,
11. அருட்பத்து என்னும் பதிகங்களைப் பாடி யருளினர். பின்னர்,

12. திருவார்த்தை,
13. எண்ணப்பதிகம்,
14. வெண்பா இருபத்தெட்டு,
15. திருப்பள்ளியெழுச்சி,
16. திருவேசறவு,
17. ஆனந்தமாலை,
18. உயிருண்ணிப்பத்து,
19. பிரார்த்தனைப்பத்து,

---

25 இக் கலிவெண்பாவை வாதவூரர் பாண்டியனிடம் மதுரையில் இறுதியாக விடை பெற்று, உத்தர கோசமங்கைக்குச் செல்லுமுன் பாடியருளியதாகத் திருவாலவாயுடையார் புராணம் கூறும்.

* இது, அச்சிட்ட திருவாசகத்தில் திருவெண்பா, பண்டாயநான்மறை என இரண்டாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. திருவெண்பா பதினொரு செய்யுட்களும், பண்டாயநான்மறை எழு செய்யுட்களும் ஆகப் பதினெட்டுச் செய்யுட்களே காண்கின்றன.

20. **திருப்பாண்டிவிருத்தம்** ஆகிய திருப்பதிகங்களையும் இசைத்தருளினர்.

இங்ஙனமிருப்ப, ஒரு நாள் பொய்கையில் தீப்பிழம்பு தோன்றிற்று; தோன்றக்கண்ட அடியார் அனைவரும் பஞ்சாட்சரத்தை ஓதிக்கொண்டே மூழ்கினர். சிவபெருமான் பார்வதி சமேதராய் இடப வாகனத்தின் மீதிருந்து காட்சி தந்தருளினர். அடியார்கள் சிவகண நாதராய்த் திருவுருத்தாங்கிச் சிவபெருமான் முன்பு நின்றனர். சிவபெருமான் அவர்களோடு மறைந்தருளினர். இந்த நிகழ்ச்சி நிகழுங்காலத்தில் வாதவூரர் ஒரு கொன்றை மரத்தின் நீழலில் தங்கி, சிவயோகு செய்திருந்தனர். அவ் யோகத்தில் இந் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ட அவர், தாம் தனியே நின்றதை எண்ணித் தயங்கி வருந்தி எழுந்து குருந்தமரத்தின் நீழலில் வந்து, குருமணியின் பாதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அழுது,

21. **திருச்சதகம்** என்னும் பாமாலையைப் பாடியருளினர். பின்னர்க் குருமூர்த்தியின் கட்டளையை நினைந்து, திருவுத்தரகோசமங்கைக்குச் சென்று, குருமூர்த்தியின் வடிவத்தைக் காணாராய் மூர்ச்சையுற்று, 'என்னை நீத்தனையோ!' என்று,

22. **நீத்தல்விண்ணப்பம்** செய்தனர்.

உடனே அக் குருவுருவந் தோன்ற அதனை அன்புடன் தரிசித்து வணங்கினர். பின்னர்ப் பல தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவிடைமருதூரை யடைந்து பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு திருவாரூருக்குச் சென்று புற்றிடங்கொண்ட நாதரைத் தரிசித்து,

23. **திருப்புலம்பல்** என்னும் பதிகத்தை அருளிச்செய்தனர்.

அதன் பின்னர், சீர்காழிக்குச் சென்று தோணியப்பரை வணங்கி,

24. **பிடித்தபத்து** என்னும் பதிகத்தைப் பாடினர். அங்கு நின்றும் தில்லையைத் திக்குநோக்கி வணங்கித் திருமுதுகுன்று, திருவெண்ணெய்நல்லூர் என்னுந் தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலையை அடைந்து, அங்கே குருமூர்த்தியின் கோலத்-

தைக் கண்டு துதித்துக்கொண்டு இருக்கும் நாட்களில், மார்கழி மாதம் வர, மாதர்கள் மார்கழி நீராடுதற்பொருட்டுச் செல்லும் முறையை நோக்கி, அவர்கள் கூறும் வாக்காக,

25. திருவெம்பாவை என்னும் திருப்பாடலைச் செய்தருளி-ஞர். பின்னர் அந் நகரில் அம்மானையாடும் பெண்டிரைப் பார்த்து, அவர்கள் கூறும் கூற்ருக,

26. **திருவம்மானை** என்னும் செய்யுளைப் பாடினர். பின்னர்க் காஞ்சியம்பதியைக் கண்டருளி, கழுக்குன்றத்தை யடைந்து,

27. திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் பாடிச் சில பகல் அங்குத் தங்கி யிருந்தனர். முடிவில் சிதம்பரத்திற்குச் செல்லுமாறு எண்-ணம் எழ, அங்குப் போய், குருமூர்த்தியின் திருவுருவந் தோன்ற அதனைக் கண்டு ஆநந்தக் கண்ணீர் பெருக,

28. **கண்டபத்து** என்னும் பதிகம் பாடியருளினர். பின்னர்த் திருப்புலீச்சரம், திருநாகேச்சரம் என்னுந் தலங்களைத் தரிசிக்கை-யில் குருவுருவந்தோன்ற அதனை வணங்கிக்கொண்டு திரும்பி, தில்லைமூவாயிரவர் வாழும் தெருக்களிற் போகும்போது,

29. குலாப்பத்து,
30. கோயிற்றிருப்பதிகம்,
31. கோயின்மூத்ததிருப்பதிகம்,
32. கீர்த்தித்திருவகவல்,
33. திருவண்டப்பகுதி,
34. போற்றித் திருவகவல் என்னும் பாடல்களை அருளினர். பின்னர், பெண்டிர் பொற்சுண்ணம் இடிக்கலைக் கண்டு, அன்னோர் கூறியதாக,

35. திருப்பொற்சுண்ணம் பாடியருளினர். அதன்பின்,
36. திருத்தெள்ளேணம்,
37. திருவுந்தியார்,
38. திருத்தோணோக்கம்,
39. திருப்பூவல்லி,

40. திருப்பொன்னூசல்,
41. அன்னைப்பத்து,
42. திருக்கோத்தும்பி,
43. குயிற்பத்து,
44. திருத்தசாங்கம்,
45. அச்சப்பத்து என்பனவற்றை அருளிச் செய்தனர்.

அவர் தில்லையில் ஒரு பன்னசாலை அமைத்துக்கொண்டு நாடோறும் நடராசரைத் தரிசித்து வரும் நியமம் பூண்டிருந்தனர்.

இஃது இங்ஙனமாக, சிவபக்தியிற் சிறந்து விளங்கிய தவசி யொருவர் தலயாத்திரை செய்வதிற் பெரிதும் விருப்புடையவராய், அங்கங்கே சென்று, சிவதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சோணாட்டை யடைந்து, தில்லையம்பதியில் பொன்னம்பலத்தை வணங்கியபின், ஈழ நாட்டிற்குச் சென்றனர். அவர் உட்காரும்போதும் எழும்போதும் **பொன்னம்பலம், பொன்னம்பலம்** என்று சொல்வது வழக்கம். ஈழநாட்டில் அரசனிருக்கு மிடத்தும் அப்படியே சொல்லினர். அதனைக் கேட்ட புத்தர்கள் அதிசயித்துச் சென்று தம் அரசனுக்கு அறிவித்தனர். அவன், 'அவரை இங்கே அழைத்துவருக' என்றான். புத்தர் வந்து அப்பெரியாருக்கு அரசனது ஆணையைக்கூறி, அவரை அவனிடம் அழைத்துச் சென்றனர். சென்ற தவசியார், அரசன் முன்பும் **பொன்னம்பலம்** என்று சொல்லிக் கொண்டே உட்கார்ந்தனர். அரசன் அதனைக் கேட்டு, 'என்ன அது ?' என்றான். அதன்மேல் அப்பெரியார் பொன்னம்பலத்தின் சிறப்புக்களை எடுத்துரைத்து, 'பொன்னம்பலம் என்று ஒரு முறை உள்ளன்போடு ஓதுபவர் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு முறை ஓதிய பலனை அடைவர்' என்று சொல்லினர். அங்கிருந்த புத்தகுரு அதனைக் கேட்டுச் சினமிக்கவனாய், 'திரிபிடகத்தை யருளிய தேவனையன்றிப் பிறிதோர் தெய்வமும் உண்டோ ? உண்டாயின் காண்போம் புறப்படும் தில்லைக்கு; அங்குச் சென்று வாது செய்து உம்மை வென்று எம்முடைய புத்தரை, அப் பொன்னம்பலத்தில் அமைப்போம்' என்று சபதங்கூறி, பௌத்தர்கள் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவர, சிவிகையேறிப் புறப்பட்டான். அரசனும் ஊமையாகிய தன் பெண்-

ணைக் கூட்டிக்கொண்டு சிவிகையில் புறப்பட்டனன். நால்வகைச் சேனைகளும் அமைச்சர் முதலாயினோரும் புறப்பட்டனர். அனைவருங்கூடித் தில்லைப்பதியின் எல்லையை அடைந்தனர். பின்னர்ப் புத்தகுரு கோயிலுட் புகுந்து பொன்செய் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்தான்; அரசன் முதலாயினோரும் அவ்வாறே சென்று அமர்ந்தனர்.

அவர்களைக் கண்ட கோயிற் காப்பாளர் நெஞ்சந் திடுக்கிட்டு, புத்த குருவை நோக்கி, 'ஆலயத்தைவிட்டு அப்புறம்போம்' என்று கூறினர். அவன், 'யான் உங்கள் சைவசமயம் தாழ்ந்தது, புத்த சமயமே உயர்ந்தது என்பதைச் சோழன் முன்னிலையில் நிலை நிறுத்தி, புத்த பகவானை இப் பொன்னம்பலத்தில் இருத்திய பின்பே அப்புறம் போவேன்' என்றான். அது கேட்ட காப்பாளர் சென்று தில்லை மூவாயிரவருக்குச் செய்தி தெரிவிக்க அவர்களும் உடனே திரண்டு கோயிலை அடைந்தனர்; அடைந்தபோதும் புத்த குரு ஆடாமல் அசையாமல் இறுமாந்திருந்தான். 'உனக்கு இவ்வளவு இறுமாப்பு எப்படி உண்டாயிற்று?' என்றனர் தில்லை மூவாயிரவர். அதற்கு அப் புத்தகுரு, 'நீங்கள் உங்கள் சிவமே உண்மைக் கடவுள் என்று நாட்டுவீராயின், யாம் எம் புத்த பகவானே உண்மைக் கடவுள் என்று காட்டுவோம்!' என்றான். மூவாயிரவர் இனி இவனோடு பேசுவது சேற்றில் கல்லெறிதலை யொக்கும், நியாய வாயிலாக இவனை வெல்லுதல்வேண்டும்' என்று தீர்மானித்து, இது செய்தியை ஓலை யெழுதிச் சோழற்குத் தெரிவித்ததுமன்றி, மற்றைத் தவசிகளுக்கும் ஓலை போக்கினர். அன்று இரவு தில்லை மூவாயிரவர், 'இந்த இடுக்கணுக்கு என்ன செய்வது! இறைவர் கைவிடமாட்டார்' என்று சொல்லிக்கொண்டு கண்ணுறங்கினர். கடை யாமத்தில் நடராசமூர்த்தி அவர்களுக்குத் தனித் தனியே கனவில் தோன்றி, 'அன்பர்களே, உங்கள் கவலையை விட்டொழியுங்கள்; இத் தில்லைத்தலத்தில் திருவாதவூரன் என்பான் வந்திருக்கின்றான்; அவன் நம்மிடத்து நீங்காத பேரன்புடையவன், வல்லவன்; அவனை அழைத்து வருங்கள்; அவன் ஒருநொடிப் போதில் இப் புத்தரை வென்றிடுவான்' என்றனர். அதுகேட்டு அனைவரும் எழுந்து சபையில் வந்துகூடி, கண்டகனவை ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லினர். பின்னர் அனைவரும் சென்று திருவாத-

ஊரர் தங்கியிருந்த பன்னசாலையைத் தேடி யடைந்து அவரிடம் இச் செய்தியைத் தெரிவித்து, நடராசர் தம் கனவில் தோன்றி உரைத்ததையும் உணர்த்தினர். அதனைக் கேட்ட வாதவூரர், குருமூர்த்தி திருப்பெருந்துறையில் தமக்கு உணர்த்தியருளிய செய்தியை உய்த்துணர்ந்து, அம்மூவாயிரவருடன் கூடிச்சென்று, நடராசப் பெருமானை வணங்கி வாழ்த்தி, அவரது திருவருள் பெற்று, புத்தரிருந்த மண்டபத்தை யடைந்தனர். அதற்குள் சோழன் முதலியோரும் வந்து சேர்ந்தனர்.

வாதவூரர் புத்தர் முகத்தைப் பார்க்க மனம் பொறாதவராய், இடையே திரையிடுவித்து, அதன் மறைவில் அமர்ந்தனர். சோழனும் வந்து, வாதவூரரை வணங்கி, அவர் பக்கலில் இருந்தான். ஈழநாட்டரசன் சோழனைக் கண்டு திறை கொடுத்து வணங்கினான். எல்லோரும் குழுமிய அக் கூட்டத்துள் சோழன் வாதவூரரை வணங்கி வாழ்த்தி, 'அடிகேள், சைவசமயத்தை நிலை நிறுத்துவது தங்கள் கடமை; பௌத்தரைப் பங்கப்படுத்துவது என் கடமை' என்றான். அதன்மேல் திருவாதவூரர் பௌத்த குருவைப் பார்த்து, 'நீர் இங்கு வருவதற்குற்ற காரணம் யாது?' என்று கேட்க, புத்தன், 'எங்கள் புத்தபகவானே உண்மைக் கடவுள் என்பதை எவரும் உணரக் காட்டி இப் பொன்னம்பலத்தில் அவரைப் பிரதிஷ்டை செய்ய வந்துள்ளேன்; இதுதான் காரணம்' என்றான். வாதவூரர் அதுகேட்டுப் புன்னகை புரிந்து, 'ஆயின் உமது கடவுளின் உண்மையுருவும் முத்திலட்சணமும் இன்னவென விவரிப்பீர்' என, அவன் திரிபிடகத்தில் கூறியபடியே கூறி விளக்கினான். அவற்றையெல்லாம் வாதவூரர் அளவுநூல் முறைப்படி மறுத்து ஒதுக்கினர். அதுகண்டு வெட்கிய புத்தகுரு, 'சிவபெருமான் கையில் செபமாலை வைத்திருப்பது எதற்கு? சிற்சபையில் நடிப்பது எதன் பொருட்டு? உடல் முழுதும் திருநீறு அணிவது ஏன்? செபமாலை வைத்திருப்பது அவரினும் வேறொரு கடவுள் உண்டென்று உணர்த்தவில்லையா? நடிப்பது, பிறர்கண்டு மெச்சிப் புகழவேண்டுமென்பதைக் குறிக்கவில்லையா? திருநீறணிவது தூய்மையற்றதைத் தூய்மையுள்ளதாக நினைப்பதனாலன்றோ?' என்று பெருமிதத்துடன் குதர்க்கமாகக் கேட்டான். திருவாதவூரர், 'நீர் கேட்ட கேள்விகளும், அவற்றிற்கு நீரே கூறிய அமைவுகளும்

வெகு நன்றாயிருக்கின்றன' என்று நகைத்து, 'ஐயா, மாணுக்கருக்கு ஆயுதப் பயிற்சி செய்விப்போர் தம் கையிலும் ஓராயுதம் கொண்டிருத்தல் முறையன்றோ? அஃதேபோல் சிவபெருமான் உலகினர் தவஞ் செய்யும் முறையைக் காட்டச் செபமாலையைத் தம் கையிற் கொண்டனர்; "அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது" என்றபடி, அவன் ஆடினுற்றான் அகிலமும் ஆடும்; அதனால் ஆடுகின்றார். திருநீறு ஆன்மாக்களின் துன்பங்களை நீறுபடச்செய்வது; அதனால் சேயடைந்த நோய்க்குத் தாய் மருந்துண்டல்போலச் சிவபெருமான் தம் உடலில் திருநீறு அணிகின்றார்' என்று விடைகூறினர். பின்னர் வாதவூரர் கலைமகளை நோக்கி, 'நீ இப்பொய்யர்நாவில் எவ்வாறு பொருந்தி நின்றனை? உடனே அகல நட' எனலும், அவள் அவர்கள் நாவினின்றும் நீங்கவே, புத்தர்கள் அனைவரும் பேசமாட்டாத ஊமைகளாயினர்.

அதுகண்டு வியப்புற்ற ஈழத்தரசன் வாதவூரரை வணங்கி, 'சுவாமி, பேசவல்லார் பேச்சற்று ஊமைகளாயினர்; இனி ஊமைகளாயிருப்பவர் பேசுதல்வேண்டுமே! என் அருமைப்புதல்வி பிறவி முதல் ஊமையாக விருக்கின்றாள்; அவள் பேசும் வண்ணம் அருள் புரிதல் வேண்டும்' என்று வேண்டி நின்றான். அது கேட்டு வாதவூரர் மெய்யருள் சுரந்து, அப்பெண்மணியை அங்கு வரவழைத்து, 'அம்மையே, இப்புத்தன் இப்போது கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடையிறுப்பாய்' என்று கூற, அப்பெண்மணியும் கற்றோருங் கேட்டுக் களிக்கத்தக்க விடையிறுத்தாள். அவ்விடையைத் திருவாதவூரர் சாழல் விளையாட்டாகத்

46. **திருச்சாழல்** *பாடினர்.*

தன் பெண் பேசியதைக் கேட்ட ஈழமன்னன் இணையற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து வாதவூரரை வாயார வாழ்த்தி, அவருக்குத் தொண்டுபூண்டு ஒழுகினுன். அப்பெண்ணும் வாதவூரர் மலரடியிற் பணிந்து வணங்கினள்; வாதவூரர் அவளை அன்புடன் வாழ்த்தினர். சோழமன்னன் சொல்லொணு வியப்புற்று அவரைப் போற்றித் துதித்தான். தில்லை மூவாயிரவர் முதலிய அனைவரும் **பொன்னம்பலம் வாழ்க, பொன்னம்பலம் வாழ்க** எனப் போற்றிப் புகழ்ந்து வாதவூரரை வாழ்த்தினர். ஈழத்தரசன் புத்தரைத்

திருவாதவூராருக்குக் காட்டி 'இவர்களும் பேசும்படி செய்தருள் வேண்டும்' என்று வேண்டினன்; அவர் 'அவ்வாறே யாகுக' என, புத்தரும் முன்போல் பேசுவாராயினர். பின்னர் அவர்கள் வாதவூரார் மலரடியில் விழுந்து, 'சுவாமி, அடியேங்களுக்குத் திருநீறும் அக்குமாலையும் கல்லாடையும் அளித்து ஆட்கொளல் வேண்டும்' என்று இரந்தனர். அவர் அவற்றை அவர்கள் விரும்பியவாறே அளித்தருள, புத்தர்கள் அவற்றைப் பணிவுடன் பெற்றுப் புனைந்து கொண்டு, தாம் உடுத்திருந்த சீவரவுடையைச் சுட்டெரித்தனர். பின்னர் அனைவரும் ஒருங்குகூடி நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கினர். சோழனும் ஈழத்தரசனும் திருவாதவூராரிடம் பிரியா விடைபெற்றுத் தத்தம் இருக்கைக்கு ஏகினர். புத்தர்கள் சைவர்களாகித் திருவாதவூராருக்குத் தொண்டுபுரிந்து திருத்தில்லை யிலேயே தங்கி யிருந்தனர்.

திருவாதவூரார் தம் பன்னசாலைக்குத் திரும்பிச் சென்று அங்கே அமர்ந்திருந்தனர். இருக்கும் நாளில்

47. **திருப்படையாட்சி,**

48. **திருப்படையெழுச்சி,**

49. **அச்சோப்பத்து,**

50. **யாத்திரைப்பத்து** என்பவற்றைப் பாடியருளிப் பரவசமுற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

திருவாதவூரார் இவ்வாறு திகழும் நாட்களில் ஒருநாள் அந்தணர் ஒருவர் அங்கு வந்து நின்றார்; அவரை வாதவூரார் 'இப்படியிரும்' என்று தம் அருகில் அமரச்செய்து, 'நீர் யாவிர்? இங்கு வந்தது எதற்கு?' என்று கேட்டனர். அந்தணர், 'யான் இருப்பது பாண்டி நாடு; உம்மைக் கண்டு, நீர் பாடிய திருவாசகத்தை எழுதிக்கொண்டு ஓதும்பொருட்டு இங்கு வந்தேன்; உம்முடைய கீர்த்தி மிகப்பெரிது, பிரமன் திருமால் முதலிய தேவர்களாலும் காண்டற்கரிய பரமசிவனைக் குருமூர்த்தியாகப் பெற்றீர்; அவரைக் குதிரையேறிவரச் செய்தீர்; மண் சுமக்கச் செய்தீர்; இத்தில்லைத் தலத்தில் புத்தரை வாதில் வென்றீர்' என்றுகூறி, திருவாசகத்தை முறையே சொல்லும்படி வேண்டினர். வாதவூரார் மனமகிழ்ந்து

திருவாசகத்தைச் சொல்லினர். அந்தணர் அதனை அன்புடன் எழுதி முடித்து, 'பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவையும் பாடுக' எனக் கேட்ப, வாதவூரர் அம்பலவாணர் பெயரால் **திருக்கோவையார்** என்னும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையைச் சொல்லிவர, அந்தணர் அதனையும் எழுதி முடித்து, அங்குநின்றும் மின்னலைப்போல மறைந்து சென்று, அச்சுவடியைச் சிற்சபையின் படிமீது வைத்து விட்டு ஒளித்தனர். ஆலயத்துட் பூசை செய்யும் அர்ச்சகர் வந்து, அம்பலத்தின் வாயிற்படியில் சுவடியிருத்தலைக் கண்டு, ஆச்சரியமுற்று, இது தெய்விகமாக இங்கு இருக்கின்றது; இதனை நகரத்தார்க்குச் சொல்லுவேன், என்று எண்ணிச் சென்று, தில்லை மூவாயிரவர் முதலிய அறிஞர்க்குத் தெரிவித்தனர். அவர்கள் அனைவரும் திரண்டுவந்து அம்பலத்தின் படிமேல் அருஞ்சுவடி யிருத்தலைக் கண்டு, அதனை அன்புடன் பூசித்து எடுத்துக் கட்டவிழ்த்து நோக்கினர். அதன் ஈற்றில், 'திருவாதவூரன் சொல்ல எழுதிய இச்சுவடி திருச்சிற்றம்பலமுடையார் கையெழுத்து' என்று எழுதியிருத்தலைக் கண்டு பெரிதும் வியந்து, கலிவெண்பா முதலிய * அறுநூறு செய்யுட்களையும் திருக்கோவையாரையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். பின்னர் இந்நூலின் உண்மைப் பொருளைத் திருவாதவூரர் சொல்லியருளக் கேட்போம் என்று துணிந்து, அனைவரும் திருவாதவூரர் தங்கியிருந்த மடாலயத்தை யடைந்து, அவரைப் பணிந்து, அம்பலத்தின் படியின்மேல் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் இருந்ததனையும், ஈற்றில் திருச்சிற்றம்பலமுடையார் கையெழுத்திட்டிருக்கும் செய்தியையும் தெரிய வுரைத்தனர். அதுகேட்ட வாதவூரர், 'என்னே, புன்மையாகிய என் பாடலையும் புவனமுற்றும் உடையான் எழுதப்பெற்ற பேறே பேறு!' என்று கூறினர். அதனைக் கேட்ட அடியார், 'இஃது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?' என, அந்தணர் ஒருவர் வந்ததும், திருவாசகத்தைக் கேட்டு எழுதியதும், கோவைபாடச் சொன்னதும், அதனையும் எழுதிக்கொண்டதும் வரன்முறையாகக் கூறினர் வாதவூரர். அது கேட்டு அனைவரும் வந்தவர் பொன்னம்பலவாணரே எனத்துணிந்து, மணிவாசகரை நோக்கி, 'கடவுட்டன்மை விளங்கிய இந் நூலுக்கு நாமே உரை விரித்தருள-

* 656 செய்யுட்கள் திருவாசகத்திலுள்ளன.

வேண்டும்' என வேண்ட, மாணிக்க வாசகர், திருவருளைப் புகழ்ந்து எழுந்து, அன்பர்களுடன் அம்பலத்தை யடைந்தனர். அங்கு, அம்பலவாணரைத் தரிசித்து நின்று, ஆரா அன்பு பெருகத் துதித்து, அனைவருங் கேட்க, 'இத்தமிழ் நூலுக்குப் பொருள் இவரே!' என்று சிற்றம் பலவாணரைச் சுட்டிச் சொல்லிக்கொண்டே மறைந்தருளினர். அம்பலவாணர் மணிவாசகரைத் தம்முள் ஐக்கியஞ் செய்து கொண்டனர். அப் பேரின்ப வாழ்க்கையைத் தில்லை மூவாயிரவர் முதலிய அனைவருங் கண்டு அற்புதமும் ஆநந்தமும் எய்தினர்.

திருவாசக உள்ளுறை

ஆகத் திருவாசகம் 51-க்குப் பாட்டுக்கள் 656.

திருவாசகத் திருவுள்ளக்கிடை

சிவபுராணம் — சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை; என்பது, சிவனது அருவநிலைமை கூறுதல்.

கீர்த்தித்திருவகவல் — சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை.

திருவண்டப்பகுதி — சிவனுடைய தூலசூக்குமத்தை வியந்தது.

போற்றித் திருவகவல் — சகத்தினுற்பத்தி; என்பது, பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்தல்.

திருச்சதகம் — பத்தி வைராக்கிய விசித்திரம்; என்பது, பத்துவகையாக இரட்சித்த முறைமை; க. மெய்யுணர்தல் - தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக்கண்டு நீங்கல்; உ. அறிவுறுத்தல் - பொறியோடே கூட்டுதல், அருள்தரிசனம், குருதரிசனம்; ங. சுட்டறுத்தல் - தன் செயலறுத்தல்; ச. ஆத்துமசுத்தி - அனுபவத்தழுந்தல்; ரு. கைம்மாறு கொடுத்தல் - தன்னைச் சிவனிடத்திலே கொடுத்தல்; சு. அனுபோகசுத்தி - சுகமேலீடு; எ. காருணியத்திரங்கல் - சிவனுடைய வெற்றிப்பாட்டிரங்கல்; அ. ஆனந்தத் தழுந்தல்; கூ. ஆனந்த பரவசம்; க0. ஆனந்தாதீதம்.

நீத்தல் விண்ணப்பம்—பிரபஞ்ச வைராக்கியம்.

திருவெம்பாவை—சத்தியை வியந்தது; சக்திகளாவார்-அம்பிகை, கணாம்பிகை, கௌரி, கங்கை, உமை, பராசத்தி, ஆதிசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என ஒன்பதின்மர்.

திருவம்மானை—ஆனந்தக் களிப்பு; என்பது, சுகமேலீடு.

திருப்பொற் சுண்ணம் — ஆனந்த மனோலயம்; என்பது, தானன்றி நிற்றல்.

திருக்கோத்தும்பி—சிவனோடைக்கியம்; என்பது, சிவனுடன் இடையறாது நிற்றல்.

திருத்தெள்ளேணம் — சிவனோடைவு; என்பது, சிவனுடனே சென்று கூடுதல்.

திருச்சாழல்—சிவனுடைய காருணியம்; என்பது, சிவனுடைய அருட்சத்தி விளையாட்டு.

திருப்பூவல்லி—மாயாவிசய நீக்குதல்; என்பது, மாயையினுடைய பலத்தை மறுத்தல்.

திருவுந்தியார்—ஞானவெற்றி அருட்சத்தியினுடைய சாமர்த்தியம்.

திருத்தோணோக்கம் — பிரபஞ்ச சுத்தி; என்பது, ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல்.

திருப்பொன்னூசல்—அருட்சுத்தி; என்பது, அருளோடு கூடுதல்.

அன்னைப்பத்து—ஆத்துமபூரணம்; என்பது, ஆன்மா சிவனுடனே நிறைதல்.

குயிற்பத்து — ஆத்தும இரக்கம்; என்பது, சிவனைக் கண்டிரங்குதல்.

திருத்தசாங்கம்--அடிமைகொண்ட முறைமை; என்பது, பத்தடையாளம்.

திருப்பள்ளி யெழுச்சி — திரோதானசுத்தி; என்பது, ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப்பான மலம் நீக்குதல்.

கோயின்மூத்த திருப்பதிகம்— அநாதியாகிய சற்காரியம்.

கோயிற்றிருப்பதிகம்--அனுபோக விலக்கணம் ; என்பது, சிவானுபூதிக் கடையாளம்.

செத்திலாப்பத்து — சிவானந்த மளவறுக் கொணுமை; என்பது, சிவானந்த மணுகிச் செயிக்கப்படாமை.

அடைக்கலப்பத்து—பக்குவ நிண்ணயம்; என்பது, வித்துமங்குரமும் போல என்றல்.

ஆசைப்பத்து—ஆத்தும விலக்கணம்; என்பது, ஆன்மபேதத்தை யறிதல்.

அதிசயப்பத்து — முத்தி யிலக்கணம்; என்பது, மோட்சத்தி னடையாளம்.

புணர்ச்சிப்பத்து — அத்துவித விலக்கணம்; என்பது, ஒன்றுமல்ல இரண்டுமல்ல என்றல்.

வாழாப்பத்து — முத்தி யுபாயம்; என்பது, பிரபஞ்சத்தைவிட்டுப் பரபோகத்தைக் கூடுதற்குபாயம்.

அருட்பத்து — மகாமாயா சுத்தி; என்பது, மாயையைச் சுத்தி பண்ணுதல்.

திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம் — குருதரிசனம்; என்பது, பசுத்துவங் கெட்டவிடம்.

கண்டபத்து—நிருத்த தரிசனம்.

பிரார்த்தனைப்பத்து—சதாமுத்தி; என்பது, ஆன்மாக்களுக்கு முத்தி நிச்சயம் பண்ணுதல்.

குழைத்தபத்து — ஆத்தும நிவேதனம்; என்பது, நேயத்தோடே ஒன்றினது.

உயிருண்ணிப்பத்து — சிவானந்த மேலிடுதல்; என்பது, நேயமே விடுதல்.

அச்சப்பத்து—ஆனந்த முறுதல்; என்பது, நேயத்திலே ஒன்றுபட்டுச் சிக்கென அழுந்தினது.

திருப்பாண்டிப்பதிகம்--சிவானந்த விளைவு; என்பது, சுகமேலீடு.

பிடித்தபத்து — முத்திக் கலப்புரைத்தல்; என்பது, மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின் சுகத்தைச் சொல்லியது.

திருவேசறவு — சுட்டறிவொழித்தல்; என்பது, தன்செயலற நிற்றல்.

திருப்புலம்பல் — சிவானந்த முதிர்வு; என்பது, சிவானந்தம் பெறுவிச்சை.

குலாப்பத்து — அனுபவ மிடையீடுபடாமை; என்பது, விட்டுப் பற்றுமல் ஒரு தன்மையாவது.

அற்புதப்பத்து—அனுபவம் ஆற்றுமை; என்பது, அனுபவமுற்றுதல் பொறுமை விம்முதல்.

சென்னிப்பத்து—சிவவிளைவு; என்பது, சீவனுக்கு நிச்சயப்படுதல்.

திருவார்த்தை—அறிவித் தன்புறுதல்; என்பது, உன்றலைறியப்படாத துரைக்க அறியென்றது.

எண்ணப்பதிகம் — ஒழியா வின்பத்துவகை; என்பது, தேகமுதலாகிய ஆசையை யறுத்தல்.

யாத்திரைப்பத்து— அனுபவாதீத முரைத்தல்; என்பது, அனுபவத்தி லதீதப்பட்டுப்போனது.

திருப்படை யெழுச்சி—பிரபஞ்சப் போர்; என்பது, மலவிளைவற்றது.

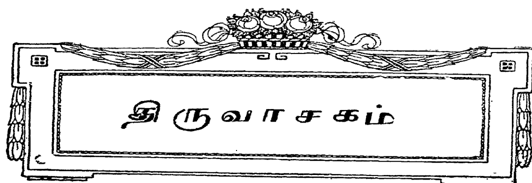
திருவெண்பா — அணைந்தோர் தன்மை; என்பது, பரிசவேதி போல என்றது.

பண்டாயநான்மறை —அனுபவத் துக்கைய மின்மை யுரைத்தல்.

திருப்படையாட்சி — சீவ உபாதி யொழித்தல்; என்பது, கிரியா சூனியம்.

ஆனந்தமாலை—சிவானுபவ விருப்பம்; என்பது, சிவானந்தமேலீட்டில் கிரியாசத்தியழிவுரைத்தல்.

அச்சோப்பதிகம் — அனுபவவழி யறியாமை; என்பது, அனுபவத்ததிசயம். திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசகம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்

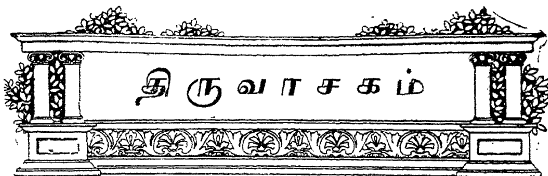
நூற்சிறப்பு

வேண்பா

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளை நீக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே — எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

க. சிவபுராணம்

சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை

[திருப்பெருந்துறை]

கலிவெண்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

1. நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்றாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சின் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க

ஈசனடி போற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய வுரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் னுள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞான மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானந் தன்னை யகல்விக்கும் நல்லறிவே
ஆக்கம் அளவிறுதி யில்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பின்

நாற்றத்தி னேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
மறைந்திருந்தா யெம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா வுனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா வமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
நீரா யுருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே யுள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி யல்லானே
ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே

போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
ஊற்றான வுண்ணா ரமுதே யுடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
ஆற்றேனெம் மையா அரனேயோ என்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடு நாதனே
தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து. (க)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உ. கீர்த்தித் திருவகவல்

சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை

[திருத்தில்லை]

நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

2. தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்றன னாகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோ ருலகும்

துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும்
என்னுடை யிருளை யேறத் துரந்தும்
அடியா ருள்ளத் தன்புமீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்
மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்
கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற எய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டும் இன்னருள் விளைத்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்
கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்தும்
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்தி ரத்திருந்
துற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்
நந்தம் பாடியின் நான்மறை யோனாய்
அந்தமில் ஆரிய னாயமர்ந் தருளியும்
வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநூ றாயிரம் இயல்பின தாகி
ஏறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையும் தானும்வந் தருளிக்
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்
வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்
தர்ப்பண மதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்
மொக்கணி யருளிய முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்
அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணான்
நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்
ஆண்டுகொண் டருள அழகுறு திருவடி

பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
றீண்டு கனகம் இசையப் பெறாஅ
தாண்டான் எங்கோன் அருள்வழி யிருப்பத்
தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்
அந்தண னாகி யாண்டுகொண் டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய இயல்பும்
மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
குதிரைச் சேவக னாகிய கொள்கையும்
ஆங்கது தன்னில் அடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்
உத்தர கோச மங்கையு ளிருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்
பூவண மதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
திருவார் பெருந்துறைச் செல்வ னாகிக்
கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்
பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாச மாக்கிய பரிசும்
தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவக னாகிய நன்மையும்
விருந்தின னாகி வெண்கா டதனிற்
குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்
பட்ட மங்கையிற் பாங்கா யிருந்தங்
கட்டமா சித்தி யருளிய வதுவும்
வேடுவ னாகி வேண்டுருக் கொண்டு
காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்
மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கா னொருவ னாகிய தன்மையும்
ஓரி யூரின் உகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலக னாகிய பரிசும்
பாண்டூர் தன்னில் ஈண்ட விருந்தும்

தேவூர்த் தென்பாற் றிகழ்தரு தீவிற்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்
தேனமர் சோலைத் திருவா ரூரின்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
இடைமரு ததனில் ஈண்ட இருந்து
படிமப் பாதம் வைத்தவப் பரிசும்
ஏகம் பத்தி னியல்பா யிருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்
திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்
சேவக னாகித் திண்சிலை யேந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயா றதனிற் சைவ னாகியும்
துருத்தி தன்னில் அருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியும்
கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
புறம்பய மதனில் அறம்பல அருளியும்
குற்றா லத்துக் குறியா யிருந்தும்
அந்தமில் பெருமை அழலுருக் கரந்து
சுந்தர வேடத் தொருமுத லுருவுகொண்
டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே யாகிய தயாபரன் எம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திர னாகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுள்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்
மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்
அந்தமில் பெருமை யருளுடை யண்ணல்
எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை அழகமர் திருவுரு

நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
ஊனந் தன்னை யொருங்குடன் அறுக்கும்
ஆனந் தம்மே யாறா அருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக்கடை யாமல் ஆண்டுகொண் டருள்பவன்
கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்
மூல மாகிய மும்மல மறுக்குந்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும்
அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெய் யடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
உத்தர கோச மங்கையூ ராகவும்
ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் திருப்பெய ராகவும்
இருள்கடிந் தருளிய இன்ப வூர்தி
அருளிய பெருமை அருண்மலை யாகவும்
எப்பெருந் தன்மையும் எவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனால் ஆண்டுகொண் டருளி
நாயி னேனை நலமலி தில்லையுட்
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென
ஏல என்னை யீங்கொழித் தருளி
அன்றுடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர்
ஒன்ற வொன்ற வுடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதார் எரியிற் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்க மெய்தியும்
பூதல மதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத என்றழு தரற்றிப்

பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கின ரேங்கவும்
எழில்பெறும் இமயத் தியல்புடை யம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடநவில்
கனிதரு செவ்வா யுமையொடு காளிக்
கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை யுயர்கிழ வோனே. (௨)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩. திருவண்டப்பகுதி

சிவனது தூலசூக்குமத்தை வியந்தது

[திருத்தில்லை]

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

3. அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
இன்னுழை கதிரின் துன்னணுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன் றெரியின்
வேதியன் றொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்றமும் சிறப்பும் ஈற்றொடு புணரிய
மாப்பே ரூழியும் நீக்கமும் நிலையும்
சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்
தெறியது வளியிற்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன் முழுவதும்

படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள் காப்பவை
கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள் திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபே றாய்நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையுங் கிழவோன் நாடொறும்
அருக்கனிற் சோதி அமைத்தோன் திருத்தகு
மதியிற் றண்மை வைத்தோன் திண்டிறல்
தீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு
காலின் ஊக்கங் கண்டோன் நிழல்திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட
மண்ணிற் றிண்மை வைத்தோன் என்றென்
றெனைப்பல கோடி யெனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயின் அடைத்தோன் அஃதான்று
முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
தன்னே ரில்லோன் தானே காண்க
ஏனத் தொல்லெயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி யரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறு நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க அந்தோ கெடுவேன்
இன்னிசை வீணையில் இசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க அநேகன் காண்க
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தருந் தன்மை யிலையோன் காண்க

இணைப்பரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரியதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவியெப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதும் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பமும் இறுதியும் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெறவுறும் ஈசன் காண்க
தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க
பெண்ஆண் அலியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணால் யானுங் கண்டேன் காண்க
அருணனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளும் தானும் உடனே காண்க
பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
கருமா முகிலிற் றோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையி லேறித்
திருத்தகு மின்னொளி திசைதிசை விரிய
ஐம்புலப் பந்தனை வாளர விரிய
வெந்துயர்க் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழிற் றோன்றி வாளொளி மிளிர
எந்தம் பிறவியிற் கோப மிகுத்து
முரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா இன்னருள் நுண்டுளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசைதிசை தெவிட்ட, வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி

இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணம்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
அவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன
ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயின்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தூழூ ழோங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்ப றித்தெழுந்
துருவ அருணீர் ஓட்டா அருவரைச்
சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேன் மகிழ்தலி னோக்கி
அருச்சனை வயலுள் அன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட வுழவர் ஆரத் தந்த
அண்டத் தரும்பெறன் மேகன் வாழ்க
கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க
அருந்தவர்க் கருளும் ஆதி வாழ்க
அச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க
சூழிருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க
எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன் வாழ்க
கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க
ஏதிலர்க் கேதிலெம் இறைவன் வாழ்க
காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க
நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி
பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி, நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
நிற்பன நிறீஇச்
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்

உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
கண்முதற் புலனாற் காட்சியு மில்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
பூவி னாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரும் ஆக்கை யொழியச் செய்த, ஒண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி
அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி
ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி
ஆற்றா இன்பம் அலர்ந்தலை செய்யப்
போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
மரகதக் குவாஅன் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கு முள்ளத்
துற்றவர் வருந்த வுறைப்பவர்க் கொளித்தும்
மறைத்திற நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
வாணுதற் பெண்ணென வொளித்துஞ் சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை
அருந்தவர் காட்சியுட் டிருந்த வொளித்தும்
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்
பண்டே பயிறொறும் இன்றே பயிறொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலின்
தாள்தளை யிடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்

பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்
தன்னே ரில்லோன் றானே யானதன்மை
என்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்
உளையா அன்பென் புருக வோலமிட்
டலைகடற் றிரையின் ஆர்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவும் கேட்டவர் வியப்பவும்
கடக்களி றேற்றாத் தடப்பெரு மதத்தின்
ஆற்றே னாக அவயவஞ் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
ஏற்றார் மூதூர் எழினகை யெரியின்
வீழ்வித் தாங்கன்
றருட்பெருந் தீயின் அடியோம் அடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
தடக்கையின் நெல்லிக் கனியெனக் காயினன்
சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தானெனைச் செய்தது
தெரியேன் ஆவா செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரைவித்
துவாக்கட னுள்ளுநீர் உள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந் தமுதம் மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன்றழை
குரம்பை தோறும் நாயுட லகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புத மான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவ
துள்ளங் கொண்டோர் உருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ றாக்கை யமைத்தனன் ஒள்ளிய

கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்றேன் கலக்க
அருளொடு பராவமு தாக்கினன்
பிரமன்மால் அறியாப் பெற்றி யோனே. (௩)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௪. போற்றித் திருவகவல்

சகத்தின் உற்பத்தி

[திருத்தில்லை]

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

4. நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரப்
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மாலன்
றடிமுடி யறியும் ஆதர வதனிற்
கடுமுரண் ஏனம் ஆகி முன்கலந்
தேழ்தலம் உருவ இடந்து பின்னெய்த்
தூழி முதல்வ சயசய என்று
வழுத்தியுங் காணா மலரடி யிணைகள்
வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கட லுலகினில்
யானை முதலா எறும்பீ றாய
ஊனமி லியோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா வுதரத்
தீனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்
ஒருமதித் தான்றியின் இருமையிற் பிழைத்தும்
இருமதி விளைவின் ஒருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்

ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்
அஞ்சு திங்களின் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
ஆறு திங்களின் ஊறலர் பிழைத்தும்
ஏழு திங்களிற் றாழ்புவி பிழைத்தும்
எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
ஆண்டுக டோறும் அடைந்தவக் காலை
ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கியுண் மதர்த்துக்
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த எழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா இளமுலை மாதர்தம்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த வுலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறெனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்
கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்
செல்வம் என்னும் அல்லலிற் பிழைத்தும்
நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
புல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்
தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
மாறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்த மானார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்
சுற்றம் என்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
விரத மேபர மாகவே தியரும்

சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்
சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும்
சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதனெனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபே தத்த கடுவிடம் எய்தி
அதிற்பெரு மாயை யெனைப்பல சூழவும்
தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்
தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுளம் உருகி யழுதுடல் கம்பித்
தாடியும் அலறியும் பாடியும் பரவியும்
கொடிறும் பேதையும் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா அன்பிற்
பசுமரத் தாணி யறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பே யென்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுரிழந் தறிமால் கொண்டு சாருங்
கதியது பரமா அதிசய மாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையா
தருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை யறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனும் ஆறு கரையது புரள
நன்புல னொன்றி நாதவென் றரற்றி
உரைதடு மாறி உரோமஞ் சிலிர்ப்பக்

கரமலர் மொட்டித் திருதய மலரக்
கண்களி கூர நுண்டுளி யரும்பச்
சாயா அன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி
மெய்தரு வேதிய னாகி வினைகெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி
ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூட லிலங்கு குருமணி போற்றி
தென்றில்லை மன்றினு ளாடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின்னா ருருவ விகிர்தா போற்றி
கன்னா ருரித்த கனியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா என்றனக் கருளாய் போற்றி
படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி இறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரைசே போற்றி அமுதே போற்றி
விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி
கடையே னடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி

ஏனோர்க் கெளிய இறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்ற முரணுறு நரகிடை
ஆழா மேயருள் அரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றியென் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரனே போற்றி
உறையுணர் விறந்த வொருவ போற்றி
விரிகட லுலகின் விளைவே போற்றி
அருமையி லெளிய அழகே போற்றி
கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருண் மலையே போற்றி
என்னையு மொருவ னாக்கி யிருங்கழற்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி
தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா வானந்த வாரி போற்றி
அழிவது மாவதுங் கடந்தாய் போற்றி
முழுவது மிறந்த முதல்வா போற்றி
மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவ ருள்ளத் தமுதே போற்றி
கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
நனவிலு நாயேற் கருளினை போற்றி
இடைமரு துறையும் எந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆரூ ரமர்ந்த அரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
அண்ணா மலையெம் அண்ணா போற்றி

கண்ணா ரமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை யெந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு வானாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்றா லத்தெங் கூத்தா போற்றி
கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெம் எந்தாய் போற்றி
பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி
அடைந்தவர்க் கருளும் அப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழிரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய அரசே போற்றி
தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட் டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
இருள்கெட அருளும் இறைவா போற்றி
தளர்ந்தேன் அடியேன் தமியேன் போற்றி
களங்கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
அஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி
நஞ்சே யமுதா நயந்தாய் போற்றி
அத்தா போற்றி ஐயா போற்றி
நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி

மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
பஞ்சே ரடியாள் பங்கா போற்றி
அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடரெம் ஈசா போற்றி
கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
கலையா ரரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
மருவிய கருணை மலையே போற்றி
துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி
தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
ஆரா வமுதே அருளே போற்றி
பேரா யிரமுடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி யறுகின் தாராய் போற்றி
நீளொளி யாகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை யுய்யக் கொள்வாய் போற்றி
புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடல் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி
அடியொடு நடுவீ றானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமற்
பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
ஒழிவற நிறைந்த வொருவ போற்றி

செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி
புரம்பல எரித்த புராண போற்றி
பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
போற்றி போற்றி புராண காரண
போற்றி போற்றி சயசய போற்றி. (௪)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சிவமயம்

ரு. திருச்சதகம்: [திருப்பெருந்துறை]

(க) பக்தி வைராக்கிய விசித்திரம்

கட்டளைக் கலித்துறை

[திருச்சிற்றம்பலம்]

5. மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த்
துன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்துன்னைப் போற்றி
சயசய போற்றியென்னுங்
கைதான் நெகிழ விடேனுடை
யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே. (க)

6. கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன்
வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடி யாரொடல்
லால்நர கம்புகினும்
எள்ளேன் திருவரு ளாலே
யிருக்கப் பெறினிறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல்
லாதெங்கள் உத்தமனே. (உ)

7. உத்தம னத்த னுடையா
னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ
னென்ன மனநினைவில்
ஒத்தன வொத்தன சொல்லிட
வூரூர் திரிந்தெவரும்
தத்த மனத்தன பேசவெஞ்
ஞான்றுகொல் சாவதுவே. (ங)

8. சாவமுன் னாட்டக்கன் வேள்வித்
தகர்தின்று நஞ்சமஞ்சி
ஆவவெந் தாயென் றவிதா
விடுநம் மவரவரே
மூவரென் றேயெம் பிரானொடு
மெண்ணிவிண் ணாண்டுமண்மேல்
தேவரென் றேயிறு மாந்தென்ன
பாவந் திரிதவரே. (சு)

9. தவமே புரிந்திலன் தண்மல
ரிட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினை
யேனுனக் கன்பருள்ளாஞ்
சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி
லேனின் றிருவடிக்காம்
பவமே யருளுகண் டாயடி
யேற்கெம் பரம்பரனே. (ரு)

10. பரந்துபல் லாய்மல ரிட்டுமுட்
டாதடி யேயிறைஞ்சி
இரந்தவெல் லாமெமக் கேபெற
லாமென்னு மன்பருள்ளங்
கரந்துநில் லாக்கள்வ னேநின்றன்
வார்கழற் கன்பெனக்கும்
நிரந்தர மாயரு ளாய்நின்னை
யேத்த முழுவதுமே. (அ)

11. முழுவதுங் கண்ட வனைப்படைத்
தான்முடி சாய்த்துமுன்னாள்
செழுமலர் கொண்டெங்குந் தேடவப்
பாலனிப் பாலெம்பிரான்
கழுதொடு காட்டிடை நாடக
மாடிக் கதியிலியாய்
உழுவையின் றோலுடுத் துன்மத்த
மேல்கொண் டுழிதருமே. (எ)

12. உழிதரு காலும் கனலும்
புனலொடு மண்ணும்விண்ணும்
இழிதரு காலமெக் காலம்
வருவது வந்ததற்பின்
உழிதரு காலத்த வுன்னடி
யேன்செய்த வல்வினையைக்
கழிதரு காலமு மாயவை
காத்தெம்மைக் காப்பவனே. (அ)

13. பவனெம் பிரான்பனி மாமதிக்
கண்ணிவிண் ணோர்பெருமான்
சிவனெம் பிரானென்னை யாண்டுகொண்
டானென் சிறுமைகண்டும்
அவனெம் பிரானென்ன நானடி
யேனென்ன விப்பரிசே
புவனெம் பிரான்றெரி யும்பரி
சாவ தியம்புகவே. (௯)

14. புகவே தகேனுனக் கன்பருள்
யானென்பொல் லாமணியே
தகவே யெனையுனக் காட்கொண்ட
தன்மையெப் புன்மையரை
மிகவே யுயர்த்திவிண் ணோரைப்
பணித்தியண் ணாவமுதே
நகவே தகுமெம் பிரானென்னை
நீசெய்த நாடகமே. (௰)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(உ) அறிவுறுத்தல்

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

நாடகத்தா லுன்னடியார் போனடித்து நானடுவே
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே யிடையறா அன்புனக்கென்
னூடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருளெம் முடையானே. (௧௧)

16. யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்
தேனேயு மலர்க்கொன்றைச் சிவனேயெம் பெருமானெம்
மானேயுன் னருள்பெறுநாள் என்றென்றே வருந்துவனே.

17. வருந்துவனின் மலர்ப்பாத மவைகாண்பான் நாயடியேன்
இருந்துநல மலர்புனையேன் ஏத்தேனத் தழும்பேறப்
பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தா யருளமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவனத் தமியேன்மற் றென்னேநா னாமாறே. (கங)

18. ஆமாறுன் றிருவடிக்கே யகங்குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமானின் றிருக்கோயில் தூகேன்மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே. (கச)

19. வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி உண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே. (கரு)

20. வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பால்
தாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே.

21. பரவுவா ரிமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்
குரவுவார் குழன்மடவாள் கூறுடையா ளொருபாகம்
விரவுவார் மெய்யன்பின் அடியார்கள் மேன்மேலுன்
அரவுவார் கழலிணைகள் காண்பாரோ அரியானே. (கஎ)

22. அரியானே யாவர்க்கு மம்பரவா அம்பலத்தெம்
பெரியானே சிறியேனை யாட்கொண்ட பெய்கழற்கீழ்
விரையார்ந்த மலர்தூவேன் வியந்தலறேன் நயந்துருகேன்
தரியேனா னாமாறென் சாவேனான் சாவேனே. (கஅ)

23. வேனில்வேள் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணகைச்செவ் வாய்க்கரிய
பானலார் கண்ணியர்க்கும் பதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே
ஊனெலா நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான் இன்றுபோய்
வானுளான் காணாய்நீ மாளாவாழ் கின்றாயே. (௧௯)

24. வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்
டாழ்கின்றாய் ஆழாமற் காப்பானை யேத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே. (௨௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(௩) சுட்டறுத்தல்

எண்சீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

25. வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தா ழுறுபுனலிற் கீழ்மே லாகப்
பதைத்துருகு மவர்நிற்க என்னை யாண்டாய்க்
குள்ளந்தா ணின்றுச்சி யளவு நெஞ்சாய்
உருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணா யண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதால் நெஞ்சங் கல்லாம்
கண்ணிணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே. (௨௧)

26. வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேட னென்பாய் போல
இனையனா னென்றுன்னை யறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டெம் பிரானானாய்க் கிரும்பின் பாவை
அனையநான் பாடேனின் றாடே னந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநா னான வாறு
முடிவறியேன் முதலந்த மாயி னானே. (௨௨)

27. ஆயனான் மறையவனும் நீயே யாதல்
அறிந்தியா னியாவரினுங் கடைய னாய
நாயினே னாதலையு நோக்கிக் கண்டும்
நாதனே நானுனக்கோர் அன்ப னென்பேன்
ஆயினே னாதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
அடியார்தா மில்லையே யன்றி மற்றோர்
பேயனே னிதுதானின் பெருமை யன்றே
எம்பெருமான் என்சொல்லிப் பேசு கேனே. (௨௩)

28. பேசிற்றா மீசனே யெந்தா யெந்தை
பெருமானே யென்றென்றே பேசிப் பேசிப்
பூசிற்றான் திருநீறே நிறையப் பூசிப்
போற்றியெம் பெருமானே யென்று பின்றா
நேசத்தாற் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
ஆண்டானே அவாவெள்ளக் கள்வ னேனை
மாசற்ற மணிக்குன்றே யெந்தா யந்தோ
என்னைநீ யாட்கொண்ட வண்ணந் தானே. (௨௪)

29. வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதே யன்ற
நேகனேகன் அணுவணுவில் இறந்தா யென்றங்
கெண்ணந்தான் தடுமாறி யிமையோர் கூட்டம்
எய்துமா றறியாத எந்தா யுன்றன்
வண்ணந்தா னதுகாட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க்கழல்க ளவைகாட்டி வழியற் றேனைத்
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்
எம்பெருமா னென்சொல்லிச் சிந்திக் கேனே. (௨௫)

30. சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
கண்ணிணைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்க ளார
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே. (௨௬)

31. தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத்
தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலால்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே. ()

32. கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே. (உஅ)

33. விச்சைதா னிதுவொப்ப துண்டோ கேட்கின்
மிகுகாத லடியார்தம் அடிய னாக்கி
அச்சந்தீர்த் தாட்கொண்டா னமுத மூறி
அகநெகவே புகுந்தாண்டான் அன்பு கூர
அச்சனாண் பெண்ணலியா காச மாகி
ஆரழலா யந்தமா யப்பா னின்ற
செச்சைமா மலர்புரையு மேனி யெங்கள்
சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர் கோவே. (உகூ)

34. தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
மேவினோ மவனடிய ரடியா ரோடு
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே. (௩0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(ச) ஆத்துமசுத்தி

அறுசீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

35. ஆடு கின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்
கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை
பணிகிலை பாதமலர்
சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை
துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை
செய்வதொன் றறியேனே. (௩௧)

36. அறிவி லாத எனைப்புகுந் தாண்டுகொண்
டறிவதை யருளிமேல்
நெறியெ லாம்புல மாக்கிய எந்தையைப்
பந்தனை யறுப்பானைப்
பிறிவி லாதவின் னருள்கள்பெற் றிருந்துமா
றாடுதி பிணநெஞ்சே
கிறியெ லாமிகக் கீழ்ப்படுத் தாய்கெடுத்
தாயென்னைக் கெடுமாறே. (௩௨)

37. மாறி நின்றெனைக் கெடக்கிடந் தனையெம்
மதியிலி மடநெஞ்சே
தேறு கின்றில மினியுனைச் சிக்கெனச்
சிவனவன் திரடோண்மேல்
நீறு நின்றது கண்டனை யாயினும்
நெக்கிலை யிக்காயம்
கீறு கின்றிலை கெடுவதுன் பரிசிது
கேட்கவுங் கில்லேனே. (௩௩)

38. சிற்ற வாமன மேகெடு வாயுடை
யானடி நாயேனை
விற்றெ லாமிக வாள்வதற் குரியவன்
விரைமலர்த் திருப்பாதம்

முற்றி லாவிளந் தளிர்பிரிந் திருந்துநீ
யுண்டன வெல்லாமுன்
அற்ற வாறுநின் னறிவுநின் பெருமையும்
அளவறுக் கில்லேனே. (௩௮)

39. அளவ றுப்பதற் கரியவன் இமையவர்க்
கடியவர்க் கெளியானங்
களவ றுத்துநின் றுண்டமை கருத்தினுட்
கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும்
உளக றுத்துனை நினைந்துளம் பெருங்களன்
செய்தது மிலைநெஞ்சே
பளக றுத்துடை யான்கழல் பணிந்திலை
பரகதி புகுவானே. (௩௯)

40. புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும்
பொன்னகர் புகப்போதற்
குகுவ தாவதும் எந்தையெம் பிரானென்னை
யாண்டவன் கழற்கன்பு
நெகுவ தாவதும் நித்தலு மமுதொடு
தேனொடு பால்கட்டி
மிகுவ தாவதும் இன்றெனின் மற்றிதற்
கென்செய்கேன் வினையேனே. (௪௦)

41. வினையென் போலுடை யார்பிற ராருடை
யானடி நாயேனைத்
தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப்
பன்றுமற் றதனாலே
முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்துநான்
முட்டிலேன் தலைகீறேன்
இனையன் பாவனை யிரும்புகன் மனஞ்செவி
யின்னதென் றறியேனே. (௪௧)

42. ஏனை யாவரு மெய்திட லுற்றுமற்
றின்னதென் றறியாத
தேனை ஆனெயைக் கரும்பினின் தேறலைச்
சிவனையென் சிவலோகக்

கோனை மானன நோக்கிதன் கூறனைக்
குறுகிலே னெடுங்காலம்
ஊனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு
வேனுயி ரோயாதே. (௩௮)

43. ஒப்பி லாதன வுவமனி லிறந்தன
வொண்மலர்த் தாடந்து
நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும்
என்னைநன் னெறிகாட்டித்
தாயி லாகிய இன்னருள் புரிந்தவென்
தலைவனை நனிகாணேன்
தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை யுருள்கிலேன்
செழுங்கடல் புகுவேனே. (௩௯)

44. வேனில் வேள்கணை கிழித்திட மதிசுடு
மதுதனை நினையாதே
மானி லாவிய நோக்கியர் படிறிடை
மத்திடு தயிராகித்
தேனி லாவிய திருவருள் புரிந்தவென்
சிவனகர் புகப்போகேன்
ஊனி லாவியை யோம்புதற் பொருட்டினும்
உண்டுடுத் திருந்தேனே. (௪0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(௫) கைம்மாறு கொடுத்தல்

கலி விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

45. இருகை யானையை யொத்திருந் தென்னுளக்
கருவை யான்கண்டி லேன்கண்ட தெவ்வமே
வருக வென்று பணித்தனை வானுளோர்க்
கொருவ னேகிற்றி லேன்கிற்ப னுண்ணவே. (௪௧)

46. உண்டொர் ஒண்பொரு ளென்றுணர் வார்க்கெலாம்
பெண்டி ராணலி யென்றறி யொண்கிலை
தொண்ட னேற்குள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே. (௪௨)

47. மேலை வானவ ரும்மறி யாததோர்
கோல மேயெனை யாட்கொண்ட கூத்தனே
ஞால மேவிசும் பேயிவை வந்துபோங்
கால மேயுனை யென்றுகொல் காண்பதே. (௪௩)

48. காண லாம்பர மேகட் கிறந்ததோர்
வாணி லாப்பொரு ளேயிங்கொர் பார்ப்பெனப்
பாண னேன்படிற் றாக்கையை விட்டுனைப்
பூணு மாறறி யேன்புலன் போற்றியே. (௪௪)

49. போற்றி யென்றும் புரண்டும் புகழ்ந்துநின்
றாற்றன் மிக்கவன் பாலழைக் கின்றிலேன்
ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாளுறுங்
கூற்ற மன்னதொர் கொள்கையென் கொள்கையே. (௪௫)

50. கொள்ளுங் கில்லெனை யன்பரிற் கூய்ப்பணி
கள்ளும் வண்டு மறாமலர்க் கொன்றையான்
நள்ளுங் கீழுளு மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போனின்ற எந்தையே. (௪௬)

51. எந்தை யாயெம் பிரான்மற்று மியாவர்க்கும்
தந்தை தாய்தம் பிரான்றனக் கஃதிலான்
முந்தி யென்னுள் புகுந்தனன் யாவரும்
சிந்தை யாலும் அறிவருஞ் செல்வனே. (௪௭)

52. செல்வ நல்குர வின்றிவிண் ணோர்புழுப்
புல்வ ரம்பின்றி யார்க்கு மரும்பொருள்
எல்லை யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல்வ கைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே. (௪௮)

53. கட்ட றுத்தெனை யாண்டுகண் ணாரநீ
றிட்ட அன்பரொ டியாவருங் காணவே
பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை
எட்டி னோடிரண் டும்மறி யேனையே. (௪௯)

54. அறிவ னேயமு தேயடி நாயினேன்
அறிவ னாகக்கொண் டோவெனை யாண்டது
அறிவி லாமையன் றேகண்ட தாண்டநாள்
அறிவ னோவல்ல னோவரு ளீசனே. (௫௰)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(௬) அநுபோகசுத்தி

அறுசீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

55. ஈச னேயென் னெம்மானே
யெந்தை பெருமா னென்பிறவி
நாச னேநான் யாதுமொன்
றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீச னேனை யாண்டாய்க்கு
நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேச னேயம் பலவனே
செய்வ தொன்றும் அறியேனே. (௫௧)

56. செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன்
செம்பொற் பாத மலர்காணாப்
பொய்யர் பெறும்பே றத்தனையும்
பெறுதற் குரியேன் பொய்யிலா
மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம்
மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும்
பொய்ய னேனான் உண்டுடுத்திங்
கிருப்ப தானேன் போரேறே. (௫௨)

57. போரே றேநின் பொன்னகர்வாய்
நீபோந் தருளி யிருணீக்கி
வாரே றிளமென் முலையாளோ
டுடன்வந் தருள அருள்பெற்ற
சீரே றடியார் நின்பாதஞ்
சேரக் கண்டுங் கண்கெட்ட
ஊரே றாயிங் குழல்வேனோ
கொடியே னுயிர்தா னுலவாதே. (௫௩)

58. உலவாக் காலந் தவமெய்தி
யுறுப்பும் வெறுத்திங் குனைக்காண்பான்
பலமா முனிவர் நனிவாடப்
பாவி யேனைப் பணிகொண்டாய்
மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க
மாட்டேன் மணியே யுனைக்காண்பான்
அலவா நிற்கு மன்பிலேன்
என்கொண் டெழுகேன் எம்மானே. (௫௪)

59. மானேர் நோக்கி யுமையாள்
பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
தேனே யமுதே கரும்பின்
தெளிவே சிவனே தென்றில்லைக்
கோனே யுன்றன் திருக்குறிப்புக்
கூடு வார்நின் கழல்கூட
ஊனார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங்
கிருப்ப தானேன் உடையானே. (௫௫)

60. உடையா னேநின் றனையுள்கி
யுள்ள முருகும் பெருங்காதல்
உடையா ருடையாய் நின்பாதஞ்
சேரக் கண்டிங் கூர்நாயின்
கடையா னேனெஞ் சுருகாதேன்
கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன்
முடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங்
கிருப்ப தாக முடித்தாயே. (௫௬)

61. முடித்த வாறும் என்றனக்கே
தக்க தேமுன் னடியாரைப்
பிடித்த வாறுஞ் சோராமற்
சோர னேனிங் கொருத்திவாய்
துடித்த வாறுந் துகிலிறையே
சோர்ந்த வாறும் முகங்குறுவேர்
பொடித்த வாறும் இவையுணர்ந்து
கேடென் றனக்கே சூழ்ந்தேனே. (௫௭)

62. தேனைப் பாலைக் கன்னலின்
தெளியை யொளியைத் தெளிந்தார்தம்
ஊனை யுருக்கு முடையானை
உம்ப ரானை வம்பனேன்
நானின் னடியேன் நீயென்னை
யாண்டா யென்றால் அடியேற்குத்
தானுஞ் சிரித்தே யருளலாந்
தன்மை யாமென் றன்மையே. (௫௮)

63. தன்மை பிறரா லறியாத
தலைவா பொல்லா நாயான
புன்மை யேனை யாண்டையா
புறமே போக விடுவாயோ
என்னை நோக்கு வார்யாரே
யென்னான் செய்கேன் எம்பெருமான்
பொன்னே திகழுந் திருமேனி
யெந்தாய் எங்குப் புகுவேனே. (௫௯)

64. புகுவே னெனதே நின்பாதம்
போற்றும் அடியா ருண்ணின்று
நகுவேன் பண்டு தோணோக்கி
நாண மில்லா நாயினேன்
நெகுமன் பில்லை நினைக்காண
நீயாண் டருள அடியேனுந்
தகுவ னேயென் றன்மையே
யெந்தா யந்தோ தரியேனே. (௬௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(எ) காருணியத்திரங்கல்

அறுசீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

65. தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை
சங்கரா போற்றி வான
விருத்தனே போற்றி யெங்கள்
விடலையே போற்றி ஒப்பில்
ஒருத்தனே போற்றி உம்பர்
தம்பிரான் போற்றி தில்லை
நிருத்தனே போற்றி எங்கள்
நின்மலா போற்றி போற்றி. (சுக)

66. போற்றியோ நமச்சி வாய
புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
போற்றியோ நமச்சி வாய
புகலிடம் பிறிதொன் றில்லை
போற்றியோ நமச்சி வாய
புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சி வாய
சயசய போற்றி போற்றி. (சுஉ)

67. போற்றியென் போலும் பொய்யர்
தம்மையாட் கொள்ளும் வள்ளல்
போற்றிநின் பாதம் போற்றி
நாதனே போற்றி போற்றி
போற்றிநின் கருணை வெள்ளப்
புதுமதுப் புவன நீர்தீக்
காற்றிய மானன் வானம்
இருசுடர்க் கடவு ளானே. (சுங)

68. கடவுளே போற்றி யென்னைக்
கண்டுகொண் டருளு போற்றி
விடவுளே யுருக்கி யென்னை
யாண்டிட வேண்டும் போற்றி

உடலிது களைந்திட் டொல்லை
யும்பர்தந் தருளு போற்றி
சடையுளே கங்கை வைத்த
சங்கரா போற்றி போற்றி. (கூச)

69. சங்கரா போற்றி மற்றோர்
சரணிலேன் போற்றி கோலப்
பொங்கரா வல்குற் செவ்வாய்
வெண்ணகைக் கரிய வாட்கண்
மங்கையோர் பங்க போற்றி
மால்விடை யூர்தி போற்றி
இங்கிவாழ் வாற்ற கில்லேன்
எம்பிரா னிழித்திட் டேனே. (கூரு)

70. இழித்தன னென்னை யானே
யெம்பிரான் போற்றி போற்றி
பழித்திலே னுன்னை யென்னை
யாளுடைப் பாதம் போற்றி
பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம்
பெரியவர் கடமை போற்றி
ஒழித்திடிவ் வாழ்வு போற்றி
உம்பர்நாட் டெம்பி ரானே. (கூகூ)

71. எம்பிரான் போற்றி வானத்
தவரவ ரேறு போற்றி
கொம்பரார் மருங்குன் மங்கை
கூறவெண் ணீற போற்றி
செம்பிரான் போற்றி தில்லைத்
திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி
உம்பரா போற்றி யென்னை
யாளுடை யொருவ போற்றி. (கூஎ)

72. ஒருவனே போற்றி ஒப்பி
லப்பனே போற்றி வானோர்
குருவனே போற்றி யெங்கள்
கோமளக் கொழுந்து போற்றி

வருகவென் றென்னை நின்பால்
வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
தருகநின் பாதம் போற்றி
தமியனேன் தனிமை தீர்த்தே. (௬௮)

73. தீர்ந்தஅன் பாய அன்பர்க்
கவரினும் அன்ப போற்றி
பேர்ந்துமென் பொய்ம்மை யாட்கொண்
டருளிடும் பெருமை போற்றி
வார்ந்தநஞ் சயின்று வானோர்க்
கமுதமீ வள்ளல் போற்றி
ஆர்ந்தநின் பாத நாயேற்
கருளிட வேண்டும் போற்றி (௬௯)

74. போற்றியிப் புவன நீர்தீக்
காலொடு வான மானாய்
போற்றியெவ் வுயிர்க்குந் தோற்ற
மாகிநீ தோற்ற மில்லாய்
போற்றியெல் லாவு யிர்க்கும்
ஈறாயீ றின்மை யானாய்
போற்றியைம் புலன்கள் நின்னைப்
புணர்கிலாப் புணர்க்கை யானே. (௭௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(அ) ஆனந்தத்தழுந்தல்

எழுசீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

75. புணர்ப்ப தொக்க எந்தை யென்னை
யாண்டு பூண நோக்கினாய்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது
நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக அன்றி தாக
அன்பு நின்க ழற்கணே
புணர்ப்ப தாக அங்க ணாள
புங்க மான போகமே. (௭௧)

76. போகம் வேண்டி வேண்டி லேன்பு
ரந்த ராதி யின்பமும்
ஏக நின்க ழலிணைய
லாதி லேனெ னெம்பிரான்
ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து
குஞ்சி யஞ்ச லிக்கணே
யாக என்கை கண்கள் தாரை
யாற தாக ஐயனே. (எஉ)

77. ஐய நின்ன தல்ல தில்லை
மற்றோர் பற்று வஞ்சனேன்
பொய்க லந்த தல்ல தில்லை
பொய்மை யேனெ னெம்பிரான்
மைக லந்த கண்ணி பங்க
வந்து நின்க ழற்கணே
மெய்க லந்த அன்ப ரன்பெ
னக்கு மாக வேண்டுமே. (எங)

78. வேண்டு நின்க ழற்க ணன்பு
பொய்ம்மை தீர்த்து மெய்ம்மையே
ஆண்டு கொண்டு நாயி னேனை
யாவ வென்ற ருளுநீ
பூண்டு கொண்ட டிய னேனும்
போற்றிபோற்றி யென்று மென்று
மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து
மன்ன நின்வ ணங்கவே. (எச)

79. வணங்கு நின்னை மண்ணும் விண்ணும்
வேத நான்கு மோலமிட்
டுணங்கு நின்னை யெய்த லுற்று
மற்றொ ருண்மை யின்மையின்
வணங்கி யாம்வி டேங்க ளென்ன
வந்து நின்ற ருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க
என்கொ லோநி னைப்பதே. (எரு)

80. நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லும்
எல்லை யேய வாக்கினால்
தினைத்த னையு மாவ தில்லை
சொல்ல லாவ கேட்பவே
அனைத் துலகு மாய நின்னை
யைம்பு லன்கள் காண்கிலா
எனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த
தெந்தை பாதம் எய்தவே. (எசு)

81. எய்த லாவ தென்று நின்னை
யெம்பி ரானிவ் வஞ்சனேற்
குய்த லாவ துன்க ணன்றி
மற்றொ ருண்மை யின்மையிற்
பைத லாவ தென்று பாது
காத்தி ரங்கு பாவியேற்
கீத லாது நின்க ணொன்றும்
வண்ண மில்லை யீசனே. (எஎ)

82. ஈச னேநீ யல்ல தில்லை
யிங்கு மங்கு மென்பதும்
பேசி னேனொர் பேத மின்மை
பேதை யேனெ னெம்பிரான்
நீச னேனை யாண்டு கொண்ட
நின்ம லாவோர் நின்னலால்
தேச னேயோர் தேவ ருண்மை
சிந்தி யாது சிந்தையே. (எஅ)

83. சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச்
சீரி லைம்பு லன்களான்
முந்தை யான கால நின்னை
யெய்தி டாத மூர்க்கனேன்
வெந்தை யாவி ழுந்தி லேனெ
னுள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்
எந்தை யாய நின்னை யின்னம்
எய்த லுற்றி ருப்பனே. (எகூ)

84. இருப்பு நெஞ்ச வஞ்ச னேனை
யாண்டு கொண்ட நின்னதாட்
கருப்பு மட்டு வாய்ம டுத்தெ
னைக்க லந்து போகவும்
நெருப்பு முண்டி யானு முண்டி
ருந்த துண்ட தாயினும்
விருப்பு முண்டு நின்க ணென்க
ணென்ப தென்ன விச்சையே. (அ0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(கூ) ஆனந்தபரவசம்

கலிநிலைத்துறை

[திருச்சிற்றம்பலம்]

85. விச்சுக் கேடு பொய்க்காகா
தென்றிங் கெனைவைத்தாய்
இச்சைக் கானா ரெல்லாரும்
வந்துன் றாள்சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே யாழ்ந்திடு
கின்றேன் ஆரூரெம்
பிச்சைத் தேவா என்னான்
செய்கேன் பேசாயே. (அக)

86. பேசப் பட்டே னின்னடி
யாரிற் றிருநீறே
பூசப் பட்டேன் பூதல
ராலுன் னடியானென்
றேசப் பட்டே னினிப்படு
கின்ற தமையாதால்
ஆசைப் பட்டே னாட்பட்
டேனுன் னடியேனே. (அஉ)

87. அடியே னல்லேன் கொல்லோதானெனை
யாட்கொண் டிலைகொல்லோ
அடியா ரானா ரெல்லாரும்
வந்துன் றாள்சேர்ந்தார்

செடிசே ருடல மிதுநீக்கமாட்டே
னெங்கள் சிவலோகா
கடியே னுன்னைக் கண்ணாரக்
காணுமாறு காணேனே. (அரு)

88. காணு மாறு காணேனுன்னை
யந்நாட் கண்டேனும்
பாணே பேசி யென்றன்னைப்படுத்த
தென்ன பரஞ்சோதி
ஆணே பெண்ணே யாரமுதேயத்தா
செத்தே போயினேன்
ஏணு ணில்லா நாயினேனென்
கொண்டெழுகேன் எம்மானே. (அச)

89. மானேர் நோக்கி யுடையாள்பங்கா
மறையீறறியா மறையோனே
தேனே யமுதே சிந்தைக்கரியாய்
சிறியேன் பிழைபொறுக்குங்
கோனே சிறிதே கொடுமைபறைந்தேன்
சிவமா நகர்குறுகப்
போனா ரடியார் யானும்பொய்யும்
புறமே போந்தோமே. (அரு)

90. புறமே போந்தோம் பொய்யும்
யானு மெய்யன்பு
பெறவே வல்லே னல்லா
வண்ணம் பெற்றேன்யான்
அறவே நின்னைச் சேர்ந்தவடியார்
மற்றொன் றறியாதார்
சிறவே செய்து வழிவந்துசிவனே
நின்றாள் சேர்ந்தாரே. (அசா)

91. தாரா வுடையா யடியேற்
குன்ற ளிணையன்பு
பேரா வுலகம் புக்காரடியார்
புறமே போந்தேன்யான்

ஊரா மிலைக்கக் குருட்டாமிலைத்தாங்
குன்று ளிணையன்புக்
காரா யடியே னயலே
மயல்கொண் டழுகேனே. (அஎ)

92. அழுகே னின்பா லன்பா
மனமா யழல்சேர்ந்த
மெழுகே யன்னார் மின்னார்
பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா
ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தே னென்கொண்
டுன்னைப் பணிகேனே. (அஅ)

93. பணிவார் பிணிதீர்த் தருளிப்
பழைய வடியார்க்குன்
அணியார் பாதங் கொடுத்தி
அதுவும் அரிதென்றால்
திணியார் மூங்கி லனையேன்
வினையைப் பொடியாக்கித்
தணியார் பாதம் வந்தொல்லை தாராய்
பொய்தீர் மெய்யானே. (அகூ)

94. யானே பொய்யென் னெஞ்சும்
பொய்யென் அன்பும்பொய்
யானால் வினையே னழுதா
லுன்னைப் பெறலாமே
தேனே யமுதே கரும்பின்
றெளிவே தித்திக்கு
மானே யருளா யடியே
னுனைவந் துறுமாறே. (கூ0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

(௧௦) ஆனந்தாதீதம்

எண்சீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

95. மாறி லாதமாக் கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்திநின் மலர்கொ டாளிணை
வேறி லாப்பதப் பரிசு பெற்றநின்
மெய்மை யன்பருன் மெய்மை மேவினார்
ஈறி லாதநீ யெளியை யாகிவந்
தொளிசெய் மானுட மாக நோக்கியும்
கீறி லாதநெஞ் சுடைய நாயினேன்
கடைய னாயினேன் பட்ட கீழ்மையே. (௯௧)

96. மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கனே
வந்தெ னைப்பணி கொண்ட பின்மழக்
கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
அரியை யென்றுனைக் கருது கின்றிலேன்
மெய்யி லங்குவெண் ணீற்று மேனியாய்
மெய்மை யன்பருன் மெய்மை மேவினார்
பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டுநீ
போவ தோசொலாய் பொருத்த மாவதே. (௯௨)

97. பொருத்த மின்மையேன் பொய்மை யுண்மையேன்
போத வென்றெனைப் புரிந்து நோக்கவும்
வருத்த மின்மையேன் வஞ்ச முண்மையேன்
மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே
அரத்த மேனியாய் அருள்செ யன்பரும்
நீயு மங்கெழுந் தருளி யிங்கெனை
இருத்தி னாய்முறை யோவெ னெம்பிரான்
வம்ப னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே. (௯௩)

98. இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணே
ஏல மேலுநற் குழலி பங்கனே
கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண்
டென்னை நின்கழற் கன்ப னாக்கினாய்

எல்லை யில்லைநின் கருணை யெம்பிரான்
ஏது கொண்டுநா னேது செய்யினும்
வல்லை யேயெனக் கின்னு முன்கழல்
காட்டி மீட்கவும் மறுவில் வானனே. (கூச)

99. வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ
மறையி லீறுமுன் தொடரொ ணாதநீ
ஏனை நாடருந் தெரியொ ணாதநீ
என்னை யின்னிதா யாண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடக மாடு வித்தவா
உருகி நானுனைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடக மாடு வித்தவா
நைய வையகத் துடைய விச்சையே. (கூரு)

100. விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்
விண்ணு மண்ணக முழுதும் யாவையும்
வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்ச கப்பெரும்
புலைய னேனையுன் கோயில் வாயிலிற்
பிச்ச னாக்கினாய் பெரிய அன்பருக்
குரிய னாக்கினாய் தாம்வ ளர்த்ததோர்
நச்சு மாமர மாயி னுங்கொலார்
நானும் அங்ஙனே யுடைய நாதனே. (கூசு)

101. உடைய நாதனே போற்றி நின்னலாற்
பற்று மற்றெனக் காவ தொன்றினி
உடைய னேபணி போற்றி உம்பரார்
தம்ப ராபரா போற்றி யாரினும்
கடைய னாயினேன் போற்றி யென்பெருங்
கருணை யாளனே போற்றி யென்னைநின்
அடிய னாக்கினாய் போற்றி ஆதியும்
அந்த மாயினாய் போற்றி யப்பனே. (கூஎ)

102. அப்ப னேயெனக் கமுத னேயா
னந்த னேயக நெகவள் ளூறுதேன்
ஒப்ப னேயுனக் குரிய அன்பரில்
உரிய னாயுனைப் பருக நின்றதோர்

துப்ப னேசுடர் முடிய னேதுணை
யாள னேதொழும் பாள ரெய்ப்பினில்
வைப்ப னேயெனை வைப்ப தோசொலாய்
நைய வையகத் தெங்கள் மன்னனே. (௯௮)

103. மன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
மாலு நான்முகத் தொருவன் யாரினும்
முன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
முழுதும் யாவையு மிறுதி யுற்றநாட்
பின்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
பெய்க ழற்கணன் பாயெ னுவினுற்
பன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
பாவ நாசநின் சீர்கள் பாடவே. (௯௯)

104. பாட வேண்டுநான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துநைந் துருகி நெக்குநெக்
காட வேண்டுநான் போற்றி யம்பலத்
தாடு நின்கழற் போது நாயினேன்
கூட வேண்டுநான் போற்றி யிப்புழுக்
கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
வீட வேண்டுநான் போற்றி வீடுதந்
தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே. (௧00)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௬. நீத்தல் விண்ணப்பம்

பிரபஞ்சவைராக்கியம்

உத்தரகோசமங்கை

கட்டளைக் கலித்துறை

[திருச்சிற்றம்பலம்]

105. கடையவ னேனைக் கருணையி
னுற்கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்விறல் வேங்கையின்றோல்
உடையவ னேமன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
சடையவ னேதளர்ந் தேனெம்பி
ரானென்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே. (௧)

106. கொள்ளேர் பிளவக லாத்தடங்
கொங்கையர் கொவ்வைச்செவ்வாய்
விள்ளே னெனினும் விடுதிகண்
டாய்நின் விழுத்தொழும்பின்
உள்ளேன் புறமல்லேன் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளே னொழியவுங் கண்டுகொண்
டாண்டதெக் காரணமே. (உ)

107. காருறு கண்ணிய ரைம்புல
னாற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண்
டாய்விளங் குந்திருவா
ரூருறை வாய்மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க
வென்னை வளர்ப்பவனே. (௩)

108. வளர்கின்ற நின்கரு ணைக்கையில்
வாங்கவு நீங்கிப்பான்
மிளிர்கின்ற வென்னை விடுதிகண்
டாய்வெண் மதிக்கொழுந்தொன்
றொளிர்கின்ற நீண்முடி யுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
தெளிகின்ற பொன்னுமின் னுமன்ன
தோற்றச் செழுஞ்சுடரே. (௪)

109. செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற்
சின்மொழி யாரிற்பன்னாள்
விழுகின்ற வென்னை விடுதிகண்
டாய்வெறி வாயறுகால்
உழுகின்ற பூமுடி யுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
வழிநின்று நின்னரு ளாரமு
தூட்ட மறுத்தனனே. (௫)

110. மறுத்தனன் யானுன் னருளறி
யாமையி லென்மணியே
வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண்
டாய்வினை யின்றொகுதி
ஒறுத்தெனை யாண்டுகொள் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
பொறுப்பரன் றேபெரி யோர்சிறு
நாய்கடம் பொய்யினையே. (கா)

111. பொய்யவ னேனைப் பொருளென
வாண்டொன்று பொத்திக்கொண்ட
மெய்யவ னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்விட முண்மிடற்று
மையவ னேமன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
செய்யவ னேசிவ னேசிறி
யேன்பவந் தீர்ப்பவனே. (எ)

112. தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின்
சீரரு ளென்கொலென்று
வேர்க்கின்ற வென்னை விடுதிகண்
டாய்விர வார்வெருவ
ஆர்க்கின்ற தார்விடை யுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
ஈர்க்கின்ற வஞ்சொடச் சம்வினை
யேனை யிருதலையே. (அ)

113. இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும்
பொத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலை யேனை விடுதிகண்
டாய்வியன் மூவுலகுக்
கொருதலை வாமன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
பொருதலை மூவிலை வேல்வல
னேந்திப் பொலிபவனே. (கூ)

114. பொலிகின்ற நின்றாள் புகுதப்பெற்
றாக்கையைப் போக்கப்பெற்று
மெலிகின்ற வென்னை விடுதிகண்
டாயளி தேர்விளரி
ஒலிநின்ற பூம்பொழி லுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
வலிநின்ற திண்சிலை யாலெரித்
தாய்புர மாறுபட்டே. (கO)

115. மாறுபட் டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப
யானுன் மணிமலர்த்தாள்
வேறுபட் டேனை விடுதிகண்
டாய்வினை யேன்மனத்தே
ஊறுமட் டேமன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட் டேயொளி காட்டும்பொன்
மேனி நெடுந்தகையே. (கக)

116. நெடுந்தகை நீயென்னை யாட்கொள்ள
யானும் புலன்கள்கொண்டு
விடுந்தகை யேனை விடுதிகண்
டாய்விர வார்வெருவ
அடுந்தகை வேல்வல்ல வுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
கடுந்தகை யேனுண்ணுந் தெண்ணீ
ரமுதப் பெருங்கடலே. (கஉ)

117. கடலினுள் நாய்நக்கி யாங்குன்
கருணைக் கடலினுள்ளம்
விடலரி யேனை விடுதிகண்
டாய்விட லில்லடியார்
உடலில மேமன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
மடலின்மட் டேமணி யேயமு
தேயென் மதுவெள்ளமே. (கந)

118. வெள்ளத் துணைவற்றி யாங்குன்
அருள்பெற்றுத் துன்பத்தின்றும்
விள்ளக் கிலேனை விடுதிகண்
டாய்விரும் பும்மடியார்
உள்ளத்துள் ளாய்மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளத்து ளேற்கரு ளாய்களி
யாத களியெனக்கே. (கச)

119. களிவந்த சிந்தையொ டுன்கழல்
கண்டுங் கலந்தருள
வெளிவந்தி லேனை விடுதிகண்
டாய்மெய்ச் சுடருக்கெல்லாம்
ஒளிவந்த பூங்கழ லுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
எளிவந்த வெந்தைபி ரானென்னை
யாளுடை யென்னப்பனே. (கரு)

120. என்னையப் பாவஞ்ச லென்பவ
ரின்றிநின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண்
டாயுவ மிக்கின்மெய்யே
உன்னையொப் பாய்மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
அன்னையொப் பாயெனக் கத்தனொப்
பாயென் னரும்பொருளே. (கசு)

121. பொருளே தமியேன் புகலிட
மேநின் புகழிகழ்வார்
வெருளே யெனைவிட் டிடுதிகண்
டாய்மெய்ம்மை யார்விழுங்கும்
அருளே யணிபொழி லுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
இருளே வெளியே யிகபர
மாகி யிருந்தவனே. (கஎ)

122. இருந்தென்னை யாண்டுகொள் விற்றுக்கொள்
ஒற்றிவை யென்னினல்லால்
விருந்தின னேனை விடுதிகண்
டாய்மிக்க நஞ்சமுதா
அருந்தின னேமன்னு முத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
மருந்தின னேபிற விப்பிணிப்
பட்டு மடங்கினர்க்கே. (கஅ)

123. மடங்கவென் வல்வினைக் காட்டைநின்
மன்னருட் டீக்கொளுவும்
விடங்கவென் றன்னை விடுதிகண்
டாயென் பிறவியைவே
ரொடுங்களைந் தாண்டுகொ ளுத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
கொடுங்கரிக் குன்றுரித் தஞ்சுவித்
தாய்வஞ்சிக் கொம்பினையே. (கசு)

124. கொம்பரில் லாக்கொடி போலல
மந்தனன் கோமளமே
வெம்புகின் றேனை விடுதிகண்
டாய்விண்ணர் நண்ணுகில்லா
உம்பருள் ளாய்மன்னும் உத்தர
கோசமங் கைக்கரசே
அம்பர மேநில னேயனல்
காலொடப் பானவனே. (உ0)

125. ஆனைவெம் போரிற் குறுந்தூ
றெனப்புல னாலலைப்புண்
டேனையெந் தாய்விட் டிடுதிகண்
டாய்வினை யேன்மனத்துத்
தேனையும் பாலையுங் கன்னலை
யும்மமு தத்தையுமொத்
தூனையு மென்பினை யும்முருக்
காநின்ற வொண்மையனே. (உக)

126. ஒண்மைய னேதிரு நீற்றையுத்
தூளித் தொளிமிளிரும்
வெண்மைய னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்மெய் யடியவர்கட்
கண்மைய னேயென்றுஞ் சேயாய்
பிறர்க்கறி தற்கரிதாம்
பெண்மைய னேதொன்மை யாண்மைய
னேயலிப் பெற்றியனே. (உஉ)

127. பெற்றது கொண்டு பிழையே
பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண்
டாய்விடி லோகெடுவேன்
மற்றடி யேன்றன்னைத் தாங்குந
ரில்லையென் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேறிநின்
றேனெனக் குள்ளவனே. (உங)

128. உள்ளன வேநிற்க இல்லன
செய்யுமை யற்றுழனி
வெள்ளன லேனை விடுதிகண்
டாய்வியன் மாத்தடக்கைப்
பொள்ளனல் வேழத் துரியாய்
புலனின்கட் போதலொட்டா
மெள்ளன வேமொய்க்கு நெய்க்குடந்
தன்னை யெறும்பெனவே. (உச)

129. எறும்பிடை நாங்கூ ழெனப்புல
னாலரிப் புண்டலந்த
வெறுந்தமி யேனை விடுதிகண்
டாய்வெய்ய கூற்றொடுங்க
உறுங்கடிப் போதவை யேயுணர்
வுற்றவ ரும்பரும்பர்
பெறும்பத மேயடி யார்பெய
ராத பெருமையனே. (உரு)

130. பெருநீ றறச்சிறு மீன்றுவண்
டாங்கு நினைப்பிரிந்த
வெருநீர்மை யேனை விடுதிகண்
டாய்வியன் கங்கைபொங்கி
வருநீர் மடுவுண் மலைச்சிறு
தோணி வடிவின்வெள்ளைக்
குருநீர் மதிபொதி யுஞ்சடை
வானக் கொழுமணியே. (௨௬)

131. கொழுமணி யேர்நகை யார்கொங்கைக்
குன்றிடைச் சென்றுகுன்றி
விழுமடி யேனை விடுதிகண்
டாய்மெய்ம் முழுதுங்கம்பித்
தழுமடி யாரிடை யார்த்துவைத்
தாட்கொண் டருளியென்னைக்
கழுமணி யேயின்னுங் காட்டுகண்
டாய்நின் புலன்கழலே. (௨௭)

132. புலன்கடி கைப்பிக்க யானுந்
திகைத்திங்கோர் பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின் றேனை விடுதிகண்
டாய்விண்ணு மண்ணுமெல்லாங்
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய்
தாய்கரு ணாகரனே
துலங்குகின் றேனடி யேனுடை
யாயென் றொழுகுலமே. (௨௮)

133. குலங்களைந் தாய்களைந் தாயென்னைக்
குற்றங்கொற் றச்சிலையாம்
விலங்கலெந் தாய்விட் டிடுதிகண்
டாய்பொன்னின் மின்னுகொன்றை
அலங்கலந் தாமரை மேனியப்
பாவொப்பி லாதவனே
மலங்களைந் தாற்சுழல் வன்றயி
ரிற்பொரு மத்துறவே. (௨௯)

134. மத்துறு தண்டயி ரிற்புலன்
தீக்கது வக்கலங்கி
வித்துறு வேனை விடுதிகண்
டாய்வெண் டலைமிலைச்சிக்
கொத்துறு போது மிலைந்து
குடர்நெடு மாலைசுற்றித்
தத்துறு நீறுட னாரச்செஞ்
சாந்தணி சச்சையனே. (௩0)

135. சச்சைய னேமிக்க தண்புனல்
விண்கால் நிலநெருப்பாம்
விச்சைய னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்வெளி யாய்கரியாய்
பச்சைய னேசெய்ய மேனிய
னேயொண் படவரவக்
கச்சைய னேகடந் தாய்தடந்
தாள அடற்கரியே. (௩௧)

136. அடற்கரி போலைம் புலன்களுக்
கஞ்சி யழிந்தவென்னை
விடற்கரி யாய்விட் டிடுதிகண்
டாய்விழுத் தொண்டர்க்கல்லால்
தொடற்கரி யாய்சுடர் மாமணி
யேசுடு தீச்சுழலக்
கடற்கரி தாயெழு நஞ்சமு
தாக்குங் கறைக்கண்டனே. (௩௨)

137. கண்டது செய்து கருணைமட்
டுப்பரு கிக்களித்து
மிண்டுகின் றேனை விடுதிகண்
டாய்நின் விரைமலர்த்தாள்
பண்டுதந் தாற்போற் பணித்துப்
பணிசெயக் கூவித்தென்னைக்
கொண்டெனெந் தாய்களை யாய்களை
யாய குதுகுதுப்பே. (௩௩)

138. குதுகுதுப் பின்றிநின் றென்குறிப்
பேசெய்து நின்குறிப்பில்
விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண்
டாய்விரை யார்ந்தினிய
மதுமதுப் போன்றென்னை வாழைப்
பழத்தின் மனங்கனிவித்
தெதிர்வதெப் போது பயில்விக்
கயிலைப் பரம்பரனே. (நடச)

139. பரம்பர னேநின் பழவடி
யாரொடு மென்படிறு
விரும்பர னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்மென் முயற்கறையின்
அரும்பர நேர்வைத் தணிந்தாய்
பிறவியை வாயரவம்
பொரும்பெரு மான்வினை யேன்மன
மஞ்சிப் பொதும்புறவே. (நடரு)

140. பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரி
யப்புலன் தீக்கதுவ
வெதும்புறு வேனை விடுதிகண்
டாய்விரை யார்நறவந்
ததும்புமந் தாரத்திற் றாரம்
பயின்றுமந் தம்முரல்வண்
டதும்புங் கொழுந்தே னவிர்சடை
வானத் தடலரைசே. (நசு)

141. அரைசே யறியாச் சிறியேன்
பிழைக்கஞ்ச லென்னினல்லால்
விரைசேர் முடியாய் விடுதிகண்
டாய்வெண் ணகைக்கருங்கட்
டிரைசேர் மடந்தை மணந்த
திருப்பொற் பதப்புயங்கா
வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்வினை
தான்வந் தயர்வனவே. (நஎ)

142. அடர்புல னிற் பிரிந்தஞ்சி
யஞ்சொனல் லாரவர் தம்
விடர்விட லேனை விடுதிகண்
டாய்விரிந் தேயெரியுஞ்
சுடரனை யாய்சுடு காட்டர
சேதொழும் பர்க்கமுதே
தொடர்வரி யாய்தமி யேன்றனி
நீக்குந் தனித்துணையே. (௩௮)

143. தனித்துணை நீநிற்க யான்தருக்
கித்தலை யானடந்த
வினைத்துணை யேனை விடுதிகண்
டாய்வினை யேனுடைய
மனத்துணை யேயென்றன் வாழ்முத
லேயெனக் கெய்ப்பில்வைப்பே
தினைத்துணை யேனும் பொறேன்றுய
ராக்கையின் திண்வலையே. (௩௯)

144. வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர்
நோக்கின் வலையிற்பட்டு
மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண்
டாய்வெண் மதியினொற்றைக்
கலைத்தலை யாய்கரு ணாகர
னேகயி லாயமென்னும்
மலைத்தலை வாமலை யாண்மண
வாளவென் வாழ்முதலே (௪௦)

145. முதலைச்செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கைவெந்
நீரிற் கடிப்பமூழ்கி
விதலைச்செய் வேனை விடுதிகண்
டாய்விடக் கூன்மிடைந்த
சிதலைச்செய் காயம் பொறேன்சிவ
னேமுறை யோமுறையோ
திதலைச்செய் பூண்முலை மங்கைபங்
காவென் சிவகதியே. (௪௧)

146. கதியடி யேற்குன் கழறந்
தருளவு மூன்கழியா
விதியடி யேனை விடுதிகண்
டாய்வெண் டலைமுழையிற்
பதியுடை வாளரப் பார்த்திறை
பைத்துச் சுருங்கவஞ்சி
மதிநெடு நீரிற் குளித்தொளிக்
குஞ்சடை மன்னவனே. (௪௨)

147. மன்னவ னேயொன்று மாறறி
யாச்சிறி யேன்மகிழ்ச்சி
மின்னவ னேவிட் டிடுதிகண்
டாய்மிக்க வேதமெய்ந்நூல்
சொன்னவ னேசொற் கழிந்தவ
னேகழி யாத்தொழும்பர்
முன்னவ னேபின்னு மானவ
னேயிம் முழுதையுமே. (௪௩)

148. முழுதயில் வேற்கண் ணியரென்னு
மூரித் தழன்முழுகும்
விழுதனை யேனை விடுதிகண்
டாய்நின் வெறிமலர்த்தாள்
தொழுதுசெல் வானத் தொழும்பரிற்
கூட்டிடு சோற்றெம்பிரான்
பழுதுசெய் வேனை விடேலுடை
யாயுன்னைப் பாடுவனே. (௪௪)

149. பாடிற்றி லேன்பணி யேன்மணி
நீயொளித் தாய்க்குப்பச்சூன்
வீடிற்றி லேனை விடுதிகண்
டாய்வியந் தாங்கலறித்
தேடிற்றி லேன்சிவ னெவ்விடத்
தானெவர் கண்டனரென்
றோடிற்றி லேன்கிடந் துள்ளுரு
கேனின் றுழைத்தனனே. (௪௫)

150. உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப்
பலாப்பழத் தீயிஞைப்பாய்
விழைதரு வேனை விடுதிகண்
டாய்விடின் வேலைநஞ்சுண்
மழைதரு கண்டன் குணமிலி
மானிடன் தேய்மதியன்
பழைதரு மாபர னென்றென்
றறைவன் பழிப்பினையே. (சுசு)

151. பழிப்பினின் பாதப் பழந்தொழும்
பெய்தி விழப்பழித்து
விழித்திருந் தேனை விடுதிகண்
டாய்வெண் மணிப்பணிலங்
கொழித்துமந் தாரமந் தாகினி
நுந்தும்பந் தப்பெருமை
தழிச்சிறை நீரிற் பிறைக்கலஞ்
சேர்தரு தாரவனே. (சுஎ)

152. தாரகை போலுந் தலைத்தலை
மாலைத் தழலரப்பூண்
வீரவென் றன்னை விடுதிகண்
டாய்விடி லென்னைமிக்கார்
ஆரடி யானென்னி னுத்தர
கோசமங் கைக்கரசின்
சீரடி யாரடி யானென்று
நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே. (சுஅ)

153. சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத்
தொழும்பையு மீசற்கென்று
விரிப்பிப்ப னென்னை விடுதிகண்
டாய்விடின் வெங்கரியின்
உரிப்பிச்சன் றோலுடைப் பிச்சனஞ்
சூண்பிச்ச னூர்ச்சுடுகாட்
டெரிப்பிச்ச னென்னையு மாளுடைப்
பிச்சனென் றேசுவனே. (சுகூ)

154. ஏசினும் யானுன்னை யேத்தினும்
என்பிழைக் கேகுழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண்
டாய்செம் பவளவெற்பின்
தேசுடை யாயென்னை யாளுடை
யாய்சிற் றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின வாலமுண் டாயமு
துண்ணக் கடையவனே. (௫௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

எ. திருவெம்பாவை

சத்தியை வியந்தது

[திருவண்ணாமலை]

கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

155. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதா ரமளியின்மே னின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனு மாகாள் கிடந்தாள் என்னேயென்னே
ஈதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (க)

156. பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பா யிராப்பகல்நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசி யிவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசு மிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்
கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்யா மாரேலோ ரெம்பாவாய். (உ)

157. முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
அத்தனா னந்தன் அமுதனென் றள்ளூறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
பத்துடையீ ரீசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் னன்புடைமை யெல்லோ மறியோமோ
சித்த மழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டு மெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். (௩)

158. ஒண்ணித் திலநகையா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோம் நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையிற் றுயிலேலோ ரெம்பாவாய். (௪)

159. மாலறியா நான்முகனும் காணா மலையினைநாம்
போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலூறு தேன்வாய்ப் படிறீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே யறிவரியான்
கோலமு நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்
றோல மிடினும் உணரா யுணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (௫)

160. மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
நானே யெழுப்புவ னென்றலு நாணாமே
போன திசைபகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே யறிவரியான்
தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
ஊனே யுருகா யுனக்கே யுறுமெமக்கும்
ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். (௬)

161. அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பலவமரர்
உன்னற் கரியா னொருவ னிருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னாவென் னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
என்னானை யென்னரைய னின்னமுதென் றெல்லோமும்
சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறா யின்னந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (எ)

162. கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
ஏழி லியம்ப வியம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ
வாழியீ தென்ன வுறக்கமோ வாய்திறவாய்
ஆழியா னன்புடைமை யாமாறு மிவ்வாறோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற வொருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய். (அ)

163. முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோ மாங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே யெங்கணவர் ஆவா ரவருகந்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோ னல்குதியேல்
என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய். (கூ)

164. பாதாள மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருண்முடிவே
பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணுந் துதித்தாலும்
ஓத வுலவா வொருதோழன் றொண்டருளன்
கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற்பிணாப் பிள்ளைகாள்
ஏதவனூர் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். (கo)

165. மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போற்
செய்யாவெண் ணீறாடி செல்வா சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஐயாநீ யாட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்க ளுய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பா யெமையேலோ ரெம்பாவாய். (கக)

166. ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடுந்
தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடுங்
கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழன்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி யிருஞ்சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (கஉ)

167. பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னு மரவத்தால்
தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (கங)

168. காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய். (கச)

169. ஓரொருகா லெம்பெருமா னென்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
நீரொருகா லோவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறு
ஆரொருவ ரிவ்வண்ண மாட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௫)

170. முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை யாளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை யாளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி யவணமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். (௧௬)

171. செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கு மிலாததோர் இன்பநம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் மில்லங்க டோறு மெழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்க ணரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௭)

172. அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணா ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணா ரொளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி யாணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். ()

173. உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை யுனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே யெமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். (கக)

174. போற்றி யருளுகநின் னாதியாம் பாதமலர்
போற்றி யருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (உ0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

அ. திருவம்மானை

ஆனந்தக்களிப்பு

[திருவண்ணாமலை]

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

175. செங்க ணெடுமாலுஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணனா யறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (க)

176. பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலுங் காண்டற் கரியான் எமக்கெளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் னுளம்புகுந்த
ஆரா வமுதாய் அலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (உ)

177. இந்திரனும் மாலயனும் ஏனோரும் வானோரும்
மந்தரமே நிற்கச் சிவனவனி வந்தருளி
எந்தரமும் ஆட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
சிந்தனையை வந்துருக்குஞ் சீரார் பெருந்துறையான்
பந்தம் பரியப் பரிமேற்கொண் டான்தந்த
அந்தமிலா ஆனந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௩)

178. வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டிந்திரனும்
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையளித்திட்
டூன்வந்து ரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பெய்து
தேன்வந் தமுதின் தெளிவி னொளிவந்த
வான்வந்த வார்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௪)

179. கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலமன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௫)

180. கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன்
தீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த
ஆட்டான்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்காண் அம்மானாய். ()

181. ஓயாதே யுள்குவார் உள்ளிருக்கு முள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை
நாயான நந்தம்மை யாட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயான தத்துவனைத் தானே யுலகேழும்
ஆயானை யாள்வானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௭)

182. பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தின் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௮)

183. துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோலமா வூர்தியான்
கண்டங் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றான்
அண்டமுத லாயினான் அந்தமிலா ஆனந்தம்
பண்டைப் பரிசே பழவடியார்க் கீந்தருளும்
அண்டம் வியப்புறுமா பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௯)

184. விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளு மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையிற்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட
அண்ணா மலையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௧௦)

185. செப்பார் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்குந் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோக மாக்குவித்த
அப்பார் சடையப்பன் ஆனந்த வார்கழலே
ஒப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௧௧)

186. மைப்பொலியுங் கண்ணிகேள் மாலயனோ டிந்திரனும்
எப்பிறவி யுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
இப்பிறவி யாட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கட் டோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்குந் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளா நஞ்சிவனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். ()

187. கையார் வளைசிலம்பக் காதார் குழையாட
மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டொலிப்பச்
செய்யானை வெண்ணீ றணிந்தானைச் சேர்ந்தறியாக்
கையானை யெங்குஞ் செறிந்தானை யன்பர்க்கு
மெய்யானை யல்லாதார்க் கல்லாத வேதியனை
ஐயா றமர்ந்தானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௧௩)

188. ஆனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்
ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந் தெய்த்தேனை
ஊனையும் நின்றுருக்கி யென்வினையை யோட்டுகந்து
தேனையும் பாலையுங் கன்னலையும் ஒத்தினிய
கோனவன்போல் வந்தென்னைத் தன்றொழும்பிற் கொண்டருளும்
வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௧௪)

189. சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன்றன் வேள்வியினில்
இந்திரனைத் தோணெரித்திட் டெச்சன் தலையரிந்
தந்தரமே செல்லும் அலர்கதிரோன் பற்றகர்த்துச்
சிந்தித் திசைதிசையே தேவர்களை யோட்டுகந்த
செந்தார்ப் பொழில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (௧௫)

190. ஊனா யுயிரா யுணர்வாயென் னுட்கலந்து
தேனா யமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
வானோ ரறியா வழியெமக்குத் தந்தருளுந்
தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிசேர்
ஆனா அறிவாய் அளவிறந்த பல்லுயிர்க்கும்
கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்காண் அம்மானாய். (௧௬)

191. சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்திரடோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கிநின்
றூடுவேன் செவ்வாய்க் குருகுவேன் உள்ளுருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்து மலர்வேன் அனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (கஎ)

192. கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
வெளிவந்த மாலயனுங் காண்பரிய வித்தகனைத்
தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையில்
எளிவந் திருந்திரங்கி யெண்ணரிய இன்னருளால்
ஒளிவந்தென் னுள்ளத்தி னுள்ளே யொளிதிகழ
அளிவந்த அந்தணனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (கஅ)

193. முன்னானை மூவர்க்கு முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
பின்னானைப் பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்
மன்னானை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
தென்னானைக் காவானைத் தென்பாண்டி நாட்டானை
என்னானை யென்னப்பன் என்பார்கட் கின்னமுதை
அன்னானை யம்மானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (கசு)

194. பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். (உo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கூ. திருப்பொற்சுண்ணம்

ஆனந்தமனோலயம்

[திருத்தில்லை]

அறுசீர் விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

195. முத்துநற் றாமம்பூ மாலைதூக்கி
முளைக்குடந் தூபநற் றீபம்வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டிசைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
அத்தனை யாறனம் மானைப்பாடி
யாடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (க)

196. பூவியல் வார்சடை யெம்பிராற்குப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடிக்கவேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரன்னகண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறநிலாமே
குனிமின் தொழுமினெங் கோனெங்கூத்தன்
தேவியுந் தானும்வந் தெம்மையாளச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (உ)

197. சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுகித்
தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
இந்திரன் கற்பக நாட்டியெங்கும்
எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்
அந்தரர் கோனயன் றன்பெருமான்
ஆழியா னாதனல் வேலன்றாதை
எந்தர மாளுமை யாள்கொழுநற்
கேய்ந்தபொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (ங)

198. காசணி மின்க ளுலக்கையெல்லாம்
காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
நேச முடைய அடியவர்கள்
நின்றுநி லாவுக என்றுவாழ்த்தித்
தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
பாச வினையைப் பறித்துநின்று
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (௪)

199. அறுகெடுப் பாரய னும்மரியும்
அன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
நறுமுறு தேவர்க ணங்களெல்லாம்
நம்மிற்பின் பல்லதெ டுக்கவொட்டோம்
செறிவுடை மும்மதி லெய்தவில்லி
திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கணப்பற்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (௫)

200. உலக்கை பலவோச்சு வார்பெரியர்
உலகமெ லாமுரல் போதாதென்றே
கலக்க அடியவர் வந்துநின்றார்
காணவு லகங்கள் போதாதென்றே
நலக்க அடியோமை யாண்டுகொண்டு
நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
மகிழ்ந்துபொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (௬)

201. சூடகம் தோள்வளை யார்ப்பவார்ப்பத்
தொண்டர்கு ழாமெழுந் தார்ப்பவார்ப்ப
நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்பவார்ப்ப
நாமும் அவர்தம்மை யார்ப்பவார்ப்பப்
பாடக மெல்லடி யார்க்குமங்கை
பங்கினை னெங்கள் பராபரனுக்
காடக மாமலை யன்னகோவுக்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (௭)

202. வாட்டடங் கண்மட மங்கைநல்லீர்
வரிவளை யார்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்
தோட்டிரு முண்டந்து தைந்திலங்கச்
சோத்தெம்பி ரானென்று சொல்லிச்சொல்லி
நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
நாயிற்க டைப்பட்ட நம்மையிம்மை
ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (அ)

203. வையக மெல்லாம் உரலதாக
மாமேரு வென்னும் உலக்கைநாட்டி
மெய்யெனு மஞ்சள்நி றையவட்டி
மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
செம்பொன் உலக்கைவ லக்கைபற்றி
ஐய னணிதில்லை வாணனுக்கே
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கூ)

204. முத்தணி கொங்கைக ளாடவாட
மொய்குழல் வண்டின மாடவாடச்
சித்தஞ் சிவனொடு மாடவாடச்
செங்கயற் கண்பனி யாடவாடப்
பித்தெம்பி ரானொடு மாடவாடப்
பிறவி பிறரொடு மாடவாட
அத்தன் கருணையொ டாடவாட
ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (க0)

205. மாடு நகைவாள் நிலாவெறிப்ப
வாய்திறந் தம்பவ ளந்துடிப்பப்
பாடுமின் நந்தம்மை யாண்டவாறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
தேடுமின் எம்பெரு மானைத்தேடிச்
சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
ஆடுமின் அம்பலத் தாடினானுக்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கக)

206. மையமர் கண்டனை வானநாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்றன்னை
ஐயனை யையர்பி ரானைநம்மை
யகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்
போதரிக் கண்ணிணைப் பொற்றொடித்தோட்
பையர வல்குன் மடந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கஉ)

207. மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீர்
என்னுடை யாரமு தெங்களப்பன்
எம்பெரு மானிம வான்மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்றகப்பன்
தமையனெம் மையன் தாள்கள்பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கங)

208. சங்க மரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
செங்கனி வாயித ழுந்துடிப்பச்
சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
கங்கையிரைப்பஅ ராவிரைக்கும்
கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்கப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கச)

209. ஞானக் கரும்பின் தெளியைப்பாகை
நாடற் கரிய நலத்தைநந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை யாயினானைச்
சித்தம் புகுந்து தித்திக்கவல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
கூத்தனை நாத்தழும் பேறவாழ்த்திப்
பானற் றடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கரு)

210. ஆவகை நாமும்வந் தன்பர்தம்மோ
டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
தேவர்க ளுவிலுங் கண்டறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ்செல்வச்
சேவக மேந்திய வெல்கொடியான்
சிவபெரு மான்புரஞ் செற்றகொற்றச்
சேவக னாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
செம்பொன்செய் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கசு)

211. தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
ஊனக மாமழுச் சூலம்பாடி
உம்பரும் இம்பரும் உய்யவன்று
போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கஎ)

212. அயன்றலை கொண்டுசெண் டாடல்பாடி
அருக்க னெயிறு பறித்தல்பாடிக்
கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடிக்
காலனைக் காலா லுதைத்தல்பாடி
இயைந்தன முப்புர மெய்தல்பாடி
ஏழை யடியோமை யாண்டுகொண்ட
நயந்தனைப் பாடிநின் றாடியாடி
நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கஅ)

213. வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலைபாடி
மத்தமும் பாடி மதியும்பாடிச்
சிட்டர்கள் வாழுந்தென் றில்லைபாடிச்
சிற்றம்ப லத்தெங்கள் செல்வம்பாடிக்
கட்டிய மாசுணக் கச்சைபாடிக்
கங்கணம் பாடிக் கவித்தகைம்மேல்
இட்டுநின் றாடும் அரவம்பாடி
ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (கசு)

214. வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
சோதியு மாயிருள் ஆயினார்க்குத்
துன்பமு மாயின்பம் ஆயினார்க்குப்
பாதியு மாய்முற்றும் ஆயினார்க்குப்
பந்தமு மாய்வீடும் ஆயினாருக்
காதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்
காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே. (௨௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௧௦. திருக்கோத்தும்பி

சிவஞானைக்கியம்

[திருத்தில்லை]

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

215. பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௧)

216. நானார்என் னுள்ளமார் ஞானங்களார் என்னையாரறிவார்
வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனா ருடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௨)

217. தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றேன் உண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௩)

218. கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௪)

219. அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவ ரென்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௫)

220. வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலம் கல்வியென்னும்
பித்த வுலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௬)

221. சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநாம் உருவறியோம்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௭)

222. ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
என்றாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௮)

223. கரணங்க ளெல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தானெனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௯)

224. நோயுற்று மூத்துநான் நுந்துகன்றா யிங்கிருந்து
நாயுற்ற செல்வ நயந்தறியா வண்ணமெல்லாம்
தாயுற்று வந்தென்னை யாண்டுகொண்ட தன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௧௦)

225. வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன் என்னாதே
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
அன்னந் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (கக)

226. நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேது மில்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளுந்
தாயான ஈசற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (கஉ)

227. நான்றனக் கன்பின்மை நானுந்தா னும்மறிவோம்
தானென்னை யாட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்
ஆன கருணையும் அங்குற்றே தானவனே
கோனென்னைக் கூடக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ.(கங)

228. கருவாய் உலகினுக் கப்புறமா யிப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழன் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயில் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (கச)

229. நானுமென் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் தையலும் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ (கரு)

230. உள்ளப் படாத திருவுருவை யுள்ளுதலும்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப் பிரானெம்பி ரானென்னை வேறேயாட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (கசு)

231. பொய்யாய செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாடோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை யாட்கொண்ட
ஐயாவென் னாருயிரே அம்பலவா என்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (கஎ)

232. தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமுந் தொக்க வளையும் உடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ. (கஅ)

233. கள்வன் கடியன் கலதியிவன் என்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தான் என்மனத்தே
உள்ளத் துறுதுயர் ஒன்றொழியா வண்ணமெல்லாம்
தெள்ளுங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (கசு)

234. பூமே லயனோடு மாலும் புகலரிதென்
றேமாறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
நாய்மேற் றவிசிட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (உ0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கக. திருத்தெள்ளேணம்

சிவனோடைவு

[திருத்தில்லை]

தரவு கோச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

235. திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநா மறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்
ஒருநாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (க)

236. திருவார் பெருந்துறை மேயபிரான் என்பிறவிக்
கருவே ரறுத்தபின் யாவரையுங் கண்டதில்லை
அருவாய் உருவமு மாயபிரான் அவன்மருவுந்
திருவாரூர் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (உ)

237. அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பதுகேட் டுலகமெல்லாம்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௩)

238. அவமாய தேவர் அவகதியி லழுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௪)

239. அருமந்த தேவர் அயன்திருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் னுளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௫)

240. அரையாடு நாகம் அசைத்தபிரான் அவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாட உள்ளொளியாட ஒண்மாமலர்க் கண்களினீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௬)

241. ஆவா அரியயனிந் திரன்வானோர்க் கரியசிவன்
வாவாவென் றென்னையும் பூதலத்தேவலித் தாண்டுகொண்டான்
பூவா ரடிச்சுவ டென்றலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௭)

242. கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண் டச்சந்தவிர்த்தென்னை யாண்டுகொண்
மறந்தேயுந் தன்கழலன் மறவாவண்ண நல்கியவத் [டான்
திறம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௮)

243. கன்னா ருரித்தென்ன என்னையுந்தன் கருணையினால்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னேர் நுடங்கிடைச் செந்துவர்வாய் வெண்ணகையீர்
தென்னாதென் னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.()

244. கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவே யனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே யெனைப்பிடித் தாட்கொண்டவா நயந்துநெஞ்சஞ்
சினவேற்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ()

245. கயன்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கனெனைக் கலந்தாண்டலுமே
அயன்மாண் டருவினைச் சுற்றமுமாண் டவனியின்மேல்
மயன்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகமாண் டென்னுடைய
செயன்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ()

246. முத்திக் குழன்று முனிவர்குழா நனிவாட
அத்திக் கருளி யடியேனை யாண்டுகொண்டு
பத்திக் கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கஉ)

247. பார்பாடும் பாதாளர் பாடும்விண் ணோர்தம்பாடும்
ஆர்பாடுஞ் சாரா வகையருளி யாண்டுகொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கங)

248. மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தால்
சேலேர்கண் ணீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ()

249. உருகிப் பெருகி யுளங்குளிர முகந்துகொண்டு
பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை
மருவித் திகழ்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
திருவைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கரு)

250. புத்தன் புரந்தராதியர் அயன்மால் போற்றிசெயும்
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
அத்தன் அணிதில்லை யம்பலவன் அருட்கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கசா)

251. உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்
சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கஎ)

252. வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டென் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ()

253. விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோம்
கண்ணார வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னாதென் னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

254. குலம்பாடிக் கொக்கிறகும் பாடிக் கோல்வளையாள்
நலம்பாடி நஞ்சுண்ட வாபாடி நாடோறும்
அலம்பார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
சிலம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (உ0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கஉ. திருச்சாழல்

சிவனுடைய காருணியம்

[திருத்தில்லை]

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

255. பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதுந் திருவாயான் மறைபோலுங் காணேடீ
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ. (க)

256. என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்குந் தானீசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது வென்னேடீ
மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ. ()

257. கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேடீ
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னாயிடினும்
காயி லுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ. (௩)

258. அயனை அநங்கனை அந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கண் மாயா வடுச்செய்தான் காணேடீ
நயனங்கள் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ. (௪)

259. தக்கனையும் எச்சனையும் தலையறுத்துத் தேவர்கணம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதா னென்னேடீ
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ.

260. அலரவனும் மாலவனும் அறியாமே யழலுருவாய்
நிலமுதற்கீ ழண்டமுற நின்றதுதா னென்னேடீ
நிலமுதற்கீ ழண்டமுற நின்றிலனேல் இருவருந்தம்
சலமுகத்தா லாங்காரந் தவிரார்காண் சாழலோ. (௬)

261. மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னேடீ
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாய்ந்திலளேற் றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ. ()

262. கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த
ஆலால முண்டான் அவன்சதுர்தா னென்னேடீ
ஆலால முண்டிலனேல் அன்றயன்மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ. (௮)

263. தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ. (கூ)

264. தானந்த மில்லான் தனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணேடீ
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ.

265. நங்காயி தென்னதவம் நரம்போ டெலும்பணிந்து
கங்காளந் தோள்மேலே காதலித்தான் காணேடீ
கங்காள மாமாகேள் காலாந்த ரத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ. (கக)

266. கானார் புலித்தோ லுடைதலையூண் காடுபதி
ஆனா லவனுக்கிங் காட்படுவா ராரேடீ
ஆனாலுங் கேளாய் அயனுந் திருமாலும்
வானாடர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ. (கஉ)

267. மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்டிருவை
உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது வென்னேடீ
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல் உலகனைத்தும்
கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ.

268. தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது வென்னேடீ
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேல் தரணியெல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்காண் சாழலோ. (கச)

269. கடகரியும் பரிமாவுந் தேருமுகந் தேறாதே
இடபமுகந் தேறியவா றெனக்கறிய இயம்பேடீ
தடமதில்க ளவைமூன்றுந் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ. (கரு)

270. நன்றாக நால்வர்க்கும் நான்மறையி னுட்பொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேடீ
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தா னாயிடினும்
கொன்றான்காண் புரமூன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ. ()

271. அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுதுசெயப் பலிதிரியும்
நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வென்னேடீ
நம்பனையு மாமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியா
எம்பெருமான் ஈசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ. (௧௭)

272. சலமுடைய சலந்தரன்றன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ
நலமுடைய நாரணன்றன் நயனமிடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக இடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ. (௧௮)

273. அம்பரமாம் புள்ளித்தோல் ஆலாலம் ஆரமுதம்
எம்பெருமா னுண்டசதுர் எனக்கறிய இயம்பேடீ
எம்பெருமா னேதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினும்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ.()

274. அருந்தவருக் காலின்கீழ் அறமுதலா நான்கனையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடீ
அருந்தவருக் கறமுதனான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ. (௨0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௧௬. திருப்பூவல்லி

மாயாவிசய நீக்குதல்

[திருத்தில்லை]

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

275. இணையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்க ளத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧)

276. எந்தையெந் தாய்சுற்ற மற்றுமெல்லாம் என்னுடைய
பந்தமறுத் தென்னை யாண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௨)

277. நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம்பெருமான்
மாயப் பிறப்பறுத் தாண்டானென் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௩)

278. பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
எண்பட்ட தக்கன் அருக்கனெச்சன் இந்துவனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரராற்
புண்பட்ட வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௪)

279. தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமான்
ஊனாடி நாடிவந் துள்புகுந்தான் உலகர்முன்னே
நானாடி யாடிநின் றோலமிட நடம்பயிலும்
வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ. (௫)

280. எரிமூன்று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமூன் றறத்தன் திருப்புருவ நெரித்தருளி
உருமூன்று மாகி யுணர்வரிதாம் ஒருவனுமே
புரமூன் றெரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (௬)

281. வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்
திணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
குணங்கூரப் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௭)

282. நெறிசெய் தருளித்தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே
குறிசெய்து கொண்டென்னை யாண்டபிரான் குணம்பரவி
முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்த வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ (௮)

283. பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
என்னாகந் துன்னவைத்த பெரியோன் எழிற்சுடராய்க்
கன்னா ருரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான் கழலிணைகள்
பொன்னான வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௯)

284. பேராசை யாமிந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடல்நஞ்சை யுண்டுகந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௦)

285. பாலும் அமுதமும் தேனுடனாம் பராபரமாய்க்
கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியா மந்நெறியே
போலும் புகழ்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௧)

286. வானவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்
கோனவனாய் நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோன்
ஆன நெடுங்கடல் ஆலால மமுதுசெய்யப்
போனக மானவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௨)

287. அன்றால நீழற்கீழ் அருமறைகள் தானருளி
நன்றாக வானவர் மாமுனிவர் நாடோறும்
நின்றார ஏத்தும் நிறைகழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன்றாது பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௩)

288. படமாக என்னுள்ளே தன்னிணைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்ப மேயபிரான்
தடமார் மதிற்றில்லை யம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௪)

289. அங்கி யருக்கன் இராவணனந் தகன்கூற்றன்
செங்க ணரியயன் இந்திரனும் சந்திரனும்
பங்கமில் தக்கனும் எச்சனுந்தம் பரிசழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௫)

290. திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் றன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கசு)

291. முன்னைய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்னார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
என்னாகு முள்புகுந் தாண்டுகொண்டா னிலங்கணியாம்
பன்னாகம் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கள)

292. சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத வாசையதா யடியே னகமகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்
பேரானந் தம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கஅ)

293. அத்தி யுரித்ததுபோர்த் தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமாம்
முத்தி முழுமுதலுத் தரகோச மங்கைவள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (கசு)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கசு. திருவுந்தியார்

ஞானவெற்றி

[திருத்தில்லை]

கலித்தாழிசை

[திருச்சிற்றம்பலம்]

294. வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற
ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற. (க)

295. ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில்
ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை யுந்தீபற. (உ)

296. தச்சு விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புரம் உந்தீபற. (௩)

297. உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே யுந்தீபற
இளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற. (௪)

298. சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஓடிய வாபாடி யுந்தீபற
உருத்திர நாதனுக் குந்தீபற. (௫)

299. ஆவா திருமால் அவிப்பாகங் கொண்டன்று
சாவா திருந்தானென் றுந்தீபற
சதுர்முகன் தாதையென் றுந்தீபற. (௬)

300. வெய்யவன் அங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற
கலங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. (௭)

301. பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யுந்தீபற
பணைமுலை பாகனுக் குந்தீபற. (௮)

302. புரந்தர னாரொரு பூங்குயி லாகி
மரந்தனி லேறினார் உந்தீபற
வானவர் கோனென்றே யுந்தீபற. (௯)

303. வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னார்தலை
துஞ்சின வாபாடி யுந்தீபற
தொடர்ந்த பிறப்பற வுந்தீபற. (௧௦)

304. ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற
கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற. (௧௧)

305. உண்ணப் புகுந்த பகனொளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்திபற
கருக்கெட நாமெலாம் உந்திபற. (கஉ)

306. நாமகள் நாசி சிரம்பிர மன்படச்
சோமன் முகனெரித் துந்திபற
தொல்லை வினைகெட வுந்திபற. (கங)

307. நான்மறை யோனும் அகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேடுமா றுந்திபற
புரந்தரன் வேள்வியில் உந்திபற. (கச)

308. சூரியனார் தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்திபற
மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்திபற. (கரு)

309. தக்கனா ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழநின் றுந்திபற
மடிந்தது வேள்வியென் றுந்திபற. (கசு)

310. பாலக னார்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்திபற
குமரன்றன் தாதைக்கே யுந்திபற. (கஎ)

311. நல்ல மலரின்மேல் நான்முக னார்தலை
ஒல்லை யரிந்ததென் றுந்திபற
உகிரால் அரிந்ததென் றுந்திபற. (கஅ)

312. தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தான்சிரம்
ஈரைந்தும் இற்றவா றுந்திபற
இருபதும் இற்றதென் றுந்திபற (கசு)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௧௫. திருத்தோணோக்கம்

பிரபஞ்சசுத்தி

[திருத்தில்லை]

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

313. பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தாவுன் சேவடி கூடும்வண்ணந் தோணோக்கம். (௧)

314. என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே யாண்டுகொண்டான்
கன்றால் விளவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய
குன்றாத சீர்த்தில்லை யம்பலவன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௨)

315. பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௩)

316. கற்போலு நெஞ்சங் கசிந்துருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலவென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தானிங்ஙன்
சொற்பால தானவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௪)

317. நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே ழெனத்திசைபத் தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௫)

318. புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினால் தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௬)

319. தீதில்லை மாணிசிவ கருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாளிரண்டும்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதக மேசோறு பற்றினவா தோணோக்கம். (௭)

320. மான மழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்
வானந் தொழுந்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறினாம் அவ்வணமே
ஆனந்த மாகிநின் றாடாமோ தோணோக்கம். (௮)

321. எண்ணுடை மூவர் இராக்கதர்கள் எரிபிழைத்துக்
கண்ணுத லெந்தை கடைத்தலைமுன் நின்றதற்பின்
எண்ணிலி யிந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் தோணோக்கம். ()

322. பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்கண் இடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா
றெங்கும் பரவிநாம் தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௧௦)

323. காம னுடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்
நாமகள் நாசிசிரம் பிரமன் கரமெரியைச்
சோமன் கலைதலை தக்கனையும் எச்சனையும்
தூய்மைகள் செய்தவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௧௧)

324. பிரம னரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையால்
பரம மியாம்பரம மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
அரனார் அழலுருவா யங்கே யளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. (௧௨)

325. ஏழைத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. (கரு)

326. உரைமாண்ட வுள்ளொளி யுத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை யிரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோணோக்கம் ஆடாமோ. (கசு)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கசா. திருப்பொன்னூசல்

அருட்சுத்தி

[திருத்தில்லை]

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

327. சீரார் பவளங்கால் முத்தங் கயிறாக
ஏராரும் பொற்பலகை யேறி யினிதமர்ந்து
நாரா யணனறியா நாண்மலர்த்தாள் நாயடியேற்
கூராகத் தந்தருளும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா வமுதின் அருட்டா ளிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (க)

328. மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்றங்கு தேவர்களுங் காணா மலரடிகள்
தேன்றங்கித் தித்தித் தமுதூறித் தான்றெளிந்தங்
கூன்றங்கி நின்றுருக்கும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோன்றங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றங் கனநடையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (உ)

329. முன்னீறு மாதியும் இல்லான் முனிவர்குழாம்
பன்னூறு கோடி யிமையோர்கள் தாநிற்பத்
தன்னீறெனக்கருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்னூற மன்னுமணி உத்தர கோசமங்கை
மின்னேறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்னேறு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (௩)

330. நஞ்சமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சுதோய் மாடமணி யுத்தர கோசமங்கை
அஞ்சொலாள் தன்னோடுங் கூடி யடியவர்கள்
நெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து
துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்பாடிப்
புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (௪)

331. ஆணோ அலியோ அரிவையோ என்றிருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
நாணாமே யுய்யஆட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊணாக வுண்டருளும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோனார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணார் வனமுலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (௫)

332. மாதாடு பாகத்தன் உத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை யாட்கொண்டென் தொல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழப் பிறப்பறுப்பான்
காதாடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்தன்பால்
போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (௬)

333. உன்னற் கரியதிரு வுத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்திருந்த மாமறையோன் தன்புகழே
பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்
அன்னத்தின் மேலேறி ஆடு மணிமயில்போல்
என்னத்தன் என்னையுமாட் கொண்டான் எழில்பாடிப்
பொன்னொத்த பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. ()

334. கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞால மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந் திருவுத்தர கோசமங்கை
மாலுக் கரியானை வாயார நாம்பாடிப்
பூலித் தகங்குழைந்து பொன்னூசல் ஆடாமோ. (அ)

335. தெங்குலவு சோலைத் திருவுத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையும் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. (கூ)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கஎ. அன்னைப்பத்து

ஆத்துமபூரணம்

[திருத்தில்லை]

கலி விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

336. வேத மொழியர்வெண் ணீற்றர்செம் மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னே யென்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனார் அன்னே யென்னும். (க)

337. கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக் கடலினர்
உண்ணின் றுருக்குவர் அன்னே யென்னும்
உண்ணின் றுருக்கி யுலப்பிலா வானந்தக்
கண்ணீர் தருவரால் அன்னே யென்னும். (உ)

338. நித்த மணாளர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத் திருப்பரால் அன்னே யென்னும்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தரா னந்தரால் அன்னே யென்னும். (௩)

339. ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்றோர்
வேடமி ருந்தவா றன்னே யென்னும்
வேடமி ருந்தவா கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடுமிது வென்னே அன்னே யென்னும். (௪)

340. நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநன் னாடரால் அன்னே யென்னும்
பாண்டிநன் னாடர் பரந்தெழு சிந்தையை
ஆண்டன்பு செய்வரால் அன்னே யென்னும். (௫)

341. உன்னற் கரியசீர் உத்தர மங்கையர்
மன்னுவ தென்னெஞ்சில் அன்னே யென்னும்
மன்னுவ தென்னெஞ்சில் மாலயன் காண்கிலார்
என்ன அதிசயம் அன்னே யென்னும். (௬)

342. வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்டிரு முண்டத்தர்
பள்ளிக் குப்பாயத்தர் அன்னே யென்னும்
பள்ளிக் குப்பாயத்தர் பாய்பரி மேல்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே யென்னும். (௭)

343. தாளி யறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர்
ஆளெம்மை யாள்வரால் அன்னே யென்னும்
ஆளெம்மை யாளும் அடிகளார் தங்கையில்
தாள மிருந்தவா றன்னே யென்னும். (௮)

344. தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
ஐயம் புகுவரால் அன்னே யென்னும்
ஐயம் புகுந்தவர் போதலும் என்னுள்ளம்
நையும் இதுவென்னே அன்னே யென்னும். (௯)

345. கொன்றை மதியமுங் கூவிள மத்தமும்
துன்றிய சென்னியர் அன்னே யென்னும்
துன்றிய சென்னியின் மத்தம்உன் மத்தமே
இன்றெனக் கானவா றன்னே யென்னும். (௧0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௧அ. குயிற்பத்து

ஆத்துமவிரக்கம்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

346. கீத மினிய குயிலே கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாள மேழினுக் கப்பாற்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை
ஆதி குணமொன்று மில்லான் அந்தமி லான்வரக் கூவாய். ()

347. ஏர்தரு மேழுல கேத்த எவ்வுரு வுந்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை யழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேரரு ளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேயபி ரானைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய். ()

348. நீல வுருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவும்
கோல வழகிற் றிகழும் கொடிமங்கை யுள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிது மினிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த நாயக னைவரக் கூவாய். (௩)

349. தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயி லேயிது கேள்நீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் உணர்வது வாயவொ ருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமென் னோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய். ()

350. சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
அந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசைய றுப்பான்
முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய். (௫)

351. இன்பந் தருவன் குயிலே ஏழுல கும்முழு தாளி
அன்ப னமுதளித் தூறும் ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய். ()

352. உன்னை யுகப்பன் குயிலே உன்றுணைத் தோழியு மாவன்
பொன்னை யழித்தநன் மேனிப் புகழிற் றிகழு மழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய். ()

353. வாவிங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் தேடி
ஓவிய வருன்னி நிற்ப ஒண்டழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவியன் றண்டங் கடந்து விரிசுட ராய்நின்ற மெய்யன்
தாவி வரும்பரிப் பாகன் தாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய்.()

354. காருடைப் பொன்திகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுங் குயிலே
சீருடைச் செங்கம லத்திற் றிகழுரு வாகிய செல்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம றுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை யம்பொனின் மேனி அமுதினை நீவரக் கூவாய். ()

355. கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேள்நீ
அந்தண னாகிவந் திங்கே அழகிய சேவடி காட்டி
எந்தம ராமிவ னென்றிங் கென்னையு மாட்கொண் டருளும்
செந்தழல் போற்றிரு மேனித் தேவர்பி ரான்வரக் கூவாய்.()

[திருச்சிற்றம்பலம்]

கக. திருத்தசாங்கம்

அடிமைகொண்ட முறைமை

[திருத்தில்லை]

நேரிசை வெண்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

356. ஏரா ரிளங்கிளியே யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமந் தேர்ந்துரையாய் — ஆரூரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல்
எம்பெருமான் தேவர்பிரான் என்று. (க)

357. ஏதமிலா இன்சொல் மரகதமே யேழ்பொழிற்கும்
நாதனமை யாளுடையான் நாடுரையாய் — காதலவர்க்
கன்பாண்டு மீளா அருள்புரிவான் நாடென்றும்
தென்பாண்டி நாடே தெளி. (உ)

358. தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளும்
மாதாடும் பாகத்தன் வாழ்பதியென் — கோதாட்டிப்
பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடும்
உத்தர கோசமங்கை யூர். (ந)

359. செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசேர்
ஐயன் பெருந்துறையான் ஆறுரையாய் — தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலங்கழுவ வந்திழியும்
ஆனந்தங் காணுடையான் ஆறு. (ச)

360. சிஞ்சுகவா யஞ்சுகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவு மலைபகராய் — நெஞ்சத்
திருளகல வாள்வீசி இன்பமரு முத்தி
அருளுமலை யென்பதுகாண் ஆய்ந்து. (ரு)

361. இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுகல் என்கிளியே
ஒப்பாடாச் சீருடையான் ஊர்வதென்னே — எப்போதும்
தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ணேத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரு மகிழ்ந்து. (௬)

362. கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதில் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படைபகராய் — ஏற்றார்
அழுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயுங்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை. (௭)

363. இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய் எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பால் முழங்கு முரசியம்பாய் — அன்பாற்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை. (௮)

364. ஆய மொழிக்கிள்ளாய் அள்ளூறும் அன்பர்பால்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தாரென் — தீயவினை
நாளுமணு காவண்ணம் நாயேனை யாளுடையான்
தாளியறு காமுவந்த தார். (௯)

365. சோலைப் பசுங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
கோலம் பொலியுங் கொடிகூறாய் — சாலவும்
ஏதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி யேர்காட்டுங்
கோதிலா வேறுங் கொடி. (௧௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உ0. திருப்பள்ளியெழுச்சி

திரோதானசுத்தி

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

366. போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழினகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (க)

367. அருணனிந் திரன்றிசை யணுகினன் இருள்போய்
அகன்றது வுதயநின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழவெழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற் றண்ணலங் கண்ணாந்
திரணிரை யறுபத முரல்வன இவையோர்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
அருணிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
அலைகட லேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (உ)

368. கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழற் றாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
யாவரும் அறிவரி யாயெமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (ங)

369. இன்னிசை வீணைய ரியாழினர் ஒருபால்
இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்
தொழுகைய ரழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியி லஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௪)

370. பூதங்க டோறுநின் றாயெனி னல்லால்
போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுத லல்லால்
கேட்டறி யோமுனைக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக் கும்மரி யாயெங்கண் முன்வந்
தேதங்கள் அறுத்தெம்மை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௫)

371. பப்பற வீட்டிருந் துணருநின் னடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின் றாரணங் கின்மண வாளா
செப்புறு கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
இப்பிறப் பறுத்தெமை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௬)

372. அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்
கரிதென வெளிதென அமரரும் அறியார்
இதுவவன் திருவுரு இவனவன் எனவே
எங்களை யாண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௭)

373. முந்திய முதனடு விறுதியும் ஆனாய்
மூவரும் அறிகில ரியாவர்மற் றறிவார்
பந்தணை விரலியும் நீயுநின் னடியார்
பழங்குடி றொறுமெழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (அ)

374. விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்டிருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (கூ)

375. புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையி னாணம்
போக்குகின் றேமவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவுநின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உக. கோயின்மூத்த திருப்பதிகம்

அநாதியாகிய சற்காரியம்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

376. உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
இருப்ப தானால் அடியேனுன்
அடியார் நடுவுள் இருக்குமரு
ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து
முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே. (க)

377. முன்னின் றாண்டா யெனைமுன்ன
மியானும் அதுவே முயல்வுற்றுப்
பின்னின் றேவல் செய்கின்றேன்
பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மானே
என்னின் றருளி வரநின்று
போந்தி டென்று விடிலடியார்
உன்னின் றிவனார் என்னாரோ
பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே. (உ)

378. உகந்தா னேயன் புடையடிமைக்
குருகா வுள்ளத் துணர்விலியேன்
சகந்தான் அறிய முறையிட்டால்
தக்க வாறன் றென்னாரோ
மகந்தான் செய்து வழிவந்தார்
வாழ வாழ்ந்தாய் அடியேற்குன்
முகந்தான் தாரா விடின்முடிவேன்
பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுதலே. (ந)

379. முழுமுத லேயைம் புலனுக்கும்
மூவர்க் கும்என் றனக்கும்
வழிமுத லேநின் பழவடியார்
திரள்வான் குழுமிக்
கெழுமுத லேயருள் தந்திருக்க
இரங்குங் கொல்லோவென்
றழுமது வேயன் றிமற்றென்
செய்கேன் பொன்னம் பலத்தரைசே. (௪)

380. அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும்
அமுதே யென்றுன் அருணோக்கி
இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல்
ஏசற் றிருந்தே வேசற்றேன்
கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக்
காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பாற்
பிரைசேர் பாலின் நெய்போலப்
பேசா திருந்தால் ஏசாரோ. (௫)

381. ஏசா நிற்பர் என்னையுனக்
கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்ப ரியான்றானும்
பேணா நிற்பேன் நின்னருளே
தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந்
திருவோ லக்கஞ் சேவிக்க
ஈசா பொன்னம் பலத்தாடும்
எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே. (௬)

382. இரங்கு நமக்கம் பலக்கூத்தன்
என்றென் றேமாந் திருப்பேனை
அருங்கற் பனைகற் பித்தாண்டாய்
ஆள்வா ரிலிமா டாவேனோ
நெருங்கும் அடியார் களுநீயும்
நின்று நிலாவி விளையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வரவெங்கள்
வாழ்வே வாவென் றருளாயே. (௭)

383. அருளா தொழிந்தால் அடியேனை
அஞ்சேல் என்பார் ஆரிங்குப்
பொருளா என்னைப் புகுந்தாண்ட
பொன்னே பொன்னம் பலக்கூத்தா
மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து
வருந்து வேனை வாவென்றுன்
தெருளார் கூட்டங் காட்டாயேல்
செத்தே போனாற் சிரியாரோ. (௮)

384. சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
திரண்டு திரண்டுன் திருவார்த்தை
விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
வெவ்வே றிருந்துன் திருநாமம்
தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந்
தலைவா என்பார் அவர்முன்னே
நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ
நம்பி யினித்தான் நல்காயே. (௯)

385. நல்கா தொழியான் நமக்கென்றுன்
நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறு
வணங்கா மனத்தான் நினைந்துருகிப்
பல்கால் உன்னைப் பாவித்துப்
பரவிப் பொன்னம் பலமென்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கிரங்கி
அருளா யென்னை யுடையானே. (௧௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உஉ. கோயிற்றிருப்பதிகம்

அநுபோகவிலக்கணம்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

386. மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னுள் எழுபரஞ் சோதி
யுள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் தெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்த
இன்பமே யென்னுடை யன்பே. (க)

387. அன்பினா லடியேன் ஆவியோ டாக்கை
ஆனந்த மாய்க்கசிந் துருக
என்பர மல்லா இன்னருள் தந்தாய்
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே. (உ)

388. அரைசனே யன்பர்க் கடியனே னுடைய
அப்பனே யாவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே
திரைபொரா மன்னும் அமுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோர் உணர்வே
யானுன்னை யுரைக்குமா றுணர்த்தே. (ஙு)

389. உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரோ டொழிந்தார்
உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே
இணங்கிலி யெல்லா வுயிர்கட்கும் உயிரே
எனைப்பிறப் பறுக்குமெம் மருந்தே
திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்தது வெளியே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
குணங்கடாம் இல்லா இன்பமே யுன்னைக்
குறுகினேற் கினியென்ன குறையே. (௪)

390. குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே
ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே
சிறைபெறா நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்
இனியுன்னை யென்னி ரக்கேனே. (௫)

391. இரந்திரந் துருக என்மனத் துள்ளே
எழுகின்ற சோதியே யிமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்தவா காய நீர்நிலந் திகால்
ஆயவை அல்லையா யாங்கே
கரந்ததோ ருருவே களித்தனன் உன்னைக்
கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே. (௬)

392. இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே. (௭)

393. பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப்
பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே
நீருறு தீயே நினைவதேல் அரிய
நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்
சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாருற வெனக்கிங் காரயல் உள்ளார்
ஆனந்த மாக்குமென் சோதி. (அ)

394. சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே யருவாம்
ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
அறுக்குமா னந்தமா கடலே
தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
வந்துநின் இணையடி தந்தே. (கூ)

395. தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே யீசா உடலிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கிலனொர்கைம் மாறே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உ௯. செத்திலாப்பத்து

சிவானந்தம் அளவறுக்கொணாமை

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

396. பொய்யனேன் அகநெகப் புகுந்தமு தூறும்
புதுமலர்க்கழ லிணையடி பிரிந்தும்
கையனே னின்னுஞ் செத்திலேன் அந்தோ
விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை யிழந்தேன்
ஐயனே அரசே அருட்பெருங் கடலே
யத்த னேயயன் மாற்கறி யொண்ணாச்
செய்யமே னியனே செய்வகை யறியேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (க)

397. புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
உண்டி யாயண்ட வாணரும் பிறரும்
வற்றி யாருநின் மலரடி காணா
மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
பற்றி னாய்பதை யேன்மன மிக வுருகேன்
பரிகி லேன்பரி யாவுடல் தன்னைச்
செற்றி லேனின்னுந் திரிதரு கின்றேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (உ)

398. புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்
அருள்பு ரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்
தலையி னாலடந் தேன்விடைப் பாகா
சங்க ராவெண்ணில் வானவர்க் கெல்லாம்
நிலைய னேயலை நீர்விட முண்ட
நித்த னேயடை யார்புரம் எரித்த
சிலைய னேயெனைச் செத்திடப் பணியாய்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (௩)

399. அன்ப ராகிமற் றருந்தவ முயல்வார்
அயனு மாலுமற் றழலுறு மெழுகாம்
என்ப ராய்நினை வாரெனைப் பலர்
நிற்க இங்கெனை யெற்றினுக் காண்டாய்
வன்ப ராய்முரு டொக்குமென் சிந்தை
மரக்கண் என்செவி யிரும்பினும் வலிது
தென்ப ராய்த்துறை யாய்சிவ லோகா
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (ச)

400. ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பால்
ஐய னேயென்றுன் னருள்வழி யிருப்பேன்
நாட்டுத் தேவரு நாடரும் பொருளே
நாத னேயுனைப் பிரிவுறு அருளைக்
காட்டித் தேவநின் கழலிணை காட்டிக்
காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்
சேட்டைத் தேவர்தந் தேவர்பி ரானே
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (ரு)

401. அறுக்கி லேனுடல் துணிபடத் தீப்புக்
கார்கி லேன்திரு வருள்வகை யறியேன்
பொறுக்கி லேனுடல் போக்கிடங் காணேன்
போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா
இறக்கி லேனுனைப் பிரிந்தினி திருக்க
என்செய் கேனிது செய்கவென் றருளாய்
சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (சு)

402. மாய னேமறி கடல்விட முண்ட
வான வாமணி கண்டத்தெம் அமுதே
நாயி னேனுனை நினையவு மாட்டேன்
நமச்சி வாயவென் றுன்னடி பணியாப்
பேய னாகிலும் பெருநெறி காட்டாய்
பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்ஞக னேயோ
சேய னாகிநின் றலறுவ தழகோ
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (எ)

403. போது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
புரந்த ராதிகள் நிற்கமற் றென்னைக்
கோது மாட்டிநின் குரைகழல் காட்டிக்
குறிக்கொள் கென்றுநின் தொண்டரிற் கூட்டாய்
யாது செய்வதென் றிருந்தனன் மருந்தே
அடிய னேனிடர்ப் படுவதும் இனிதோ
சீத வார்புனல் நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (அ)

404. ஞால மிந்திரன் நான்முகன் வானவர்
நிற்க மற்றெனை நயந்தினி தாண்டாய்
கால னுருயிர் கொண்டபூங் கழலாய்
கங்கை யாயங்கி தங்கிய கையா
மாலு மோலமிட் டலறுமம் மலர்க்கே
மரக்க ணேனையும் வந்திடப் பணியாய்
சேலு நீலமும் நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (௯)

405. அளித்து வந்தெனக் காவவென் றருளி
அச்சந் தீர்த்தநின் அருட்பெருங் கடலில்
திளைத்தும் தேக்கியும் பருகியும் உருகேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே
வளைக்கை யானொடு மலரவன் அறியா
வான வாமலை மாதொரு பாகா
களிப்பெ லாமிகக் கலங்கிடு கின்றேன்
கயிலை மாமலை மேவிய கடலே. (௧0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உச. அடைக்கலப்பத்து

*பக்குவ நிண்ணயம்

[திருப்பெருந்துறை]

கலவைப் பாட்டு

[திருச்சிற்றம்பலம்]

406. செழுக்கமலத் திரளனநின் சேவடி சேர்ந்தமைந்த
பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர்யான் பாவியேன்
புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா
அழுக்கு மனத்தடியேன் உடையாயுன் அடைக்கலமே. (க)

407. வெறுப்பனவே செய்யுமென் சிறுமையைநின் பெருமையினால்
பொறுப்பவ னேயராப் பூண்பவனே பொங்குகங்கைசடைச்
செறுப்பவ னேநின் றிருவருளா லென்பிறவியைவேர்
அறுப்பவ னேயுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே. ()

408. பெரும்பெருமா னென்பிறவியை வேரறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்
தரும்பெருமான் சதுரப்பெருமான் என்மனத்தி னுள்ளே
வரும்பெருமான் மலரோன் நெடுமாலறி யாமனின்ற
அரும்பெருமா னுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே. ()

409. பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள்ளத்தினின் கழற்புணைகொண்
டிழிகின்ற அன்பர்களேறினர் வான்யானிடர்க் கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த்திரை பொரக்காமச் சுறவெறிய
அழிகின்றனன் உடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே. ()

410. சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற்பட்டுன் திறமறந்திங்
கிருள்புரி யாக்கையிலே கிடந்தெய்த்தனன் மைத்தடங்கண்
வெருள்புரிமா னன்னநோக்கி தன்பங்க விண்ணோர்பெருமான்
அருள்புரியா யுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே. (ரு)

411. மாழைமைப் பாவியகண்ணியர் வன்மத் திடவுடைந்து
தாழியைப் பாவுதயிர்போல் தளர்ந்தேன் தடமலர்த்தாள்
வாழியெப்போது வந்தெந்நாள் வணங்குவன் வல்வினையேன்
ஆழியப்பா வுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே. (சு)

412. மின்கணினார் நுடங்குமிடையார் வெகுளிவலையி லகப்பட்டுப்
புன்கணனாய்ப் புரள்வேனைப் புராமற் புகுந்தருளி
என்கணிலே யமுதூறித் தித்தித்தென் பிழைக்கிரங்கும்
அங்கணனே யுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே.(எ)

413. மாவடு வகிரன்னகண்ணி பங்காநின் மலரடிக்கே
கூவிடுவாய் கும்பிக்கே யிடுவாய்நின் குறிப்பறியேன்
பாவிடையாடு குழல்போற் கரந்து பரந்ததுள்ளம்
ஆகெடுவே னுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே.(அ)

414. பிறிவறியா அன்பர்நின்னருட் பெய்கழற் றாளிணைக்கீழ்
மறிவறியாச் செல்வம் வந்துபெற்றாருன்னை வந்திப்பதோர்
நெறியறியே னின்னையே யறியேனின்னை யேயறியும்
அறிவறியே னுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே.(கூ)

415. வழங்குகின்றாய்க் குன்னருளா ரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினையேனென் விதியின்மையால்
தழங்கருந்தே னன்னதண்ணீர் பருகத்தந் துய்யக்கொள்ளாய்
அழுங்குகின்றே னுடையாய் அடியேனுன் அடைக்கலமே.

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௨௫. ஆசைப்பத்து

ஆத்துமவிலக்கணம்

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

416. கருடக் கொடியோன் காண மாட்டாக்
கழற்சே வடியென்னும்
பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட
பொல்லா மணியேயோ
இருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென்
றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௧)

417. மொய்ப்பா னரம்பு கயிறாக மூளை
யென்பு தோல்போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்க கில்லேன்
கூவிக்கொள்ளாய் கோவேயோ
எப்பா லவர்க்கு மப்பா லாமென்
னாரமு தேயோ
அப்பா காண வாசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௨)

418. சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ்
சிறுகுடில் இதுசிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட்
கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே
சிறிதென் முகநோக்கி
ஆவா வென்ன ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௩)

419. மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கழுக் கூறல்
வீறிலி நடைக்கூடம்
தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறு கின்றேனை
சோத்தமெம் பெருமானே
உடைந்துநைந் துருகி யுன்னொளி நோக்கி
உன்றிரு மலர்ப்பாதம்
அடைந்துநின் றிடுவான் ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௪)

420. அளிபுண் ணகத்துப் புறந்தோல் மூடி
அடியே னுடையாக்கை
புளியம் பழமொத் திருந்தேன் இருந்தும்
விடையாய் பொடியாடீ
எளிவந் தென்னை யாண்டு கொண்ட
என்னா ரமுதேயோ
அளியே னென்ன ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௫)

421. எய்த்தேன் நாயேன் இனியிங் கிருக்க
கில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வானோ ரறியா
மலர்ச்சே வடியானே
முத்தா வுன்றன் முகவொளி நோக்கி
முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௬)

422. பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும்
பரனே பரஞ்சோதி
வாராய் வாரா வுலகந் தந்து
வந்தாட் கொள்வானே
பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம்
பெருமா னெனவேத்த
ஆரா வமுதே ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (௭)

423. கையாற் றொழுதுன் கழற்சே வடிகள்
கழுமத் தழுவிக்கொண்
டெய்யா தென்றன் தலைமேல் வைத்தெம்
பெருமான் பெருமானென்
றையா என்றன் வாயா லரற்றி
அழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (அ)

424. செடியா ரர்க்கைத் திறமற வீசிச்
சிவபுர நகர்புக்குக்
கடியார் சோதி கண்டு கொண்டேன்
கண்ணிணை களிகூரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பர னேயுன்
பழவடியார் கூட்டம்
அடியேன் காண ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (கூ)

425. வெஞ்சே லனைய கண்ணார் தம் வெகுளி
வலையி லகப்பட்டு
நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச் சுடரே
நானோர் துணைகாணேன்
பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா
பவளத் திருவாயால்
அஞ்சே லென்ன ஆசைப் பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உசு. அதிசயப்பத்து

முத்தியிலக்கணம்

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

426. வைப்புமா டென்று மாணிக்கத் தொளியென்று
மனத்திடை யுருகாதே
செப்பு நேர்முலை மடவர லியர்தங்கள்
திறத்திடை நைவேனை
ஒப்பி லாதன வுவமனி லிறந்தன
ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்
தப்ப னாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (க)

427. நீதி யாவன யாவையு நினைக்கிலேன்
நினைப்பவ ரொடுங்கூடேன்
ஏத மேபிறந் திறந்துழல் வேன்றனை
யென்னடி யானென்று
பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பரன்
நிரந்தர மாய்நின்ற
ஆதி யாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (உ)

428. முன்னை யென்னுடை வல்வினை போயிட
முக்கண துடையெந்தை
தன்னை யாவரும் அறிவதற் கரியவன்
எளியவன் அடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை முடிதனில்
இளமதி யதுவைத்த
அன்னை யாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (ங)

429. பித்த னென்றெனை யுலகவர் பகர்வதோர்
காரண மிதுகேளீர்
ஒத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடிடும்
உபாயம தறியாமே
செத்துப் போயரு நரகிடை வீழ்வதற்
கொருப்படு கின்றேனை
அத்த னாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (௪)

430. பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன்
பன்மலர் பறித்தேத்தேன்
குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று
குடிகெடு கின்றேனை
இரவு நின்றெரி யாடிய எம்மிறை
யெரிசடை மிளிர்கின்ற
அரவ னாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (௫)

431. எண்ணி லேன்றிரு நாமவஞ் செழுத்துமென்
ஏழைமை யதனாலே
நண்ணி லேன்கலை ஞானிக டம்மொடு
நல்வினை நயவாதே
மண்ணி லேபிறந் திறந்துமண் ணாவதற்
கொருப்படு கின்றேனை
அண்ண லாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (௬)

432. பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும்
பொழுகிய பொய்க்கூரை
இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற்
சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த
பவளத்தின் முழுச்சோதி
அத்த னாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (௭)

433. நீக்கி முன்னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை
குரம்பையிற் புகப்பெய்து
நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொற்செய்து
நுகமின்றி விளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத்
தெழுதரு சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி யாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (அ)

434. உற்ற வாக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர்
எழுதரு நாற்றம்போல்
பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்
அப்பொருள் பாராதே
பெற்றவா பெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும்
பித்தர்சொற் றெளியாமே
அத்த னாண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே. (கூ)

435. இருடி ணிந்தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச்
சிறுகுடில் இதுவித்தைப்
பொருளெ னக்களித் தருநர கத்திடை
விழப்புகு கின்றேனைத்
தெருளு ழும்மதில் நொடிவரை யிடிதரச்
சினப்பதத் தொடுசெந்தீ
அருளு மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய
அதிசயங் கண்டாமே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உஎ. புணர்ச்சிப்பத்து

அத்துவிதவிலக்கணம்

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

436. சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா
முத்தை வாளா தொழும்புகந்து
கடைபட் டேனை யாண்டுகொண்ட
கருணா லயனைக் கருமால்பிரமன்
தடைபட் டின்னுஞ் சாரமாட்டாத்
தன்னைத் தந்த வென்னாரமுதைப்
புடைபட் டிருப்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (க)

437. ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே
அவனி தலத்தைம் புலனாய
சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமா னென்றேத்தி
ஊற்று மணற்போ னெக்குநெக் குள்ளே
உருகி யோல மிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (உ)

438. நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
ஆண்டு கொண்ட என்னா ரமுதை
அள்ளூ றுள்ளத் தடியார்முன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி
விரையார் மலர்தூவிப்
பூண்டு கிடப்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (ந)

439. அல்லிக் கமலத் தயனு மாலும்
அல்லா தவரும் அமரர்கோனும்
சொல்லிப் பரவு நாமத் தானைச்
சொல்லும் பொருளும் இறந்தசுடரை
நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை
நிறையின் னமுதை அமுதின்சுவையைப்
புல்லிப் புணர்வ தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (ச)

440. திகழத் திகழும் அடியு முடியும்
காண்பான் கீழ்மேல் அயனும்மாலும்
அகழப் பறந்துங் காண மாட்டா
அம்மான் இம்மா நிலமுழுதும்
நிகழப் பணிகொண் டென்னை யாட்கொண்
டாவா வென்ற நீர்மையெல்லாம்
புகழப் பெறுவ தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (ரு)

441. பரிந்து வந்து பரமானந்தம் பண்டே
அடியேற் கருள்செய்யப்
பிரிந்து போந்து பெருமா நிலத்தில்
அருமா லுற்றே னென்றென்று
சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய வுண்ணீர்
உரோமஞ் சிலிர்ப்ப வுகந்தன்பாய்ப்
புரிந்து நிற்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (சா

442. நினையப் பிறருக் கரிய நெருப்பை
நீரைக் காலை நிலனைவிசும்பைத்
தனையொப் பாரை யில்லாத் தனியை
நோக்கித் தழைத்துத் தழுத்தகண்டம்
கனையக் கண்ணீ ரருவி பாயக்
கையுங் கூப்பிக் கடிமலராற்
புனையப் பெறுவ தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (௭

443. நெக்கு நெக்குள் ளுருகி யுருகி
நின்று மிருந்துங் கிடந்துமெழுந்தும்
நக்கு மழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி
நானு விதத்தாற் கூத்துநவிற்றிச்
செக்கர் போலுந் திருமேனி திகழ
நோக்கிச் சிலிர்சி லிர்த்துப்
புக்கு நிற்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (அ)

444. தாதாய் மூவே ழுலகுக்குந்
தாயே நாயேன் றனையாண்ட
பேதாய் பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே
பெருந்தேன் பில்க எப்போதும்
மேதா மணியே யென்றென் றேத்தி
இரவும் பகலு மெழிலார்பாதப்
போதாய்ந் தணைவ தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (கூ)

445. காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதுங்
கண்ணார் விசும்பின் விண்ணோர்க்கெல்லாம்
மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற
முதல்வா முன்னே யெனையாண்ட
பார்ப்பா னேயெம் பரமா வென்று
பாடிப் பாடிப் பணிந்துபாதப்
பூப்போ தணைவ தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உஅ. வாழாப்பத்து

முத்தியுபாயம்

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

446. பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தவெம் பரனே
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
ஆண்டநீ யருளிலை யானால்
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (க)

447. வம்பனேன் றன்னை யாண்டமா மணியே
மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
உம்பரு மறியா வொருவனே யிருவர்க்
குணர்விறந் துலகமூ டுருவும்
செம்பெரு மானே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எம்பெரு மானே யென்னையாள் வானே
யென்னைநீ கூவிக்கொண் டருளே. (உ)

448. பாடிமால் புகழும் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடிநீ யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஊடுவ துன்னோ டுவப்பதும் உன்னை
உணர்த்துவ துனக்கெனக் குறுதி
வாடினே னிங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (ங)

449. வல்லவா ளரக்கர் புரமெரித் தானே
மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
தில்லைவாழ் கூத்தா சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எல்லைமூ வுலகும் உருவியன் றிருவர்
காணுநா ளாதியீ றின்மை
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (ச)

450. பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திண்ணமே யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எண்ணமே யுடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண்
என்றிவை நின்கணே வைத்து
மண்ணின்மே லடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (ரு)

451. பஞ்சின்மெல் லடியாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ யளித்த
அருளினை மருளினன் மறந்த
வஞ்சனே னிங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (சு)

452. பருதிவா ழொளியாய் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலச் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துள முருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா றறியா
மருளனே னுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (எ)

453. பந்தணை விரலாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அந்தமி லமுதே அரும்பெரும் பொருளே
ஆரமு தேயடி யேனை
வந்துய வாண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (அ)

454. பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (கூ)

455. பழுதிறு தொல் புகழாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி யணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர்
துணையென நினைவனோ சொல்லாய்
மழவிடை யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (க0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

உக. அருட்பத்து

மகாமாயாசுத்தி

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

456. சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனுமா லறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஆதியே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (க)

457. நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே யுன்னை யோலமிட் டலறி
உலகெலாந் தேடியுங் காணேன்
திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருத்தனே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (உ)

458. எங்களு யகனே யென்னுயிர்த் தலைவா
ஏலவார் குழலிமா ரிருவர்
தங்களு யகனே தக்கநற் காமன்
தனதுடல் தழலெழ விழித்த
செங்களு யகனே திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அங்களு அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (ங)

459. கமலநான் முகனும் கார்முகில் நிறத்துக்
கண்ணனும் நண்ணுதற் கரிய
விமலனே யெமக்கு வெளிப்படா யென்ன
வியன்றழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்
திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அமலனே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (சு)

460. துடிகொள்நே ரிடையாள் சுரிகுழன் மடந்தை
துணைமுலைக் கண்கடோய் சுவடு
பொடிகொள்வான் றழலிற் புள்ளிபோ லிரண்டு
பொங்கொளி தங்குமார் பினனே
செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அடிகளே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௬)

461. துப்பனே தூயாய் தூயவெண் ணீறு
துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்
தொப்பனே யுன்னை யுள்குவார் மனத்தின்
உறுசுவை யளிக்குமா ரமுதே
செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அப்பனே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (கூ)

462. மெய்யனே விகிர்தா மேருவே வில்லா
மேவலர் புரங்கண்மூன் றெரித்த
கையனே காலாற் காலனைக் காய்ந்த
கடுந்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஐயனே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (எ)

463. முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அத்தனே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (அ)

464. மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
பொருளனே புனிதா பொங்குவா ளரவம்
கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
தெருளுநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருளனே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (கூ)

465. திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
இருந்தவா றெண்ணி யேசறா நினைந்திட்
டென்னுடை யெம்பிரா னென்றென்
றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
அலைகட லதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி யிதுகாண்
போதரா யென்றரு ளாயே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௦. திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்

சற்குருதரிசனம்

[திருக்கழுக்குன்றம்]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

466. பிணக்கி லாதபெ ருந்து றைப்பெரு
மானுன் னாமங்கள் பேசுவார்க்
கிணக்கி லாததோ ரின்ப மேவருந்
துன்ப மேதுடைத் தெம்பிரான்
உணக்கி லாததோர் வித்து மேல்விளை
யாம லென்வினை யொத்தபின்
கணக்கி லாத்திருக் கோல நீவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௧)

467. பிட்டு நேர்பட மண்சு மந்த
பெருந்து றைப்பெரும் பித்தனே
சட்ட நேர்பட வந்தி லாத
சழக்க னேனுனைச் சார்ந்திலேன்
சிட்ட னேசிவ லோக னேசிறு
நாயி னுங்கடை யாயவெங்
கட்ட னேனையும் ஆட்கொள் வான்வந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௨)

468. மலங்கி னேன்கண்ணி னீரை மாற்றி
மலங்கெ டுத்தபெ ருந்துறை
விலங்கி னேன்வினைக் கேட னேனினி
மேல்வி ளைவத றிந்திலேன்
இலங்கு கின்றநின் சேவ டிகளி
ரண்டும் வைப்பிட மின்றியே
கலங்கி னேன்கலங் காம லேவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௩)

469. பூணொ ணாததொ ரன்பு பூண்டு
பொருந்தி நாடொறும் போற்றவும்
நாணொ ணாததொர் நாண மெய்தி
நடுக்க டலுள ழுந்திநான்
பேணொ ணாதபெ ருந்து றைப்பெருந்
தோணி பற்றி யுகைத்தலும்
காணொ ணாத்திருக் கோலநீ வந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௪)

470. கோல மேனிவ ராக மேகுண
மாம்பெ ருந்துறைக் கொண்டலே
சீல மேது மறிந்தி லாதவென்
சிந்தை வைத்தசி காமணி
ஞால மேகரி யாக நானுனை
நச்சி நச்சிட வந்திடுங்
கால மேயுனை யோத நீவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௫)

471. பேத மில்லதொர் கற்ப ளித்த
பெருந்து றைப்பெரு வெள்ளமே
ஏத மேபல பேச நீயெனை
ஏதி லார்முனம் என்செய்தாய்
சாதல் சாதல்பொல் லாமை யற்ற
தனிச்ச ரண்சர ணாமெனக்
காத லானுனை யோத நீவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௬)

472. இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை
எண்கு ணஞ்செய்த ஈசனே
மயக்க மாயதொர் மும்ம லப்பழ
வல்வி னைக்குள ழுந்தவும்
துயக்க றுத்தெனை யாண்டு கொண்டுநின்
தூய்ம லர்க்கழல் தந்தெனைக்
கயக்க வைத்தடி யார்மு னேவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே. (௭)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௧. கண்டபத்து

நிருத்ததரிசனம்

[திருத்தில்லை]

கோச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

473. இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொடில்லை கண்டேனே. (க)

474. வினைப்பிறவி யென்கின்ற வேதனையி லகப்பட்டுத்
தனைச்சிறிது நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடப்பேனை
எனைப்பெரிதும் ஆட்கொண்டென் பிறப்பறுத்த இணையிலியை
அனைத்துலகும் தொழுந்தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே.

475. உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்தென் னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி யூன்புக்குக் கருணையினா லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொடில்லை கண்டேனே.

476. கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாள னய்வந்து வனப்பெய்தி யிருக்கும்வண்ணம்
பல்லோருங் காணவென்றன் பசுபாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே.()

477. சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லலறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே. (ரு)

478. பிறவிதனை யறமாற்றிப் பிணிமூப்பென் றிவையிரண்டும்
உறவினொடு மொழியச்சென் றுலகுடைய வொருமுதலைச்
செறிபொழில்சூழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலமன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே. ()

479. பத்திமையும் பரிசுமிலாப் பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
பித்தனிவ னெனவென்னை யாக்குவித்துப் பேராமே
சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே. (எ)

480. அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
வினையொன்றும் அறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்
களவிலா ஆனந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக்
களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே. (அ)

481. பாங்கினொடு பரிசொன்றும் அறியாத நாயேனை
ஓங்கியுளத் தொளிவளர வுலப்பிலா அன்பருளி
வாங்கிவினை மலமறுத்து வான்கருணை தந்தானை
நான்குமறை பயில்தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. (கூ)

482. பூதங்க ளைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே.()

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௨. பிரார்த்தனைப்பத்து

சதாமுத்தி

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

483. கலந்து நின்னடி யாரோ
டன்று வாளா களித்திருந்தேன்
புலர்ந்து போன காலங்கள்
புகுந்து நின்ற திடர்பின்னாள்
உலர்ந்து போனேன் உடையானே
உலவா வின்பச் சுடர்காண்பான்
அலந்து போனேன் அருள்செய்யாய்
ஆர்வங் கூர அடியேற்கே. (௧)

484. அடியார் சிலருன் னருள்பெற்றார்
ஆர்வங் கூர யானவமே
முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி
முனிவால் அடியேன் மூக்கின்றேன்
கடியே னுடைய கடுவினையைக்
களைந்துன் கருணைக் கடல்பொங்க
உடையா யடியேன் உள்ளத்தே
ஓவா துருக அருளாயே (௨)

485. அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வாய்
அடியா ரெல்லாம் புக்கழுந்த
இருளா ராக்கை யிதுபொறுத்தே
எய்த்தேன் கண்டா யெம்மானே
மருளார் மனத்தோ ருன்மத்தன்
வருமா லென்றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்யன்பை
உடையாய் பெறநான் வேண்டுமே. (௩)

486. வேண்டும் வேண்டும் மெய்யடியார்
உள்ளே விரும்பி யெனையருளால்
ஆண்டா யடியேன் இடர்களைந்த
அமுதே யருமா மணிமுத்தே
தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய்
தொண்ட னேற்கும் உண்டாங்கொல்
வேண்டா தொன்றும் வேண்டாது
மிக்க அன்பே மேவுதலே. (௪)

487. மேவு முன்றன் அடியாருள்
விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே
காவி சேருங் கயற்கண்ணாள்
பங்கா வுன்றன் கருணையினால்
பாவி யேற்கும் உண்டாமோ
பரமா னந்தப் பழங்கடல்சேர்ந்
தாவி யாக்கை யானெனதென்
றியாது மின்றி யறுதலே. (௫)

488. அறவே பெற்றார் நின்னன்பர்
அந்த மின்றி யகநெகவும்
புறமே கிடந்து புலைநாயேன்
புலம்பு கின்றேன் உடையானே
பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு
பேரா வொழியாப் பிரிவில்லா
மறவா நினையா அளவிலா
மாளா வின்ப மாகடலே. (௬)

489. கடலே யனைய ஆனந்தம்
கண்டா ரெல்லாங் கவர்ந்துண்ண
இடரே பெருக்கி யேசற்றிங்
கிருத்த லழகோ அடிநாயேன்
உடையாய் நீயே யருளுதியென்
றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந்தொழிந்தேன்
சுடரா ரருளால் இருள்நீங்கச்
சோதீ யினித்தான் துணியாயே. (௭)

490. துணியா வுருகா அருள்பெருகத்
தோன்றுந் தொண்ட ரிடைப்புகுந்து
திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன்
சிவனே நின்று தேய்கின்றேன்
அணியார் அடியா ருனக்குள்ள
அன்புந் தாராய் அருளளியத்
தணியா தொல்லை வந்தருளித்
தளிர்ப்பொற் பாதம் தாராயே. (அ)

491. தாரா அருளொன் றின்றியே
தந்தா யென்றுன் தமரெல்லாம்
ஆரா நின்றார் அடியேனும்
அயலார் போல அயர்வேனோ
சீரா ருருளாற் சிந்தனையைத்
திருத்தி யாண்ட சிவலோகா
பேரா னந்தம் பேராமை
வைக்க வேண்டும் பெருமானே. (கூ)

492. மானோர் பங்கா வந்திப்பார்
மதுரக் கனியே மனநெகா
நானோர் தோளாச் சுரையொத்தால்
நம்பி யித்தால் வாழ்ந்தாயே
ஊனே புகுந்த வுனையுணர்ந்தே
உருகிப் பெருகும் உள்ளத்தைக்
கோனே யருளுங் காலந்தான்
கொடியேற் கென்றோ கூடுவதே. (க0)

493. கூடிக் கூடி யுன்னடியார்
குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடி வாடி வழியற்றேன்
வற்றன் மரம்போல் நிற்பேனோ
ஊடி யூடி யுடையாயொடு
கலந்துள் ளுருகிப் பெருகிநெக்
காடி யாடி யானந்தம்
அதுவே யாக அருள்கலந்தே. (கக)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௩. குழைத்தபத்து

ஆத்துமநிவேதனம்

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

494. குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினைநோய்
காவா யுடையாய் கொடுவினையேன்
உழைத்தா லுறுதி யுண்டோதான்
உமையாள் கணவா எனையாள்வாய்
பிழைத்தாற் பொறுக்க வேண்டாவோ
பிறைசேர் சடையாய் முறையோவென்
றழைத்தால் அருளா தொழிவதே
அம்மா னேயுன் அடியேற்கே. (க)

495. அடியேன் அல்ல லெல்லாமுன்
அகல ஆண்டா யென்றிருந்தேன்
கொடியே ரிடையாள் கூறாஎம்
கோவே யாவா என்றருளிச்
செடிசே ருடலைச் சிதையாத
தெத்துக் கெங்கள் சிவலோகா
உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா
தொறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே. (உ)

496. ஒன்றும் போதா நாயேனை
உய்யக் கொண்ட நின்கருணை
இன்றே யின்றிப் போய்த்தோதான்
ஏழை பங்கா எங்கோவே
குன்றே யனைய குற்றங்கள்
குணமா மென்றே நீகொண்டால்
என்றான் கெட்ட திரங்கிடாய்
எண்டோள் முக்கண் எம்மானே. (௩)

497. மானேர் நோக்கி மணவாளா
மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
வூனே புகவென் றனைநூக்கி
உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆனா லடியேன் அறியாமை
அறிந்து நீயே யருள்செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ளுநாள்
என்றென் றுன்னைக் கூறுவதே. (௪)

498. கூறு நாவே முதலாகக்
கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ
தீமை நன்மை முழுதுநீ
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை
மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கில்
தேறும் வகையென் சிவலோகா
திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ. (௫)

499. வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ
வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ
வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே. (௬)

500. அன்றே யென்றன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை யெல்லாமும்
குன்றே யனையாய் என்னையாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ
எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே. (௭)

501. நாயிற் கடையாம் நாயேனை
நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி யுன்வசமே
வைத்திட் டிருக்கும் அதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான்
என்ன தோவிங் கதிகாரம்
காயத் திடுவா யுன்னுடைய
கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே. (அ)

502. கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள்
கண்டேன் கண்கள் களிகூர
எண்ணா திரவும் பகலுநான்
அவையே யெண்ணு மதுவல்லால்
மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ
அடிமை சால அழகுடைத்தே. (கூ)

503. அழகே புரிந்திட் டடிநாயேன்
அரற்று கின்றேன் உடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி
காட்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதமெனக்குப்
புராண நீதந் தருளாதே
குழகா கோல மறையோனே
கோனே யென்னைக் குழைத்தாயே. (கO)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௪. உயிருண்ணிப்பத்து

சிவானந்தமேலிடுதல்

[திருப்பெருந்துறை]

கலி விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

504. பைந்நாப்பட அரவேரல்கு லுமைபாகம தாயென்
மெய்ந்நாடொறும் பிரியாவினைக் கேடாவிடைப் பாகா
செந்நாவலர் பரசும்புகழ்த் திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்
எந்நாட்களித் தெந்நாளிறு மாக்கேனினி யானே. (௧)

505. நானாரடி யணைவானொரு நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
கூனாருடல் புகுந்தானுயிர் கலந்தானுளம் பிரியான்
தேனார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யுறைவான்
வானோர்களும் அறியாததோர் வளமீந்தனன் எனக்கே. ()

506. எனைநானென்ப தறியேன்பக லிரவாவதும் அறியேன்
மனவாசகங் கடந்தானெனை மத்தோன்மத்த னாக்கிச்
சினமால்விடை யுடையான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யுறையும்
பனவன்னெனைச் செய்தபடி றறியேன்பரஞ் சுடரே. (௩)

507. வினைக்கேடரும் உளரோபிறர் சொல்லீர் வியனுலகில்
எனைத்தான்புகுந் தாண்டானென தென்பின்புரை யுருக்கிப்
பினைத்தான்புகுந் தெல்லேபெருந் துறையிலுறை பெம்மான்
மனத்தான்கண்ணி னகத்தான்மறு மாற்றத்திடை யானே. (௪)

508. பற்றாங்கவை யற்றீர்பற்றும் பற்றாங்கது பற்றி
நற்றாங்கதி யடைவோமெனிற் கெடுவீரோடி வம்மின்
தெற்றார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யிறைசீர்
கற்றாங்கவன் கழல்பேணின ரொடுங்கூடுமின் கலந்தே. ()

509. கடலின்றிரை யதுபோல்வரு கலக்கமல மறுத்தென்
உடலும்மென துயிரும்புகுந் தொழியாவண்ண நிறைந்தான்
சுடருஞ்சுடர் மதிசூடிய திருப்பெருந்துறை யுறையும்
படருஞ்சடை மகுடத்தெங்கள் பரன்றான்செய்த படிறே.()

[விண்ணும்
510. வேண்டேன்புகழ் வேண்டேன்செல்வம் வேண்டேன்மண்ணும்
வேண்டேன்பிறப் பிறப்புச்சிவம் வேண்டார்தமை நாளும் [தாள்
தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்மன்னு திருப்பெருந்துறை யிறை
பூண்டேன்புறம் போகேனினிப் புறம்போகலொட் டேனே. (எ)

511. கோற்றேனெனக் கென்கோகுரை கடல்வாயமு தென்கோ
ஆற்றேனெங்கள் அரனேயரு மருந்தேயென தரசே
சேற்றார்வயல் புடைசூழ்தரு திருப்பெருந்துறை யுறையும்
நீற்றார்தரு திருமேனிநின் மலனேயுனை யானே. (அ)

512. எச்சம்மறி வேனானெனக் கிருக்கின்றதை யறியேன்
அச்சோவெங்கள் அரனேயரு மருந்தே யெனதமுதே
செச்சைமலர் புரைமேனியன் திருப்பெருந்துறை யுறைவான்
நிச்சம்மென நெஞ்சின்மன்னி யானாகிநின் றானே. (௯)

513. வான்பாவிய வுலகத்தவர் தவமேசெய அவமே
ஊன்பாவிய வுடலைச்சுமந் தடவிமர மானேன்
தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்
நான்பாவியன் ஆனாலுனை நல்காயென லாமே. (௧0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௫. அச்சப்பத்து

ஆனந்தமுறுதல்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

514. புற்றில்வா ளரவும் அஞ்சேன்
பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல்
கண்ணுதல் பாத நண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை
உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (க)

515. வெருவரேன் வேட்கை வந்தால்
வினைக்கடல் கொளினும் அஞ்சேன்
இருவரான் மாறு காணா
எம்பிரான் தம்பி ரானும்
திருவுரு வன்றி மற்றோர்
தேவரெத் தேவ ரென்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (உ)

516. வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன்
வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்
என்பெலாம் உருக நோக்கி
யம்பலத் தாடு கின்ற
என்பொலா மணியை யேத்தி
யினிதருள் பருக மாட்டா
அன்பிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௩)

517. கிளியனார் கிளவி யஞ்சேன்
அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்
வெளியநீ றாடு மேனி
வேதியன் பாத நண்ணித்
துளியுலாங் கண்ண ராகித்
தொழுதழு துள்ள நெக்கிங்
களியிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௪)

518. பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன்
பிறப்பினோ டிறப்பும் அஞ்சேன்
துணிநிலா அணியி னான்றன்
தொழும்பரோ டழுந்தி அம்மால்
திணிநிலம் பிளந்துங் காணாச்
சேவடி பரவி வெண்ணீ
றணிகிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௫)

519. வாளுலாம் எரியும் அஞ்சேன்
வரைபுரண் டிடினும் அஞ்சேன்
தோளுலா நீற்றன் ஏற்றன்
சொற்பதங் கடந்த அப்பன்
தாளதா மரைகள் ஏத்தித்
தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆளலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௬)

520. தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன்
சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்
புகைமுகந் தெரிகை வீசிப்
பொலிந்தஅம் பலத்து ளாடும்
முகைநகைக் கொன்றை மாலை
முன்னவன் பாத மேத்தி
அகநெகா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௭)

521. தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன்
தழல்விழி யுழுவை யஞ்சேன்
வெறிகமழ் சடைய னப்பன்
விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
செறிதரு கழல்க ளேத்திச்
சிறந்தினி திருக்க மாட்டா
அறிவிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (அ)

522. மஞ்சுலாம் உருமும் அஞ்சேன்
மன்னரோ டுறவும் அஞ்சேன்
நஞ்சமே யமுத மாக்கும்
நம்பிரான் எம்பி ரானைச்
செஞ்செவே யாண்டு கொண்டான்
திருமுண்டந் தீட்ட மாட்டா
தஞ்சுவா ரவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௯)

523. கோணிலா வாளி யஞ்சேன்
கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்
நீணிலா அணியி னானை
நினைந்துநைந் துருகி நெக்கு
வாணிலாங் கண்கள் சோர
வாழ்த்திநின் றேத்த மாட்டா
ஆணலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. (௧௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௮. திருப்பாண்டிப்பதிகம்

சிவானந்தவிளைவு

[திருப்பெருந்துறை]

கட்டளைக் கலித்துறை

[திருச்சிற்றம்பலம்]

524. பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப்
பாண்டியற் காரமுதாம்
ஒருவரை யொன்றுமி லாதவ
ரைக்கழற் போதிறைஞ்சித்
தெரிவர நின்றுருக் கிப்பரி
மேற்கொண்ட சேவகனார்
ஒருவரை யன்றி யுருவறி
யாதென்றன் உள்ளமதே. (௧

525. சதுரை மறந்தறி மால்கொள்வர்
சார்ந்தவர் சாற்றிச்சொன்னோம்
கதிரை மறைத்தன்ன சோதி
கழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடு
மேற்குடி கேடுகண்டீர்
மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப்
போட மறித்திடுமே. (௨

526. நீரின்ப வெள்ளத்து நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டீர்
பாரின்ப வெள்ளங் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு
தொண்டரை யுள்ளங்கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய்கழ
லேசென்று பேணுமினே. (௩

527. செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்
செல்லன்மின் தென்னனன்னாட்
டிறைவன் கிளர்கின்ற காலமிக்
காலமெக் காலத்துள்ளும்
அறிவொண் கதிர்வா ளுறைகழித்
தானந்த மாக்கடவி
எறியும் பிறப்பை யெதிர்ந்தார்
புரள இருநிலத்தே. (௪)

528. காலமுண் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானொடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றான்வந்து முந்துமினே. (௫)

529. ஈண்டிய மாயா விருள்கெட
எப்பொரு ளும்விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவ
னுஞ்சொல்ல வல்லனல்லன்
வேண்டிய போதே விலக்கிலை
வாய்தல் விரும்புமின்றாள்
பாண்டிய னாருள் செய்கின்ற
முத்திப் பரிசிதுவே. (௬)

530. மாய வனப்பரி மேல்கொண்டு
மற்றவர் கைக்கொளலும்
போயறு மிப்பிறப் பென்னும்
பகைகள் புகுந்தவருக்
காய வரும்பெருஞ் சீருடைத்
தன்னரு ளேயருளும்
சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன்
சேவடி சேர்மின்களே. (௭)

531. அழிவின்றி நின்றதொ ரானந்த
வெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்
கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்
பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வான்கொடை
யேசென்று முந்துமினே. (அ)

532. விரவிய தீவினை மேலைப்
பிறப்புமுந் நீர்கடக்கப்
பரவிய அன்பரை யென்புருக்
கும்பரம் பாண்டியனார்
புரவியின் மேல்வரப் புந்திகொ
ளப்பட்ட பூங்கொடியார்
மரவியன் மேல்கொண்டு தம்மையுந்
தாமறி யார்மறந்தே. (கூ)

533. கூற்றைவென் றுங்கைவர் கோக்களை
யும்வென் றிருந்தழகால்
வீற்றிருந் தான்பெருந் தேவியுந்
தானுமோர் மீனவன்பால்
ஏற்றுவந் தாருயி ருண்ட
திறலொற்றைச் சேவகனே
தேற்றமி லாதவர் சேவடி
சிக்கெனச் சேர்மின்களே. (க0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௬௭. பிடித்தபத்து

முத்திக்கலப்புரைத்தல்

[திருத்தோணிபுரம்]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

534. உம்பர்கட் கரசே யொழிவற நிறைந்த
யோகமே ஊற்றையேன் றனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் டுணிவே சீருடைக் கழலே
செல்வமே சிவபெரு மானே
எம்பொருட் டுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (க)

535. விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணாய்
முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து
கடைபடா வண்ணங் காத்தெனை யாண்ட
கடவுளே கருணைமா கடலே
இடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (உ)

536. அம்மையே யப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் றனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபதம் அளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௩)

537. அருளுடைச் சுடரே அளிந்ததோர் கனியே
பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (ச)

538. ஒப்புனக் கில்லா வொருவனே அடியேன்
உள்ளத்து ளொளிர்கின்ற வொளியே
மெய்ப்பத மறியா வீறிலி யேற்கு
விழுமிய தளித்ததோர் அன்பே
செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (ரு)

539. அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்
டளவிலா ஆனந்தம் அருளிப்
பிறவிவே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட
பிஞ்ஞகா பெரியவெம் பொருளே
திறவிலே கண்ட காட்சியே அடியேன்
செல்வமே சிவபெரு மானே
இறவிலே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (சா)

540. பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொருள் தன்னைப்
பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
தேசுடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
ஈசனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (எ)

541. அத்தனே அண்ட ரண்டமாய் நின்ற
ஆதியே யாதுமீ றில்லாச்
சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
பித்தனே யெல்லா வுயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்தவை யல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (அ)

542. பாவினை நாட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை யுருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௯)

543. புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலாம் உருக்கி எளியையா யாண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே
துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலாம் அறுத்தநற் சோதீ
இன்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௧௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩அ. திருவேசறவு

சுட்டறிவொழித்தல்

[திருப்பெருந்துறை]

கோச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

544. இரும்புதரு மனத்தேனை யீர்த்தீர்த்தென் என்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவையெனக்குக் காட்டினையுன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை யுலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேயுன் பேரருளே. (க)

545. பண்ணார்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் ஆளானார்க்
குண்ணார்ந்த ஆரமுதே யுடையானே யடியேனை
மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட் டாள்வாய்நீ வாவென்னக்
கண்ணார வுய்ந்தவா றன்றேயுன் கழல்கண்டே. (உ)

546. ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னும் அருநரகில்
ஆர்தமரும் இன்றியே அழுந்துவேற் காவாவென்
றோதமலி நஞ்சுண்ட வுடையானே அடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேயெம் பரம்பரனே. (௩)

547. பச்சைத்தா ளரவாட்டீ படர்சடையாய் பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே அடியேனை யுய்யக்கொண்
டெச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே அச்சோவென்
சித்தத்தா றுய்ந்தவா றன்றேயுன் திறநினைந்தே. (௪)

548. கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிந்துருகேன் ஆயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வார்கழல்வந்
துற்றிருமாந் திருந்தேனெம் பெருமானே அடியேற்குப்
பொற்றவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே. ()

549. பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவேன் நின்னருளால்
உய்ஞ்சேனெம் பெருமானே யுடையானே அடியேனை
அஞ்சேலென் றாண்டவா றன்றேயம் பலத்தமுதே. (௬)

550. என்பாலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவர்க்கும் அறியவொண்ணாத்
தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையுஞ் சிவபெருமான்
அன்பால்நீ அகநெகவே புகுந்தருளி யாட்கொண்ட
தென்பாலே நோக்கியவா றன்றேயெம் பெருமானே. (௭)

551. மூத்தானே மூவாத முதலானே முடிவில்லா
ஓத்தானே பொருளானே உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்ப்
பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தேநீ யாண்டவா றன்றேயெம் பெருமானே. (௮)

552. மருவினிய மலர்ப்பாத மனத்தில்வளர்ந் துள்ளுருகத்
தெருவுதொறு மிகவலறிச் சிவபெருமான் என்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலிற் படிவாமா
றருளெனக்கிங் கிடைமருதே யிடங்கொண்ட அம்மானே. ()

553. நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
தேனாயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
ஊனாரும் உயிர்வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே. ()

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௩௯. திருப்புலம்பல்

சிவானந்தமுதிர்வு

[திருவாரூர்]

கோச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

554. பூங்கமலத் தயனொடுமால் அறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூறாவெண் ணீறாடீ
ஓங்கெயில்சூழ் திருவாரூ ருடையானே அடியேனின்
பூங்கழல்க ளவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே. (௧)

555. சடையானே தழலாடீ தயங்குமூ விலைச்சூலப்
படையானே பரஞ்சோதி பசுபதீ மழவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையாய் அடியேனான்
உடையானே உனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே. (௨)

556. உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே. (௩)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௪௦. குலாப்பத்து

அனுபவமிடையீடுபடாமை

[திருத்தில்லை]

கோச்சகக் கலிப்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

557. ஓடுங் கவந்தியுமே உறவென்றிட் டுள்கசிந்து
தேடும் பொருளுஞ் சிவன்கழலே யெனத்தெளிந்து
கூடும் உயிருங் குமண்டையிடக் குனித்தடியேன்
ஆடுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௧)

558. துடியே ரிடுகிடைத் தூய்மொழியார் தோள்நசையால்
செடியேறு தீமைகள் எத்தனையுஞ் செய்திடினும்
முடியேன் பிறவேன் எனைத்தனதாள் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௨)

559. என்புள் ளுருக்கி இருவினையை யீடழித்துத்
துன்பங் களைந்து துவந்துவங்கள் தூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வுள்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௩)

560. குறியும் நெறியும் குணமுமிலார் குழாங்கடமைப்
பிறியும் மனத்தார் பிறிவரிய பெற்றியனைச்
செறியுங் கருத்தில் உருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
அறியுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௪)

561. பேரும் குணமும் பிணிப்புறுமிப் பிறவிதனைத்
தூரும் பரிசு துரிசறுத்துத் தொண்டரெல்லாம்
சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
ஆருங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௫)

562. கொம்பி லரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென் சிந்தை நணுகும்வண்ண நானணுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (சா)

563. மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரக்கன் தோள்நெறிய
மிதிக்குந் திருவடி யென்றலைமேல் வீற்றிருப்பக்
கதிக்கும் பசுபாசம் ஒன்றுமிலோம் எனக்களித்திங்
கதிர்க்குங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (எ)

564. இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானகத்தே
நடக்குந் திருவடி யென்றலைமேல் நட்டமையால்
கடக்குந் திறலைவர் கண்டகர்தம் வல்லாட்டை
அடக்குங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (அ)

565. பாழ்ச்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்றலையால்
ஆட்செய் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (கூ)

566. கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்
கிம்மை தரும்பயன் இத்தனையும் ஈங்கொழிக்கும்
அம்மை குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே (க0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

ச௪. அற்புதப்பத்து

அநுபவமாற்றாமை

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

567. மைய லாயிந்த மண்ணிடை வாழ்வெனும்
ஆழியுள் அகப்பட்டுத்
தைய லாரெனுஞ் சுழித்தலைப் பட்டுநான்
தலைதடு மாறாமே
பொய்யெ லாம்விடத் திருவருள் தந்துதன்
பொன்னடி யிணைகாட்டி
மெய்ய னாய்வெளி காட்டிமுன் னின்றதோர்
அற்புதம் விளம்பேனே. (௧)

568. ஏய்ந்த மாமல ரிட்டுமுட் டாததோர்
இயல்பொடும் வணங்காதே
சாந்த மார்முலைத் தையனல் லாரொடும்
தலைதடு மாறிப்
போந்தி யான்றுயர் புகாவணம் அருள்செய்து
பொற்கழ லிணைகாட்டி
வேந்த னாய்வெளி யேயென்முன் நின்றதோர்
அற்புதம் விளம்பேனே. (௨)

569. நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து
நானென தெனுமாயக்
கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக்
கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து முன்னின்றப் பெருமறை தேடிய
அரும்பொருள் அடியேனை
அடித்த டித்துவக் காரமுன் தீற்றிய
அற்புதம் அறியேனே. (௩)

570. பொருந்து மிப்பிறப் பிறப்பினைப் நினையாது
பொய்களே புகன்றுபோய்க்
கருங்கு ழலினார் கண்களா லேறுண்டு
கலங்கியே கிடப்பேனைத்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத்
திருவொடும் அகலாதே
அருந்து ணைவனா யாண்டுகொண்
டருளிய அற்புதம் அறியேனே. (௪)

571. மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும்
மங்கையர் தம்மோடும்
கூடி யங்குள குணங்களா லேறுண்டு
குலாவியே திரிவேனை
வீடு தந்தென்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட
மென்மலர்க் கழல்காட்டி
ஆடு வித்தென தகம்புகுந் தாண்டதோர்
அற்புதம் அறியேனே. (௫)

572. வணங்கு மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
மங்கையர் தம்மோடும்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்திநான்
பித்தனாய்த் திரிவேனைக்
குணங்க ளுங்குறி களுமிலாக் குணக்கடல்
கோமளத் தொடுங்கூடி
அணைந்து வந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே. (௬)

573. இப்பி றப்பினில் இணைமலர் கொய்துநான்
இயல்பொடஞ் செழுத்தோதித்
தப்பி லாதுபொற் கழல்களுக் கிடாதுநான்
தடமுலை யார்தங்கள்
மைப்பு லாங்கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை
மலரடி யிணைகாட்டி
அப்பன் என்னைவந் தாண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே. (௭)

574. ஊசலாட்டுமிவ் வுடலுயி ராயின
இருவினை யறுத்தென்னை
ஓசை யாலுணர் வார்க்குணர் வரியவன்
உணர்வுதந் தொளியாக்கிப்
பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன்
பரம்பெருங் கருணையால்
ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய
அற்புதம் அறியேனே. (அ)

575. பொச்சை யானவிப் பிறவியிற் கிடந்துநான்
புழுத்தலை நாய்போல
இச்சை யாயின ஏழையர்க் கேசெய்தங்
கிணங்கியே திரிவேனை
இச்ச கத்தரி யயனுமெட் டாததன்
விரைமலர்க் கழல்காட்டி
அச்சன் என்னையும் ஆண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே. (௯)

576. செறியும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
செறிகுழ லார்செய்யும்
கிறியும் கீழ்மையுங் கெண்டையங் கண்களும்
உன்னியே கிடப்பேனை
இறைவன் எம்பிரான் எல்லையில் லாததன்
இணைமலர்க் கழல்காட்டி
அறிவு தந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய
அற்புதம் அறியேனே (௧௦)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சஉ. சென்னிப்பத்து

சிவவிளைவு

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

577. தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன்
தென்பெ ருந்துறை நாயகன்
மூவ ராலும் அறியொணு
முதலாய அனந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினும் அன்பரன்றி
அறியொ ணுமலர்ச் சோதியான்
தூய மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னிச் சுடருமே. (க)

578. அட்ட மூர்த்தி யழகனின்னமு
தாய ஆனந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன் மெய்ச்சிவ லோகநாயகன்
தென்பெ ருந்துறைச் சேவகன்
மட்டு வார்குழல் மங்கையாளையோர்
பாகம் வைத்த அழகன்றன்
வட்ட மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னி மலருமே. (உ)

579. நங்கை மீரெனை நோக்குமின்நங்கள்
நாதன் நம்பணி கொண்டவன்
தெங்கு சோலைகள் சூழ்பெருந்துறை
மேய சேவகன் நாயகன்
மங்கை மார்கையில் வளையுங்கொண்டெம்
உயிருங் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
பொங்கு மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னிப் பொலியுமே. (௩)

580. பத்தர் சூழப் பராபரன்
பாரில் வந்துபார்ப் பானெனச்
சித்தர் சூழச் சிவபிரான்
தில்லை மூதூர் நடஞ்செய்வான்
எத்த னாகிவந் தில்புகுந்தெமை
ஆளுங் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
வைத்த மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னி மலருமே. (ச)

581. மாய வாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி
மதித்தி டாவகை நல்கினான்
வேய தோளுமை பங்கனெங்கள்
திருப்பெ ருந்துறை மேவினான்
காயத் துள்ளமு தூறவூறநீ
கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே. (ரு)

582. சித்த மேபுகுந் தெம்மையாட்கொண்டு
தீவி னைகெடுத் துய்யலாம்
பத்தி தந்துதன் பொற்கழற்கணே
பன்மலர் கொய்து சேர்த்தலும்
முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கும்
அப்பு றத்தெமை வைத்திடும்
அத்தன் மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னி மலருமே. (சா)

583. பிறவி யென்னுமிக் கடலைநீந்தத்தன்
பேர ருள்தந் தருளினான்
அறவை யென்றடி யார்கடங்கள்
அருட்கு ழாம்புக விட்டுநல்
உறவு செய்தெனை யுய்யக்கொண்ட
பிரான்றன் உண்மைப் பெருக்கமாம்
திறமை காட்டிய சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே. (எ)

584. புழுவி னாற்பொதிந் திடுகுரம்பையிற்
பொய்த னையொழி வித்திடும்
எழில்கொள் சோதியெம் ஈசனெம்பிரான்
என்னு டையப்ப னென்றென்று
தொழுத கையின ராகித்தூய்மலர்க்
கண்க ணீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு
வழுவி லாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னி மலருமே. (அ)

585. வம்ப னாய்த்திரி வேனைவாவென்று
வல்வி னைப்பகை மாய்த்திடும்
உம்ப ரானுல கூடறுத்தப்
புறத்த னாய்நின்ற வெம்பிரான்
அன்ப ரானவர்க் கருளிமெய்யடி
யார்கட் கின்பந் தழைத்திடும்
செம்பொன் மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே. (கூ)

586. முத்த னைமுதற் சோதியைமுக்க
ணப்ப னைமுதல் வித்தினைச்
சித்த னைச்சிவ லோகனைத்திரு
நாமம் பாடித் திரிதரும்
பத்தர் காளிங்கே வம்மினீருங்கள்
பாசந் தீரப் பணிமினோ
சித்த மார்தருஞ் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே. (கo)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௪௩. திருவார்த்தை

அறிவித்தன்புறுதல்

[திருப்பெருந்துறை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

587. மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற
வாசகன் மாமலர் மேயசோதி
கோதில் பரங்கரு ணையடியார்
குலாவுநீதி குணமாக நல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்
தாதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
அருளறி வாரெம் பிரானாவாரே. (க)

588. மாலயன் வானவர் கோனும்வந்து
வணங்க அவர்க்கருள் செய்தஈசன்
ஞால மதனிடை வந்திழிந்து
நன்னெறி காட்டி நலந்திகழும்
கோல மணியணி மாடநீடு
குலாவும் இடைவை மடநல்லாட்குச்
சீல மிகக்கரு ணையளிக்குந்
திறமறி வாரெம் பிரானாவாரே. (உ)

589. அணிமுடி யாதி யமரர்கோமான்
ஆனந்தக் கூத்தன் அறுசமயம்
பணிவகை செய்து படவதேறிப்
பாரொடு விண்ணும் பரவியேத்தப்
பிணிகெட நல்கும் பெருந்துறையெம்
பேரரு ளாளன் பெண்பாலுகந்து
மணிவலை கொண்டுவான் மீன்விசிறும்
வகையறி வாரெம் பிரானாவாரே. (௩)

590. வேடுரு வாகி மகேந்திரத்து
மிகுகுறை வானவர் வந்துதன்னைத்
தேட இருந்த சிவபெருமான்
சிந்தனை செய்தடி யோங்களுய்ய
ஆட லமர்ந்த பரிமாவேறி
ஐயன் பெருந்துறை யாதியந்நாள்
ஏடர்க ளையெங்கும் ஆண்டுகொண்ட
இயல்பறி வாரெம் பிரானுவாரே. ( )

591. வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேத்த
மாக்கரு ணைக்கட லாயடியார்
பந்தனை விண்டற நல்குமெங்கள்
பரமன் பெருந்துறை யாதியந்நாள்
உந்து திரைக்கட லைக்கடந்தன்
றோங்கு மதிலிலங் கையதனில்
பந்தணை மெல்விர லாட்கருளும்
பரிசறி வாரெம் பிரானுவாரே. (ரு)

592. வேவத் திரிபுரஞ் செற்றவில்லி
வேடுவ னாய்க்கடி நாய்கள்சூழ
ஏவற் செயல்செய்யுந் தேவர்முன்னே
எம்பெரு மான்றான் இயங்குகாட்டில்
ஏவுண்ட பன்றிக்கி ரங்கியீசன்
எந்தை பெருந்துறை யாதியன்று
கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொடுத்த
கிடப்பறி வாரெம் பிரானுவாரே. (சா)

593. நாத முடையதோர் நற்கமலப்
போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார்
ஓதிப் பணிந்தலர் தூவியேத்த
வொளிவளர் சோதியெம் ஈசன்மன்னும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்துதோன்றிப்
பேதங் கெடுத்தருள் செய்பெருமை
அறியவல் லாரெம் பிரானுவாரே. (எ)

594. பூவலர் கொன்றையம் மாலைமார்பன்
போருகிர் வன்புலி கொன்றவீரன்
மாதுநல் லாளுமை மங்கைபங்கன்
வண்பொழில் சூழ்தென் பெருந்துறைக்கோன்
ஏதில் பெரும்புகழ் எங்களீசன்
இருங்கடல் வாணற்குத் தீயிற்றோன்றும்
ஓவிய மங்கையர் தோள்புணரும்
உருவறி வாரெம் பிரானாவாரே. (அ)

595. தூவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்
சோதி மகேந்திர நாதன்வந்து
தேவர் தொழும்பதம் வைத்தஈசன்
தென்னன் பெருந்துறை யாளியன்று
காதல் பெருகக் கருணைகாட்டித்
தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்
கேதங் கெடுத்தென்னை யாண்டருளுங்
கிடப்பறி வாரெம் பிரானாவாரே. (கூ)

596. அங்கணன் எங்கள் அமரர்பெம்மான்
அடியார்க் கமுதன் அவனிவந்த
எங்கள் பிரானிரும் பாசந்தீர
இகபரம் ஆயதோர் இன்பமெய்தச்
சங்கங் கவர்ந்துவண் சாத்தினோடும்
சதுரன் பெருந்துறை யாளியன்று
மங்கையர் மல்கு மதுரைசேர்ந்த
வகையறி வாரெம் பிரானாவாரே. (க0)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சச. எண்ணப்பதிகம்

ஒழியாவின்பத்துவகை

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

597. பாருரு வாய பிறப்பற வேண்டும்
பத்திமை யும்பெற வேண்டும்
சீருரு வாய சிவபெரு மானே
செங்கமல மலர்போல்
ஆருரு வாயவென் னாரமு தேயுன்
அடியவர் தொகைநடுவே
ஓருரு வாயநின் திருவருள் காட்டி
என்னையும் உய்யக்கொண் டருளே (க)

598. உரியே னல்லே னுனக்கடிமை
யுன்னைப் பிரிந்திங் கொருபொழுதும்
தரியே னாயே னின்னதென்
றறியேன் சங்கரா கருணையினால்
பெரியோ னொருவன் கண்டுகொ ளென்றுன்
பெய்கழ லடிகாட்டிப்
பிரியே னென்றென் றருளிய வருளும்
பொய்யோ வெங்கள் பெருமானே. (உ)

599. என்பே யுருக நின்னரு ளளித்துன்
இணைமல ரடிகாட்டி
முன்பே யென்னை யாண்டுகொண்ட
முனிவா முனிவர் முழுமுதலே
இன்பே யருளி யெனையுருக்கி
உயிருண் கின்ற எம்மானே
நண்பே யருளா யென்னுயிர்
நாதா நின்னருள் நாணுமே. (ந)

600. பத்தில னேனும் பணிந்தில னேனுமுன்
உயர்ந்தபைங் கழல்காணப்
பித்தில னேனும் பிதற்றில னேனும்
பிறப்பறுப் பாயெம் பெருமானே
முத்தனை யானே மணியனை யானே
முதல்வனே முறையோவென்
றெத்தனை யானும் யான்றொடர்ந் துன்னை
இனிப்பிரிந் தாற்றேனே. (ச)

601. காணும தொழிந்தேன் நின்றிருப் பாதம்
கண்டுகண் களிகூரப்
பேணும தொழிந்தேன் பிதற்றும தொழிந்தேன்
பின்னையெம் பெருமானே
தாணுவே யழிந்தேன் நின்னினைந் துருகுந்
தன்மையென் புன்மைகளாற்
காணும தொழிந்தேன் நீயினி வரினுங்
காணவு நாணுவனே. (ரு)

602. பாற்றிரு நீற்றெம் பரமனைப்
பரங்கரு ணையோடு மெதிர்ந்து
தோற்றிமெய் யடியார்க் கருட்டுறை யளிக்குஞ்
சோதியை நீதியிலேன்
போற்றியென் னமுதே யெனநினைந் தேத்திப்
புகழ்ந்தழைத் தலறியென்னுள்ளே
ஆற்றுவ னாக வுடையவ னேயெனை
ஆவவென் றருளாயே. (சா)

[திருச்சிற்றம்பலம்

௪௫. யாத்திரைப்பத்து

அனுபவாதீதமுரைத்தல்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

603. பூவார் சென்னி மன்னனெம்
புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
ஓவா துள்ளங் கலந்துணர்வாய்
உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்
ஆவா வென்னப் பட்டன்பாய்
ஆட்பட் டீர்வந் தொருப்படுமின்
போவோங் காலம் வந்ததுகாண்
பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே. (௧)

604. புகவே வேண்டா புலன்களினீர்
புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள்
மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம்
வேண்டா போக விடுமின்கள்
நகவே ஞாலத் துள்புகுந்து
நாயே யனைய நமையாண்ட
தகவே யுடையான் தனைச்சாரத்
தளரா திருப்பார் தாந்தாமே. (௨)

605. தாமே தமக்குச் சுற்றமும்
தாமே தமக்கு விதிவகையும்
யாமா ரெமதார் பாசமார்
என்ன மாயம் இவைபோகக்
கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடும்
அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப்
புயங்க னாள்வான் பொன்னடிக்கே. (௩)

606. அடியா ரானீர் எல்லீரும்
அகல விடுமின் விளையாட்டைக்
கடிசே ரடியே வந்தடைந்து
கடைக்கொண் டிருமின் திருக்குறிப்பைச்
செடிசே ருடலைச் செலநீக்கிச்
சிவலோ கத்தே நமைவைப்பான்
பொடிசேர் மேனிப் புயங்கன்றன்
பூவார் கழற்கே புகவிடுமே. (ச)

607. விடுமின் வெகுளி வேட்கைநோய்
மிகவோர் காலம் இனியில்லை
உடையா னடிக்கீழ்ப் பெருஞ்சாத்தோ
டுடன்போ வதற்கே யொருப்படுமின்
அடைவோம் நாம்போய்ச் சிவபுரத்துள்
அணியார் கதவ தடையாமே
புடைபட் டுருகிப் போற்றுவோம்
புயங்க னாள்வான் புகழ்களையே. (ரு)

608. புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்
புயங்கன் தாளே புந்திவைத்திட்
டிகழ்மின் எல்லா அல்லலையும்
இனியோ ரிடையூ றடையாமே
திகழுஞ் சீரார் சிவபுரத்துச்
சென்று சிவன்றாள் வணங்கிநாம்
நிகழும் அடியார் முன்சென்று
நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே. (சு)

609. நிற்பார் நிற்கநில் லாவுலகில்
நில்லோம் இனிநாம் செல்வோமே
பொற்பால் ஒப்பாந் திருமேனிப்
புயங்க னாள்வான் பொன்னடிக்கே
நிற்பீர் எல்லாந் தாழாதே
நிற்கும் பரிசே யொருப்படுமின்
பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தால்
பெறுதற் கரியன் பெருமானே. (எ)

610. பெருமான் பேரா னந்தத்துப்
பிரியா திருக்கப் பெற்றீர்காள்
அருமா லுற்றுப் பின்னைநீர்
அம்மா அழுங்கி அரற்றாதே
திருமா மணிசேர் திருக்கதவம்
திறந்த போதே சிவபுரத்துத்
திருமா லறியாத் திருப்புயங்கன்
திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே. (அ)

611. சேரக் கருதிச் சிந்தனையைத்
திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்
போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள்
பங்கன் புயங்கன் அருளமுதம்
ஆரப் பருகி ஆராத
ஆர்வங் கூர அழுந்துவீர்
போரப் புரிமின் சிவன்கழற்கே
பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே. (கூ)

612. புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராய்
இன்றே வந்தா ளாகாதீர்
மருள்வீர் பின்னை மதிப்பாரார்
மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்
தெருள்வீ ராகில் இதுசெய்ம்மின்
சிவலோ கக்கோன் திருப்புயங்கன்
அருளார் பெறுவார் அகலிடத்தே
அந்தோ அந்தோ அந்தோவே. (கய)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சகா. திருப்படையெழுச்சி

பிரபஞ்சப்போர்

[திருத்தில்லை]

கலி விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

613. ஞானவாள் ஏந்துமையர் நாதப் பறையறைமின்
மானமா ஏறுமையர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம்நாம் மாயப்படை வாராமே. (க)

614. தொண்டர்காள் தூசிசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போகீர்
ஒண்டிறல் யோகிகளே பேரணி யுந்தீர்கள்
திண்டிறற் சித்தர்களே கடைக்கூழை செல்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோம்நாம் அல்லற்படை வாராமே.(உ)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சஎ. திருவெண்பா

அணைந்தோர்தன்மை

[திருப்பெருந்துறை]

நேரிசை வெண்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

615. வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன் — செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் தேனுந்து செந்தீ
மருவா திருந்தேன் மனத்து. க)

616. ஆர்க்கோ அரற்றுகோ ஆடுகோ பாடுகோ
பார்க்கோ பரம்பரனே யென்செய்கேன் — தீர்ப்பரிய
ஆனந்த மாலேற்றும் அத்தன் பெருந்துறையான்
தானென்பார் ஆரொருவர் தாழ்ந்து. (௨)

617. செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பறியேன் — வையத்
திருந்துறையுள் வேன்மடுத்தென் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேய பிரான். (௩)

618. முன்னை வினையிரண்டும் வேரறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன் — தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வருந்துயரம் தீர்க்கும் மருந்து. (௪)

619. அறையோ அறிவார்க் கனைத்துலகும் ஈன்ற
மறையோனும் மாலுமால் கொள்ளும் — இறையோன்
பெருந்துறையுள் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையும் என்னெஞ்சத் தின்று. (௫)

620. பித்தென்னை யேற்றும் பிறப்பறுக்கும் பேச்சரிதாம்
மத்தமே யாக்கும்வந் தென்மனத்தை — அத்தன்
பெருந்துறையான் ஆட்கொண்டு பேரருளால் நோக்கும்
மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து. (௬)

621. வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா வமுதாய் அமைந்தன்றே — சீரார்
திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சிந்தை மேய
ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி. (௭)

622. யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்குங் கீழாம் அடியேனை — யாவரும்
பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை. (௮)

623. மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவரும் காணாச் சிவபெருமான் — மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள் வந்திக்க
மெய்யகத்தே யின்பம் மிகும். (௯)

624. இருந்தென்னை யாண்டான் இணையடியே சிந்தித்
திருந்திரந்து கொள்நெஞ்சே யெல்லாம் — தருங்காண்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன்
மருந்துருவாய் என்மனத்தே வந்து. (௧௦)

625. இன்பம் பெருக்கி இருளகற்றி யெஞ்ஞான்றும்
துன்பந் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய் — அன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டான் உவந்து. (௧௧)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சஅ. பண்டாயநான்மறை

அநுபவத்துக்கையமின்மை யுரைத்தல்

[திருப்பெருந்துறை]

நேரிசை வெண்பா

[திருச்சிற்றம்பலம்]

626. பண்டாய நான்மறையும் பாலணுகா மாலயனும்
கண்டாரும் இல்லைக் கடையேனைத் — தொண்டாகக்
கொண்டருளுங் கோகழியெங் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மா றுரை. (௧)

627. உள்ள மலமூன்றும் மாய உகுபெருந்தேன்
வெள்ளந் தரும்பரியின் மேல்வந்த — வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு. (உ)

628. காட்டகத்து வேடன் கடலில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிப்பாகன் நம்வினையை — வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்
மருளும் கெடநெஞ்சே வாழ்த்து. (ங)

629. வாழ்ந்தார்க ளாவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாரும்
தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாரும் — சூழ்ந்தமரர்
சென்றிறைஞ்சி யேத்துந் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி யேத்தும் நமர். (ச)

630. நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
எண்ணி யெழுகோ கழிக்கரசைப் — பண்ணின்
மொழியாளோ டுத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண். (ரு)

631. காணுங் கரணங்கள் எல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணும் அடியார் பிறப்பகலக் — காணும்
பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையில் என்றும்
பிரியானை வாயாரப் பேசு. (சு)

632. பேசும் பொருளுக் கிலக்கிதமாம் பேச்சிறந்த
மாசில் மணியின் மணிவார்த்தை — பேசிப்
பெருந்துறையே யென்று பிறப்பறுத்தேன் நல்ல
மருந்தினடி யென்மனத்தே வைத்து. (எ)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

சகூ. திருப்படையாட்சி

சீவோபாதியொழிதல்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

633. கண்க ளிரண்டும் அவன்கழல் கண்டு
களிப்பன ஆகாதே
காரிகை யார்கடம் வாழ்விலென் வாழ்வு
கடைப்படு மாகாதே

மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு
மறந்திடு மாகாதே
மாலறி யாமலர்ப் பாதம் இரண்டும்
வணங்குது மாகாதே

பண்களி கூர்தரு பாடலொ டாடல்
பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டிநன் னாடுடை யான்படை யாட்சிகள்
பாடுது மாகாதே

விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து
வெளிப்படு மாகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து
வெளிப்படு மாயிடிலே. (க)

634. ஒன்றினொ டொன்றுமோர் ஐந்தினொ டைந்தும்
உயிர்ப்பது மாகாதே
உன்னடி யாரடி யாரடி யோமென
உய்ந்தன வாகாதே

கன்றை நினைந்தெழு தாயென வந்த
 கணக்கது வாகாதே
காரண மாகும நாதி குணங்கள்
 கருத்துறு மாகாதே

நன்றிது தீதென வந்த நடுக்கம்
 நடந்தன வாகாதே
நாமுமே லாமடி யாருட னேசெல
 நண்ணுது மாகாதே

என்றுமெ னன்பு நிறைந்த பராவமு
 தெய்துவ தாகாதே
ஏறுடை யானெனை யாளுடை நாயகன்
 என்னுள் புகுந்திடிலே. (உ)

635. பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து
 மறிந்திடு மாகாதே
பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த
 பராவமு தாகாதே

அந்தமி லாத அகண்டமும் நம்முள்
 அகப்படு மாகாதே
ஆதி முதற்பர மாய பரஞ்சுடர்
 அண்ணுவ தாகாதே

செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை
 சிந்திடு மாகாதே
சேலன கண்க ளவன்றிரு மேனி
 திளைப்பன வாகாதே

இந்திர ஞால இடர்ப்பிற வித்துயர்
 ஏகுவ தாகாதே
என்னுடை நாயக னாகிய ஈசன்
 எதிர்ப்படு மாயிடிலே. (௩)

636. என்னணி யார்முலை ஆகம் அளைந்துடன்
இன்புறு மாகாதே
எல்லையின் மாக்கரு ணைக்கட லின்றினி
தாடுது மாகாதே

நன்மணி நாதம் முழங்கியென் உள்ளுற
நண்ணுவ தாகாதே
நாதன் அணித்திரு நீற்றினை நித்தலும்
நண்ணுவ தாகாதே

மன்னிய அன்பரில் என்பணி முந்துற
வைகுவ தாகாதே
மாமறை யும்மறி யாமலர்ப் பாதம்
வணங்குது மாகாதே

இன்னியல் செங்கழு நீர்மலர் என்றலை
எய்துவ தாகாதே
என்னையு டைப்பெரு மானருள் ஈசன்
எழுந்தரு ளப்பெறிலே. (௪)

637. மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த
மயக்கறு மாகாதே
வானவ ரும்மறி யாமலர்ப் பாதம்
வணங்குது மாகாதே

கண்ணிலி காலம் அனைத்தினும் வந்த
கலக்கறு மாகாதே
காதல்செ யும்மடி யார்மனம் இன்று
களித்திடு மாகாதே

பெண்ணலி யாணென நாமென வந்த
பிணக்கறு மாகாதே
பேரறி யாத அனேக பவங்கள்
பிழைத்தன வாகாதே

எண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை
எய்துவ தாகாதே
என்னையு டைப்பெரு மானருள் ஈசன்
எழுந்தரு ளப்பெறிலே. (ரு)

638. பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீறு
பொலிந்திடு மாகாதே
பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து
பொழிந்திடு மாகாதே

மின்னியல் நுண்ணிடை யார்கள் கருத்து
வெளிப்படு மாகாதே
வீணை முரன்றெழும் ஓசையில் இன்பம்
மிகுத்திடு மாகாதே

தன்னடி யாரடி யென்றலை மீது
தழைப்பன வாகாதே
தானடி யோமுட னேயுய வந்து
தலைப்படு மாகாதே

இன்னியம் எங்கும் நிறைந்தினி தாக
இயம்பிடு மாகாதே
என்னைமு ஞளுடை யீசனென் அத்தன்
எழுந்தரு ளப்பெறிலே. (சா)

639. சொல்லிய லாதெழு தூமணி யோசை
சுவைதரு மாகாதே
துண்ணென என்னுளம் மன்னிய சோதி
தொடர்ந்தெழு மாகாதே

பல்லியல் பாய பரப்பற வந்த
பராபர மாகாதே
பண்டறி யாத பரானுப வங்கள்
பரந்தெழு மாகாதே

வில்லியல் நன்னுத லார்மயல் இன்று
விளைந்திடு மாகாதே
விண்ணவ ரும்மறி யாத விழுப்பொருள்
இப்பொரு ளாகாதே

எல்லையி லாதன எண்குண மானவை
எய்திடு மாகாதே
இந்துசி காமணி யெங்களை யாள
எழுந்தரு ளப்பெறிலே. (எ)

640. சங்கு திரண்டு முரன்றெழும் ஓசை
தழைப்பன வாகாதே
சாதிவி டாத குணங்கள்நம் மோடு
சலித்திடு மாகாதே

அங்கிது நன்றிது நன்றெனும் மாயை
அடங்கிடு மாகாதே
ஆசையெ லாம்அடி யாரடி யோமெனும்
அத்தனை யாகாதே

செங்கய லொண்கண்ம டந்தையர் சிந்தை
திளைப்பன வாகாதே
சீரடி யார்கள் சிவானுப வங்கள்
தெரிந்திடு மாகாதே

எங்கு நிறைந்தமு தூறுப ரஞ்சுடர்
எய்துவ தாகாதே
ஈறறி யாமறை யோனெனை யாள
எழுந்தரு ளப்பெறிலே. (அ)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௫௦. ஆனந்தமாலை

சிவானுபவவிருப்பம்

[திருத்தில்லை]

ஆசிரிய விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

641. மின்னே ரனைய பூங்கழல்கள்
அடைந்தார் கடந்தார் வியனுலகம்
பொன்னே ரனைய மலர்கொண்டு
போற்றா நின்றார் அமரரெல்லாம்
கன்னே ரனைய மனக்கடையாய்க்
கழிப்புண் டவலக் கடல்வீழ்ந்த
என்னே ரனையேன் இனியுன்னைக்
கூடும் வண்ணம் இயம்பாயே. (௧)

642. என்னா லறியாப் பதந்தந்தாய்
யான தறியா தேகெட்டேன்
உன்னா லொன்றுங் குறைவில்லை
உடையா யடிமைக் காரென்பேன்
பன்னா ளுன்னைப் பணிந்தேத்தும்
பழைய அடிய ரொடுங்கூடா
தென்னா யகமே பிற்பட்டிங்
கிருந்தேன் நோய்க்கு விருந்தாயே. (௨)

643. சீல மின்றி நோன்பின்றிச்
செறிவே யின்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச்
சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங் காட்டி வழிகாட்டி
வாரா வுலக நெறியேறக்
கோலங் காட்டி யாண்டானைக்
கொடியேன் என்றோ கூடுவதே. (௩)

644. கெடுவேன் கெடுமா கெடுகின்றேன்
கேடி லாதாய் பழிகொண்டாய்
படுவேன் படுவ தெல்லாநான்
பட்டாற் பின்னைப் பயனென்னே
கொடுமா நரகத் தழுந்தாமே
காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
நடுவாய் நில்லா தொழிந்தக்கால்
நன்றோ எங்கள் நாயகமே. (ச)

645. தாயாய் முலையைத் தருவானே
தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனோ
நம்பி யினித்தான் நல்குதியே
தாயே யென்றுன் தாளடைந்தேன்
தயா நீயென்பால் இல்லையே
நாயேன் அடிமை யுடனாக
ஆண்டாய் நான்றான் வேண்டாவோ. (ரு)

646. கோவே யருள வேண்டாவோ
கொடியேன் கெடவே யமையுமே
ஆவா என்னா விடிலென்னை
அஞ்சேல் என்பார் ஆரோதான்
சாவா ரெல்லாம் என்னளவோ
தக்க வாறன் றென்னாரோ
தேவே தில்லை நடமாடீ
திகைத்தேன் இனித்தான் தேற்றாயே. (சா)

647. நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி
ஞால மெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம்
பிச்ச தேற்றும் பெருந்துறையாய்
அரிய பொருளே அவநாசி
யப்பா பாண்டி வெள்ளமே
தெரிய வரிய பரஞ்சோதீ
செய்வ தொன்றும் அறியேனே. (எ)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

௫௧. அச்சோப்பதிகம்

அநுபவவழியறியாமை

[திருத்தில்லை]

கலி விருத்தம்

[திருச்சிற்றம்பலம்]

648. முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.(௧)

649. நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணம்
குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்
கறியும்வண்ணம் அருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.()

650. பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையலுறக் கடவேனை மாளாமே காத்தருளித்
தையலிடங் கொண்டபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஐயனெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. (௩)

651. மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக் கடவேனை
எண்ணமிலா அன்பருளி யெனையாண்டிட் டென்னையுந்தன்
சுண்ணவெண்ணீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும்வண்ணம்
அண்ணலெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே.()

652. பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேனுன் அருள்பெற்றேன்
உய்ஞ்சேனான் உடையானே யடியேனை வருகவென்
றஞ்சேலென் றருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. (௫)

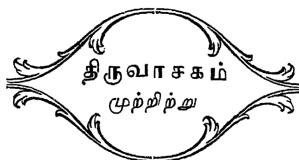
653. வெந்துவிழும் உடற்பிறவி மெய்யென்று வினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழற் கோல்வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத் தெனையாண்டு பரிசறவென் றுரிசுமறுத்
தந்தமெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. (௬)

654. தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாழுருவி
உய்யுநெறி காட்டுவித்திட் டோங்காரத் துட்பொருளை
ஐயனெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. (௭)

655. சாதல்பிறப் பென்னுந் தடஞ்சுழியில் தடுமாறிக்
காதலின்மிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொருகூ றுடையபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. (௮)

656. செம்மைநலம் அறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. (௯)

[திருச்சிற்றம்பலம்]

திருக்கோவையார்

என்னும்

திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோவையார்

விநாயக வணக்கம்

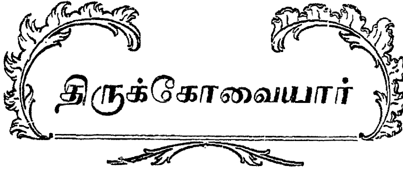
எண்ணிறைந்த தில்லை யெழுகோ புரந்திகழக்
கண்ணிறைந்து நின்றருளுங் கற்பகமே — நண்ணியசீர்த்
தேனூறு செஞ்சொற் றிருக்கோவை யென்கின்ற
நானூறும் என்மனத்தே நல்கு.

நூற்சிறப்பு

ஆரணங் காணென்பர் அந்தணர் யோகியர் ஆகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே.

இவ்விரண்டு செய்யுளும் பிற்காலத்து ஆன்றோர் இயற்றியவை.

திருச்சிற்றம்பலம்

க. இயற்கைப்புணர்ச்சி :

1. காட்சி

மதிவாணுதல் வளர்வஞ்சியைக்
கதிர்வேலவன் கண்ணுற்றது.

திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்குதெய்வ
மருவளர் மாலையொர் வல்லியி னொல்கி யனநடைவாய்ந்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே. (க)

2. ஐயம்

தெரியவரியதோர் தெய்வமென்ன
அருவரைநாடன் ஐயுற்றது.

போதோ விசும்போ புனலோ பணிக ளதுபதியோ
யாதோ அறிகுவ தேது மரிதி யமன்விடுத்த
தூதோ அனங்கன் றுணையோ இணையிலி தொல்லைத்தில்லை
மாதோ மடமயி லோவென நின்றவர் வாழ்பதியே. (உ)

3. தெளிதல்

அணங்கல்லளென் றயில்வேலவன்
குணங்களைநோக்கிக் குறித்துரைத்தது.

பாயும் விடையரன் தில்லையன் னாள்படைக் கண்ணிமைக்கும்
தோயும் நிலத்தடி தூமலர் வாடும் துயரமெய்தி
ஆயும் மனனே யணங்கல்லள் அம்மா முலைசுமந்து
தேயும் மருங்குற் பெரும்பணைத் தோளிச் சிறுநுதலே. (௩

4. நயப்பு

வண்டமர் புரிகுழல் ஒண்டொடி மடந்தையை
நயந்த அண்ணல் வியந்துள்ளியது.

அகல்கின்ற அல்குற் றடமது கொங்கை யவையவநீ
புகல்கின்ற தென்னைநெஞ் சுண்டே யிடையடை யார்புரங்கள்
இகல்குன்ற வில்லிற்செற் றோன்றில்லை யீசனெம் மானெதிர்ந்த
பகல்குன்றப் பல்லுகுத் தோன்பழ னம்மன்ன பல்வளைக்கே. (௪

5. உட்கோள்

இறைதிருக்கரத்து மறிமானோக்கி
உள்ளக்கருத்து வள்ளலறிந்தது.

அணியும் அமிழ்துமென் ஆவியும் ஆயவன் தில்லைச்சிந்தா
மணியும்ப ராரறி யாமறை யோனடி வாழ்த்தலரின்
பிணியும் அதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழுமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குற்பெருந் தோளி படைக்கண்களே. (௫)

6. தெய்வத்தைமகிழ்தல்

அன்னமென்னடை அரிவையைத்தந்த
மன்னிருந்தெய்வத்தை மகிழ்ந்துரைத்தது.

வளைபயில் கீழ்கட னின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தெனத் தில்லைத்தொல் லோன்கயிலைக்
கிளைவயி னீக்கியிக் கெண்டையங் கண்ணியைக் கொண்டுதந்த
விளைவையல் லால்விய வேனய வேன்றெய்வ மிக்கனவே. (௬)

7. புணர்ச்சிதுணிதல்

கோவ்வைச் செவ்வாய்க் கோடியிடைப் பேதையைத்
தெய்வப்புணர்ச்சி செம்மல்துணிந்தது.

ஏழுடை யான்பொழில் எட்டுடை யான்புயம் என்னைமுன்னாள்
ஊழுடை யான்புலி யூரன்ன பொன்னிவ் வுயர்பொழில்வாய்ச்
சூழுடை யாயத்தை நீக்கும் விதிதுணை யாமனனே
யாழுடை யார்மணங் காணணங் காய்வந் தகப்பட்டதே. (௭)

8. கலவியுரைத்தல்

கோலவேலவன் கோடியிடையோடு
கலவியின்பங் கட்டுரைத்தது.

சொற்பா லமுதிவள் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவ ளாம்பகுதிப்
பொற்பா ரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில்வெற்பில்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே. (௮)

9. இருவயினொத்தல்

ஆரா வின்பத் தன்புமீதூர
வாரார்முலையை மகிழ்ந்துரைத்தது.

உணர்ந்தார்க் குணர்வரி யோன்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தொருத்தன்
குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ் வாயிக் கொடியிடைதோள்
புணர்ந்தாற் புணருந் தொறும்பெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய்
மணந்தாழ் புரிகுழ லாளல்குல் போல வளர்கின்றதே. (௯)

10. கிளவிவேட்டல்

அன்னமன்னவள் அவயவங்கண்டு
மென்மொழிகேட்க விருப்புற்றது.

அளவியை யார்க்கும் அறிவரி யோன்றில்லை யம்பலம்போல்
வளவிய வான்கொங்கை வாட்டடங் கண்ணுதல் மாமதியின்
பிளவியன் மின்னிடை பேரமை தோளிது பெற்றியென்றால்
கிளவியை யென்னோ இனிக்கிள்ளை யார்வாயிற் கேட்கின்றதே. (௧௦)

11. நலம்புனைந்துரைத்தல்

பொங்கிழையைப் புனைநலம்புகழ்ந்
தங்கதிர்வேலோன் அயர்வுநீங்கியது.

கூம்பலங் கைத்தலத் தன்பரென் பூடுரு கக்குனிக்கும்
பாம்பலங் காரப் பரன்றில்லை யம்பலம் பாடலரின்
தேம்பலஞ் சிற்றிடை யீங்கிவள் தீங்கனி வாய்கமழும்
ஆம்பலம் போதுள வோவளி காணும் அகன்பணையே. (கக)

12. பிரிவுணர்த்தல்

பணிவளரல்குலைப் பயிர்ப்புறுத்திப்
பிணிமலர்த்தாரோன் பிரிவுணர்த்தியது.

சிந்தா மணிதெண் கடலமிர் தந்தில்லை யானருளால்
வந்தா லிகழப் படுமே மடமான் விழிமயிலே
அந்தா மரையன்ன மேகின்னை யானகன் றுற்றுவனோ
சிந்தா குலமுற்றென் னைவென்னை வாட்டந் திருத்துவதே. ()

13. பருவரலறிதல்

பிரிவுணர்ந்த பெண்கொடிதன்
பருவரலின் பரிசுநினைந்தது.

கோங்கிற் பொலியரும் பேய்கொங்கை பங்கன் குறுகலரூர்
தீங்கிற் புகச்செற்ற கொற்றவன் சிற்றம் பலமனையாள்
நீங்கிற் புணர்வரி தென்றோ நெடிதிங்ங னேயிருந்தால்
ஆங்கிற் பழியா மெனவோ அறியேன் அயர்கின்றதே. (கங)

14. அருட்குணமுரைத்தல்

கூட்டியதெய்வத் தின்னருட்குணம்
வாட்டமின்மை வள்ளலுரைத்தது.

தேவரிற் பெற்றநம் செல்வக் கடிவடி வார்திருவே
யாவரிற் பெற்றினி யார்சிதைப் பாரிமை யாதமுக்கண்
மூவரிற் பெற்றவர் சிற்றம் பலமணி மொய்பொழில்வாய்ப்
பூவரிற் பெற்ற குழலியென் வாடிப் புலம்புவதே. (கச)

15. இடமணித்துக்கூறிவற்புறுத்தல்

மடவரலை வற்புறுத்தி
இடமணித்தென்றவன் இயம்பியது.

வருங்குன்ற மொன்றுரித் தோன்றில்லை யம்பல வன்மலயத்
திருங்குன்ற வாண ரிளங்கொடி யேயிட ரெய்தலெம்மூர்ப்
பருங்குன்ற மாளிகை நுண்கள பத்தொளி பாயநும்மூர்க்
கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சுக மேய்க்குங் கனங்குழையே.()

16. ஆடிடத்துய்த்தல்

வன்புறையின் வற்புறுத்தி
அன்புறுமொழியை அருககன்றது.

தெளிவளர் வான்சிலை செங்கனி வெண்முத்தந் திங்களின்வாய்த்
தளிவளர் வல்லியன் னாய்முன்னி யாடுபின் யானளவா
ஒளிவளர் தில்லை யொருவன் கயிலை யுகுபெருந்தேன்
துளிவளர் சாரற் கரந்துங்ங னேவந்து தோன்றுவனே. (கசு)

17. அருமையறிதல்

சுற்றமுமிடனும் சூழலுநோக்கி
மற்றவளருமை மன்னனறிந்தது.

புணர்ப்போன் நிலனும் விசும்பும் பொருப்புந்தன் பூங்கழலின்
துணர்ப்போதெனக்கணியாக்குந்தொல்லோன்றில்லைச்சூழ்பொழில்வாய்
இணர்ப்போ தணிகுழ லேழைதன் நீர்மையிந் நீர்மையென்றால்
புணர்ப்போ கனவோ பிறிதோ அறியேன் புகுந்ததுவே. (கஎ)

18. பாங்கியையறிதல்

கடல்புரையாயத்துக் காதற்றோழியை
மடவரல்காட்ட மன்னனறிந்தது.

உயிரொன் றுளமுமொன் றொன்றே சிறப்பிவட் கென்னொடென்னப்
பயில்கின்ற சென்று செவியுற நீள்படைக் கண்கள்விண்வாய்ச்
செயிரொன்று முப்புரஞ் செற்றவன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பயில்கின்ற கூத்த னருளென லாகும் பணிமொழிக்கே. (கஅ)

உ. பாங்கற்கூட்டம் :

19. பாங்கனை நினைதல்

எய்துதற்கருமை ஏழையிற்றோன்றப்
பையுளுற்றவன் பாங்கனை நினைந்தது.

பூங்கனை யார்புனற் றென்புலி யூர்புரிந் தம்பலத்துள்
ஆங்கெனை யாண்டுகொண் டாடும்பி ரானடித் தாமரைக்கே
பாங்கனை யானன்ன பண்பனைக் கண்டிப் பரிசுரைத்தால்
ஈங்கெனை யார்தடுப் பார்மடப் பாவையை யெய்துதற்கே. (௧)

20. பாங்கன்வினாதல்

கலிகெழுதிரடோள் மெலிவதுகண்ட
இன்னுயிர்ப்பாங்கன் மன்னனை வினாயது.

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்ப லத்துமென் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே.()

21. உற்றதுரைத்தல்

மற்றவன் வினவ
உற்ற துரைத்தது.

கோம்பிக் கொதுங்கிமே யாமஞ்ஞை குஞ்சரங் கோளிழைக்கும்
பாம்பைப் பிடித்துப் படங்கிழித் தாங்கப் பணைமுலைக்கே
தேம்பற் றுடியிடை மான்மட நோக்கிதில் லைச்சிவன்றாள்
ஆம்பொற் றடமலர் சூடுமென் ஆற்றல் அகற்றியதே. (௩)

22. கழறியுரைத்தல்

வெற்பனைத்தன் மெய்ப்பாங்கன்
கற்பனையிற் கழறியது.

உளமாம் வகைநம்மை யுய்யவந் தாண்டுசென் றும்பருய்யக்
களமாம் விடமமிர் தாக்கிய தில்லைத்தொல் லோன்கயிலை
வளமாம் பொதும்பரின் வஞ்சித்து நின்றொர்வஞ் சிம்மருங்குல்
இளமான் விழித்ததென் றோவின்றெம் மண்ணல் இரங்கியதே.(௪)

23. கழற்றெதிர்மறுத்தல்

ஆங்குயிரன்ன பாங்கன்கழற
வளந்தருவெற்பன் உளந்தளர்ந்துரைத்தது.

சேணிற் பொலிசெம்பொன் மாளிகைத் தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மாணிக்கக் கூத்தன் வடவான் கயிலை மயிலைமன் னும்
பூணிற் பொலிகொங்கை ஆவியை ஓவியப் பொற்கொழுந்தைக்
காணிற் கழறலை கண்டிலை மென்றோட் கரும்பினையே. (ரு)

24. கவன்றுரைத்தல்

கோவலக்களிற்றண்ணல் குறைநயந்துரைப்பக்
கலக்கஞ்செய்பாங்கன் கவன்றுரைத்தது.

விலங்கலைக் கால்விண்டு மேன்மே லிடவிண்ணு மண்ணுமுந்நீர்க்
கலங்கலைச் சென்றவன் றுங்கலங் காய்கமழ் கொன்றைதுன் றும்
அலங்கலைச் சூழ்ந்தசிற் றம்பலத் தானரு ளில்லவர்போல்
துலங்கலைச் சென்றிதென் னேவள்ள லுள்ளம் துயர்கின்றதே.

25. வலியழிவுரைத்தல்

நிறைபொறைதேற்ற நீதியோடேசால்பு
மறியுறுநோக்கிற்கு வாடினேனென்றது.

தலைப்படு சால்பினுக் குந்தள ரேன்சித்தம் பித்தனென்று
மலைத்தறி வாரில்லை யாரையுந் தேற்றுவன் எத்துணையும்
கலைச்சிறு திங்கள் மிலைத்தசிற் றம்பல வன்கயிலை
மலைச்சிறு மான்விழி யாலழி வுற்று மயங்கினனே. (எ)

26. விதியோடுவெறுத்தல்

கல்விமிகுபாங்கன் கழறவேள்கிச்
செல்வமிகுசிலம்பன் தெரிந்துசெப்பியது.

நல்வினை யுந்நயம் தந்தின்று வந்து நடுங்குமின்மேல்
கொல்வினை வல்லன கோங்கரும் பாமென்று பாங்கன்சொல்ல
வில்வினை மேருவில் வைத்தவன் தில்லை தொழாரின்வெள்கித்
தொல்வினை யாற்றுய ரும்மென தாருயிர் துப்புறவே. (அ)

27. பாங்கனேர்ந்துரைத்தல்

இன்னுயிர்ப்பாங்கன் ஏழையைச்சுட்டி
நின்னதுதன்மை நினைந்திலையென்றது.

ஆலத்தி னாலமிர் தாக்கிய கோன்றில்லை யம்பலம்போல்
கோலத்தி னாள்பொருட் டாக அமிர்தம் குணங்கெடினும்
காலத்தி னான்மழை மாறினும் மாறாக் கவிகைநின்பொற்
சீலத்தை நீயும் நினையா தொழிவதென் தீவினையே. (௬)

28. இயலிடங்கேட்டல்

கழுமலெய்திய காதற்றோழன்
செழுமலநாடனைத் தெரிந்துவினாயது.

நின்னுடை நீர்மையும் நீயுமிவ் வாறு நினைத்தெருட்டும்
என்னுடை நீர்மையி தென்னென்ப தேதில்லை யோர்கொண்முக்கண்
மன்னுடை மால்வரை யோமல ரோவிசும் போசிலம்பா
என்னிடம் யாதியல் நின்னையின் னேசெய்த ஈர்ங்கொடிக்கே. (௧௦)

29. இயலிடங்கூறல்

அழுங்கலெய்திய ஆருயிர்ப்பாங்கற்குச்
செழுங்கதிர்வேலோன் தெரிந்துசெப்பியது.

விழியாற் பிணையாம் விளங்கிய லான்மயி லாமிழற்றும்
மொழியாற் கிளியாம் முதுவா னவர்தம் முடித்தொகைகள்
கழியாக் கழற்றில்லைக் கூத்தன் கயிலைமுத் தம்மலைத்தேன்
கொழியாத் திகழும் பொழிற்கெழி லாமெங் குலதெய்வமே.()

30. வற்புறுத்தல்

பெயர்ந்துரைத்த பெருவரைநாடனை
வயங்கெழுபுகழோன் வற்புறுத்தியது.

குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத் தில்லையெங் கூத்தப்பிரான்
கயிலைச் சிலம்பிற்பைம் பூம்புனங் காக்குங் கருங்கட்செவ்வாய்
மயிலைச் சிலம்பகண் டியான்போய் வருவன்வண் பூங்கொடிகள்
பயிலச் சிலம்பெதிர் கூய்ப்பண்ணை நண்ணும் பளிக்கறையே.()

31. குறிவழிச்சேறல்

அறைகழலண்ணல் அருளினவழியே
நிறையுடைப்பாங்கன் நினைவோடுசேன்றது.

கொடுங்கால் குலவரை யேழேழ் பொழிலெழில் குன்றுமன்றும்
நடுங்கா தவனை நடுங்க நுடங்கு நடுவுடைய
விடங்கா லயிற்கண்ணி மேவுங்கொ லாந்தில்லை யீசன்வெற்பில்
தடங்கார் தருபெரு வான்பொழி னீழலந் தண்புனத்தே.(கரு)

32. குறிவழிக்காண்டல்

குளிர்வரைநாடன் குறிவழிச்சென்று
தளிர்புரைமெல்லடித் தையலக்கண்டது.

வடிக்கண் இவைவஞ்சி யஞ்சு மிடையிது வாய்பவளம்
துடிக்கின்ற வாவெற்பன் சொற்பரி சேயான் தொடர்ந்துவிடா
அடிச்சந்த மாமல ரண்ணல்விண் ணோர்வணங் கம்பலம்போல்
படிச்சந் தமுமிது வேயிவ ளேயப் பணிமொழியே. (கச)

33. தலைவனைவியந்துரைத்தல்

நயந்தவுருவும் நலனுங்கண்டு
வியந்தவனையே மிகுத்துரைத்தது.

குவளைக் களத்தம் பலவன் குரைகழல் போற்கமலத்
தவளைப் பயங்கர மாகநின் றுண்ட அவயவத்தின்
இவளைக்கண் டிங்குநின் றங்குவந் தத்துணை யும்பகர்ந்த
கவளக் களிற்றண்ண லேதிண்ணி யானிக் கடலிடத்தே. (கரு)

34. கண்டமைகூறல்

பிடிமிசைவைத்துப் பேதையதுநிலைமை
அடுதிறலண்ணற் கறியவுரைத்தது.

பணந்தாழ் அரவரைச் சிற்றம் பலவர்பைம் பொற்கயிலைப்
புணர்ந்தாங் ககன்ற பொருகரி யுன்னிப் புனத்தயலே
மணந்தாழ் பொழிற்கண் வடிக்கண் பரப்பி மடப்பிடிவாய்
நிணந்தாழ் சுடரிலை வேலகண் டேனென்று நின்றதுவே.(கசு)

35. செவ்விசெப்பல்

அற்புதன்கைவல மற்போலிசிலம்பற்
கவ்வுருக்கண்டவன் செவ்விசெப்பியது.

கயலுள வேகம லத்தலர் மீது கனிபவளத்
தயலுள வேமுத்த மொத்த நிரையர னம்பலத்தின்
இயலுள வேயிணைச் செப்புவெற் பாநின தீர்ங்கொடிமேற்
புயலுள வேமலர் சூழ்ந்திருள் தூங்கிப் புரள்வனவே. (கஎ)

36. அவ்விடத்தேகல்

அரிவையதுநிலைமை அறிந்தவனுரைப்ப
எரிகதிர்வேலோன் ஏகியது.

எயிற்குல மூன்றிருந் தீயெய்த எய்தவன் தில்லையொத்துக்
குயிற்குலங் கொண்டுதொண் டைக்கனி வாய்க்குளிர் முத்தநிரைத்
தயிற்குல வேல்கம லத்திற் கிடத்தி அனநடக்கும்
மயிற்குலங் கண்டதுண் டேலது வென்னுடை மன்னுயிரே. ()

37. மின்னிடைமெலிதல்

மன்னவனை நினைந்து
மின்னிடை மெலிந்தது.

ஆவியன் னாய்கவ லேலக லேமென் றளித்தொளித்த
ஆவியன் னார்மிக் கவாவின ராய்க்கெழு மற்கழிவுற்
றாவியன் னார்மன்னி யாடிடஞ் சேர்வர்கொல் அம்பலத்தெம்
ஆவியன் னான்பயி லுங்கயி லாயத் தருவரையே. (கஅ)

38. பொழில்கண்டுமகிழ்தல்

மணங்கமழ்பொழிலின் வடிவுகண்
டணங்கனைநினைந் தயர்வுநீங்கியது.

காம்பிணை யாற்களி மாமயி லாற்கதிர் மாமணியால்
வாம்பிணை யால்வல்லி யொல்குத லான்மன்னு மம்பலவன்
பாம்பிணை யாக்குழை கொண்டோன் கயிலைப் பயில்புனமும்
தேம்பிணை வார்குழ லாளெனத் தோன்றுமென் சிந்தனைக்கே.

39. உயிரெனவியத்தல்

வெறியுறுபொழிலின் வியன்போதும்பரின்
நெறியுறுகுழலி நிலைமைகண்டது.

நேயத்த தாய்நென்ன லென்னைப் புணர்ந்துநெஞ் சந்நெகப்போய்
ஆயத்த தாயமிழ் தாயணங் காயரன் அம்பலம்போல்
தேயத்த தாயென்றன் சிந்தைய தாய்த்தெரி யிற்பெரிதும்
மாயத்த தாகி யிதோவந்து நின்றதென் மன்னுயிரே. (உக)

40. தளர்வகன்றுரைத்தல்

பனிமதிநுதலியைப் பைம்பொழிலிடைத்
தனிநிலைகண்டு தளர்வகன்றுரைத்தது.

தாதிவர் போதுகொய் யார்தைய லாரங்கை கூப்பநின்று
சோதி வரிப்பந் தடியார் சுனைப்புன லாடல்செய்யார்
போதிவர் கற்பக நாடுபுல் லென்னத்தம் பொன்னடிப்பாய்
யாதிவர் மாதவம் அம்பலத் தான்மலை யெய்துதற்கே. (உஉ)

41. மொழிபெறவருந்தல்

கூடற் கரிதென
வாடி யுரைத்தது.

காவிநின் றேர்தரு கண்டர்வண் டில்லைக்கண் ணார்கமலத்
தேவியென் றேயையஞ் சென்றதன் றேயறி யச்சிறிது
மாவியன் றன்னமென் னோக்கிநின் வாய்திற வாவிடினென்
ஆவியன் றேயமிழ் தேயணங் கேயின் றழிகின்றதே. (உங)

42. நாணிக்கண்புதைத்தல்

ஆயிடைத்தனிநின் றுற்றுதழீந்து
வேயுடைத்தோளியோர் மென்கொடிமறைந்தது.

அகலிடந் தாவிய வானோன் அறிந்திறைஞ் சம்பலத்தின்
இகலிடந் தாவிடை யீசற் றொழாரினின் னற்கிடமாய்
உகலிடந் தான்சென் றெனதுயிர் நையா வகையொதுங்கப்
புகலிடந் தாபொழில் வாயெழில் வாய்தரு பூங்கொடியே. (உச)

43. கண்புதைக்கவருந்தல்

வேற்றருங்கண்ணிணை மிளிர்வனவன்றுநின்
கூற்றருமேனியே கூற்றெனக்கென்றது.

தாழச்செய் தார்முடி தன்னடிக் கீழ்வைத் தவரைவிண்ணோர்
சூழச்செய் தானம் பலங்கை தொழாரினுள் ளந்துளங்கப்
போழச்செய் யாமல்லை வேற்கண் புதைத்துப்பொன் னேயென்னைநீ
வாழச்செய் தாய்சுற்று முற்றும் புதைநின்னை வாணுதலே. (உரு)

44. நாண்விடவருந்தல்

ஆங்ஙனங்கண் டாற்றளாகி
நீங்கினநாணொடு நேரிழைநின்றது.

குருநாண் மலர்ப்பொழில் சூழ்தில்லைக் கூத்தனை யேத்தலர்போல்
வருநாள் பிறவற்க வாழிய ரோமற்றென் கண்மணிபோன்
றொருநாள் பிரியா துயிரிற் பழகி யுடன்வளர்ந்த
அருநா ணளிய அழல்சேர் மெழுகொத் தழிகின்றதே. (உசா)

45. மருங்கணைதல்

ஒளிதிகழ்வார்குழல் அளிகுலம்விலக்கிக்
கருங்களிற்றண்ணல் மருங்கணைந்தது.

கோலத் தனிக்கொம்ப ரும்பர்புக் கஃதே குறைப்பவர்தம்
சீலத் தனகொங்கை தேற்றகி லேஞ்சிவன் தில்லையன்னாள்
நூலொத்த நேரிடை நொய்ம்மையெண் ணாது நுண் டேனசையால்
சாலத் தகாதுகண் டீர்வண்டு காள்கொண்டை சார்வதுவே. ()

46. இன்றியமையாமைகூறல்

வென்றிவேலவன் மெல்லியறனக்
கின்றியமையாமை யெடுத்துரைத்தது.

நீங்கரும் பொற்கழற் சிற்றம் பலவர் நெடுவிசும்பும்
வாங்கிருந் தெண்கடல் வையமும் எய்தினும் யான்மறவேன்
தீங்கரும் பும்மமிழ் துஞ்செழுந் தேனும் பொதிந்துசெப்பும்
கோங்கரும் புந்தொலைத் தென்னையும் ஆட்கொண்ட கொங்கைகளே. ()

47. ஆயத்துய்த்தல்

தேங்கமழ் சிலம்பன்
பாங்கிற் கூட்டியது.

சூளா மணியும்பர்க் காயவன் சூழ்பொழிற் றில்லையன்னைக்
காளா யொழிந்தசென் றருயி ராரமிழ் தேயணங்கே
தோளா மணியே பிணையே பலசொல்லி யென்னை தன்னும்
நாளார் மலர்ப்பொழில் வாயெழி லாயம் நணுககவே. (உகூ)

48. நின்றுவருந்தல்

பாங்கிற்கூட்டிப் பதிவயிற்பெயர்வோன்
நீங்கற்கருமை நின்றுநினைந்தது.

பொய்யுடை யார்க்கரன் போலக லும்மகன் றுற்புணரின்
மெய்யுடை யார்க்கவன் அம்பலம் போல மிகநணுகும்
மையுடை வாட்கண் மணியுடைப் பூண்முலை வாணுதல்வான்
பையுடை வாளர வத்தல்குல் காக்கும்பைம் பூம்புனமே. (ஙo)

ங. இடந்தலைப்பாடு :

49. பொழிலிடைச்சேறல்

ஐயரிக்கண்ணியை ஆடிடத்தேசேன்
றெய்துவனெனநினைந் தேந்தல்சென்றது.

என்னறி வால்வந்த தன்றிது முன்னுமின் னும்முயன்றால்
மன்னெறி தந்த திருந்தன்று தெய்வம் வருந்தனெஞ்சே
மின்னெறி செஞ்சடைக் கூத்தப் பிரான்வியன் தில்லைமுந்நீர்
பொன்னெறி வார்துறை வாய்ச்சென்று மின்றோய் பொழிலிடத்தே. ()

ச. மதியுடம்படுத்தல் :

50. பாங்கியிடைச்சேறல்

கரந்துறைகிளவியிற் காதற்றோழியை
இரந்துகுறையுறுவலென் றேந்தல்சென்றது.

எளிதன் றினிக்கனி வாய்வல்லி புல்லல் எழின்மதிக்கீற்
றொளிசென்ற செஞ்சடைக் கூத்தப்பி ரானையுன் னரினென்கண்
தெளிசென்ற வேற்கண் வருவித்த செல்லலெல் லாந்தெளிவித்
தளிசென்ற பூங்குழற் றோழிக்கு வாழி யறிவிப்பனே. (க)

51. குறையுறத்துணிதல்

ஓரிடத்தவரை ஒருங்குகண்டுதன்
பேரிடர்பெருந்தகை பேசத்துணிந்தது.

குவளைக் கருங்கட் கொடியே ரிடையிக் கொடிகடைக்கண்
உவளைத் தனதுயி ரென்றது தன்னோ டுவமையில்லா
தவளைத்தன் பால்வைத்த சிற்றம் பலத்தான் அருளிலர்போல்
துவளத் தலைவந்த இன்னலின் னேயினிச் சொல்லுவனே. (௨)

52. வேழம்வினாதல்

ஏழையரிருவரும் இருந்தசெவ்வியுள்
வேழம்வினாஅய் வெற்பன்சென்றது.

இருங்களி யாயின் றியானிறு மாப்பவின் பம்பணிவோர்
மருங்களி யாவன லாடவல் லோன்றில்லை யான்மலையீங்
கொருங்களி யார்ப்ப வுமிழ்மும் மதத்திரு கோட்டொருநீள்
கருங்களி யார்மத யானையுண் டோவரக் கண்டதுவே. (௩)

53. கலைமான்வினாதல்

சிலைமான் அண்ணல்
கலைமான் வினாயது.

கருங்கண் ணனையறி யாமைநின் றோன்றில்லைக் கார்ப்பொழில்வாய்
வருங்கண் ணனையவண் டாடும் வளரிள வல்லியன்னீர்
இருங்கண் ணனைய கணைபொரு புண்புண ரிப்புனத்தின்
மருங்கண் ணனையதுண் டோவந்த தீங்கொரு வான்கலையே. (௪)

54. வழிவினாதல்

கலைமான்வினாய கருத்துவேறறிய
மலைமானண்ணல் வழிவினாயது.

சிலம்பணி கொண்டசெஞ் சீறடி பங்கன்றன் சீரடியார்
குலம்பணி கொள்ள எனைக்கொடுத் தோன்கொண்டு தானணியும்
கலம்பணி கொண்டிடம் அம்பலங் கொண்டவன் கார்க்கயிலைச்
சிலம்பணி கொண்டநுஞ் சீறூர்க் குரைமின்கள் சென்னெறியே. (௫)

55. பதிவினாதல்

பதியோடுபிறவினாய் மொழிபலமொழிந்து
மதியுடம்படுக்க மன்னன்வலிந்தது.

ஒருங்கட லேழ்வெயி லொற்றைக் கணைகொள்சிற் றம்பலவன்
கருங்கட லோன்றுகு நால்வாய்க் கரியுரித் தோன்கயிலை
இருங்கட லேடும் பொழிலெழிற் கொம்பரன் னீர்களின்னே
வருங்கடம் மூர்பகர்ந் தாற்பழி யோவிங்கு வாழ்பவர்க்கே. (௬)

56. பெயர்வினாதல்

பேரமைத் தோளியர்
பேர்வி னயது.

தாரென்ன வோங்குஞ் சடைமுடி மேற்றனித் திங்கள்வைத்த
காரென்ன ஆருங் கறைமிடற் றம்பல வன்கயிலை
ஊரென்ன என்னவும் வாய்திற வீரொழி வீர்பழியேல்
பேரென்ன வோவுரை யீர்விரை யீர்ங்குழற் பேதையரே. (௭)

57. மொழிபெறாதுகூறல்

தேமொழியவர் வாய்மொழிபெறாது
மட்டவிழ்தாரோன் கட்டுரைத்தது.

இரத முடைய நடமாட் டுடையவர் எம்முடையர்
வரத முடைய அணிதில்லை யன்னவர் இப்புனத்தார்
விரத முடையர் விருந்தொடு பேச்சின்மை மீட்டதன்றேல்
சரத முடையர் மணிவாய் திறக்கிற் சலக்கென்பவே. (௮)

58. கருத்தறிவித்தல்

உரைத்த துரையாது
கருத்தறி வித்தது.

வின்னிற வாணுதல் வேணிறக் கண்மெல் லியலைமல்லல்
தன்னிற மொன்றி லிருத்திநின் றோன்றன தம்பலம்போல்
மின்னிற நுண்ணிடைப் பேரெழில் வெண்ணகைப் பைந்தொடியீர்
பொன்னிற அல்குலுக் காமோ மணிநிறப் பூந்தழையே. (௯)

59. இடைவினாதல்

வழிபதி பிறவினாய்
மொழிபல மொழிந்தது.

கலைக்கீ ழகலல்குற் பாரம தாரங்கண் ணார்ந்திலங்கு
முலைக்கீழ்ச் சிறிதின்றி நிற்றன்முற் றாதன் றிலங்கையர்கோன்
மலைக்கீழ் விழச்செற்ற சிற்றம் பலவர்வண் பூங்கயிலைச்
சிலைக்கீழ்க் கணையன்ன கண்ணீர் எதுநுங்கள் சிற்றிடையே. ()

ரு. இருவருமுள்வழி அவன்வரவுணர்தல் :

60. ஐயுறுதல்

அடற்கதிர்வேலோன் தொடர்ச்சிநோக்கித்
தையற்பாங்கி ஐயமுற்றது.

பல்லிலன் ஆகப் பகலைவென் றோன்தில்லை பாடலர்போல்
எல்லிலன் நாகத்தொ டேனம் வினாவிவன் யாவன்கொலாம்
வில்லிலன் நாகத் தழைகையில் வேட்டைகொண் டாட்டமெய்யோர்
சொல்லிலன் ஆகற்ற வாகட வானிச் சுனைப்புனமே. (க)

61. அறிவுநாடல்

வெற்பன்வினைய சொற்பதநோக்கி
நெறிகுழற்பாங்கி அறிவுநாடியது.

ஆழமன் னோவுடைத் திவ்வையர் வார்த்தை அனங்கனைந்து
வீழமுன் னோக்கிய அம்பலத் தான்வெற்பி னிப்புனத்தே
வேழமுன் னாய்க்கலை யாய்ப்பிற வாய்ப்பின்னு மென்றழையாய்
மாழைமென் னோக்கி யிடையாய்க் கழிந்தது வந்துவந்தே. (உ)

சு. முன்னுறவுணர்தல் :

62. வாட்டம்வினாதல்

மின்னிடைமடந்தை தன்னியனோக்கி
வீங்குமென்முலைப் பாங்கிபகர்ந்தது.

நிருத்தம் பயின்றவன் சிற்றம் பலத்துநெற் றித்தனிக்கண்
ஒருத்தன் பயிலுங் கயிலை மலையின் உயர்குடுமித்
திருத்தம் பயிலுஞ் சுனைகுடைந் தாடிச் சிலம்பெதிர்கூய்
வருத்தம் பயின்றுகொல் லோவல்லி மெல்லியல் வாடியதே. (க)

எ. குறையுறவுணர்தல் :

63. குறையுற்றுநிற்றல்

கறையுற்ற வேலவன்
குறையுற்றது

*மடுக்கோ கடலின் விடுதிமில் அன்றி மறிதிரைமீன்
படுக்கோ பணிலம் பலகுளிக் கோபரன் தில்லைமுன்றில்
கொடுக்கோ வளைமற்று நும்மையர்க் காயகுற் றேவல்செய்கோ
தொடுக்கோ பணியீர் அணியீர் மலர்நுஞ் சுரிகுழற்கே. (க)*

64. அவன்குறிப்பறிதல்

பொற்றொடித்தோளிதன் சிற்றிடைப்பாங்கி
வெறிப்பூஞ்சிலம்பன் குறிப்பறிந்தது.

*அளியமன் னும்மொன் றுடைத்தண்ண லெண்ணரன் தில்லையன்னாள்
கிளியைமன் னுங்கடி யச்செல்ல நிற்பிற் கிளரளகத்
தளியமர்ந் தேறின் வறிதே யிருப்பிற் பளிங்கடுத்த
ஒளியமர்ந் தாங்கொன்று போன்றொன்று தோன்றும் ஒளிமுகத்தே. (உ)*

65. அவள்குறிப்பறிதல்

ஆங்கவள் குறிப்புப்
பாங்கி பகர்ந்தது.

*பிழைகொண் டொருவிக் கெடாதன்பு செய்யிற் பிறவியென்னும்
முழைகொண் டொருவன்செல் லாமைநின் றம்பலத் தாடுமுன்னோன்
உழைகொண் டொருங்கிரு நோக்கம் பயின்றவெம் மொண்ணுதன்மாந்
தழைகொண் டொருவனென் னாமுன்ன முள்ளந் தழைத்திடுமே. (௩)*

66. இருவர்நினைவுமொருவழியுணர்தல்

அன்புறுநோக் காங்கறிந்
தின்புறுதோழி எண்ணியது.

*மெய்யே யிவற்கில்லை வேட்டையின் மேன்மனம் மீட்டிவளும்
பொய்யே புனத்தினை காப்ப திறைபுலி யூரனையாள்
மையேர் குவளைக்கண் வண்டினம் வாழுஞ்செந் தாமரைவாய்
எய்யே மெனினுங் குடைந்தின்பத் தேனுண் டெழிதருமே. (௪)*

அ. நாணநாட்டம் :

67. பிறைதொழுகென்றல்

பிறைதொழுகென்று பேதைமாதரை
நறுநுதற்பாங்கி நாணநாட்டியது.

மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றப்
பொய்வா னவரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன்
உய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றோன்சடை மேலதொத்துச்
செவ்வா னடைந்த பசுங்கதிர் வெள்ளைச் சிறுபிறைக்கே. (க)

68. வேறுபடுத்துக்கூறல்

வேய்வளைத்தோளியை வேறுபாடுகண்
டாய்வளைத்தோழி அணங்கென்றது.

அக்கின்ற வாமணி சேர்கண்டன் அம்பல வன்மலயத்
திக்குன்ற வாணர் கொழுந்திச் செழுந்தண் புனமுடையாள்
அக்குன்ற ஆறமர்ந் தாடச்சென் றேளங்கம் அவ்வவையே
ஒக்கின்ற வாறணங் கேயிணங் காகும் உனக்கவளே. (உ)

69. சுனையாடல்கூறிநகைத்தல்

மாணநாட்டிய வார்குழற்பேதையை
நாணநாட்டி நகைசெய்தது.

செங்கிற மேனிவெண் ணீறணி வோன்றில்லை யம்பலம்போல்
அங்கிற மேனிநின் கொங்கையி லங்கழி குங்குமமும்
மைங்கிற வார்குழன் மாலையும் தாதும் வளாய்மதஞ்சேர்
இங்கிற மும்பெறின் யானுங் குடைவன் இருஞ்சுனையே. (ங)

70. புணர்ச்சியுரைத்தல்

மணக்குறி நோக்கிப்
புணர்ச்சி யுரைத்தது.

பருங்கண் கவர்கொலை வேழப் படையோன் படப்படர்தீத்
தருங்கண் ணுதற்றில்லை யம்பலத் தோன்றட மால்வரைவாய்க்
கருங்கண் சிவப்பக் கனிவாய் விளர்ப்பக்கண் ணாரளிபின்
வருங்கண் மலைமலர் சூட்டவற் றோமற்றவ் வான்சுனையே. (ச)

71. மதியுடம்படுதல்

அயில்வேற்கண்ணியோ டாடவன்றனக்குயிரோன்றேன
மயிலியற்றோழி மதியுடம்பட்டது.

காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணிகலந் தாங்கிருவர்
ஆகத்து ளோருயிர் கண்டனம் யாமின்றி யாவையுமாம்
ஏகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பல வன்மலையில்
தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வருமின்பத் துன்பங்களே. (௯)

க. நடுங்கநாட்டம் :

72.

நுடங்கிடைப் பாங்கி
நடுங்க நாடியது.

ஆவா இருவர் அறியா அடிதில்லை யம்பலத்து
மூவா யிரவர் வணங்கநின் றோனையுன் னாரின்முன்னித்
தீவா யுழுவை கிழித்ததந் தோசிறி தேபிழைப்பித்
தாவா மணிவேல் பணிகொண்ட வாறின்று ராண்டகையே.(௧)

கO. மடற்றிறம் :

73. ஆற்றாதுரைத்தல்

மல்லற்றிரள் வரைத்தோளவன்
சொல்லாற்றாது சொல்லியது.

பொருளா எனைப்புகுந் தாண்டு புரந்தரன் மாலயன்பால்
இருளா யிருக்கும் ஒளிநின்ற சிற்றம் பலமெனலாம்
சுருளார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் துடியிடையீர்
அருளா தொழியின் ஒழியா தழியுமென் ஆருயிரே. (௧)

74. உலகின்மேல்வைத்துரைத்தல்

புலவேலண்ணல் புனமடலேற்
றுலகின்மேல்வைத் துய்த்துரைத்தது.

காய்சின வேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து
வீசின போதுள்ள மீனிழந் தார்வியன் றென்புலியூர்
ஈசன சாந்தும் எருக்கும் அணிந்தோர் கிழிபிடித்துப்
பாய்சின மாவென ஏறுவர் சீறூர்ப் பனைமடலே. (௨)

75. தன்றுணிபுரைத்தல்

மானவேலவன் மடன்மாமிசை
யானுமேறுவன் என்னவுரைத்தது.

விண்ணை மடங்க விரிநீர் பரந்துவெற் புக்கரப்ப
மண்ணை மடங்க வருமொரு காலத்து மன்னிநிற்கும்
அண்ணல் மடங்க லதளம் பலவன் அருளிலர்போல்
பெண்ணை மடன்மிசை யான்வரப் பண்ணிற்றொர் பெண்கொடியே. ()

76. மடலேறும்வகையுரைத்தல்

அடல்வேலவன் அழிவுற்று
மடலேறும் வகையுரைத்தது.

கழிகின்ற என்னையும் நின்றநின் கார்மயில் தன்னையும்யான்
கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டென் பிறவிகெட்டின்
றழிகின்ற தாக்கிய தாளம் பலவன் கயிலையந்தேன்
பொழிகின்ற சாரனுஞ் சீறூர்த் தெருவிடைப் போதுவனே.(௪)

77. அருளாலரிதெனவிலக்கல்

அடல்வேலண்ணல் அருளுடைமையின்
மடலேற்றுனக் கரிதென்றது.

நடனும் வணங்குந்தொல் லோனெல்லை நான்முகன் மாலறியாக்
கடனும் உருவத் தரன்றில்லை மல்லற்கண் ணார்ந்தபெண்ணை
உடனும் பெடையொடொண் சேவலும் முட்டையுங் கட்டழித்து
மடனும் புனைதரின் யார்கண்ண தோமன்ன இன்னருளே.(௫)

78. மொழிநடையெழுதலரிதெனவிலக்கல்

அவயவமரிதின் அண்ணறீட்டினும்
இவையிவைதீட்டல் இயலாதென்றது.

அடிச்சந்த மால்கண் டிலாதன காட்டிவந் தாண்டுகொண்டென்
முடிச்சந்த மாமல ராக்குமுன் னோன்புலி யூர்புரையும்
கடிச்சந்த யாழ்கற்ற மென்மொழிக் கன்னி யனநடைக்குப்
படிச்சந்த மாக்கும் படமுள வோநும் பரிசகத்தே. (௬)

79. அவயவமெழுதலரிதெனவிலக்கல்

அவயவ மானவை
இவையிவை யென்றது.

யாழு மெழுதி யெழின்முத் தெழுதி யிருளின்மென்பூச்
சூழு மெழுதியொர் தொண்டையுந் தீட்டியென் தொல்பிறவி
ஏழு மெழுதா வகைசிதைத் தோன்புலி யூரிளமாம்
போழு மெழுதிற்றொர் கொம்பருண் டேற்கொண்டு போதுகவே. (எ)

80. உடம்படாதுவிலக்கல்

அடுபடையண்ணல் அழிதுயரொழிகென
மடநடைத்தோழி மடல்விலக்கியது.

ஊர்வா யொழிவா யுயர்பெண்ணைத் திண்மடல் நின்குறிப்புச்
சீர்வாய் சிலம்ப திருத்த இருந்திலம் ஈசர்தில்லைக்
கார்வாய் குழலிக்குன் னுதர வோதிக்கற் பித்துக்கண்டால்
ஆர்வாய் தரினறி வார்பின்னைச் செய்க அறிந்தனவே. (அ)

81. உடம்பட்டுவிலக்கல்

அரவருநுண்ணிடைக் குரவருகூந்தலென்
உள்ளக்கருத்து விள்ளாளென்றது.

பைந்நா ணரவன் படுகடல் வாய்ப்படு நஞ்சமுதாம்
மைந்நாண் மணிகண்டன் மன்னும் புலியூர் மணந்தபொன்னிம்
மொய்ந்நாண் முதுதிரை வாயா னழுந்தினும் என்னின்முன்னும்
இந்நா ளிதுமது வார்குழ லாட்கென்கண் இன்னருளே. (கூ)

கக. குறைநயப்புக்கூறல் :

82. குறிப்பறிதல்

நறைவளர்கோதையைக் குறைநயப்பித்தற்
குள்ளறிகுற்ற ஒள்ளிழையுரைத்தது.

தாதேய் மலர்க்குஞ்சி யஞ்சிறை வண்டுதண் டேன்பருகித்
தேதே யெனுந்தில்லை யோன்சே யெனச்சின வேலொருவர்
மாதே புனத்திடை வாளா வருவர்வந் தியாதுஞ்சொல்லார்
யாதே செயத்தக் கதுமது வார்குழல் ஏந்திழையே. (க)

83. மென்மொழியாற்கூறல்

ஒளிருறுவேலவன் தளர்வுறுகின்றமை
இன்மொழியவட்கு மென்மொழிமொழிந்தது.

வரிசேர் தடங்கண்ணி மம்மர்கைம் மிக்கென்ன மாயங்கொலோ
எரிசேர் தளிரன்ன மேனியன் ஈர்ந்தழை யன்புலியூர்ப்
புரிசேர் சடையோன் புதல்வன்கொல் பூங்கணை வேள்கொலென்னத்
தெரியேம் உரையான் பிரியா னொருவனித் தேம்புனமே. (உ)

84. விரவிக்கூறல்

வன்மொழியின்மன மெலிவதஞ்சி
மென்மொழிவிரவி மிகுத்துரைத்தது.

நீகண்ட னையெனின் வாழலை நேரிழை யம்பலத்தான்
சேய்கண் டனையன்சென் றாங்கோ ரலவன்றன் சீர்ப்பெடையின்
வாய்வண் டனையதொர் நாவற் கனிநனி நல்கக்கண்டு
பேய்கண் டனையதொன் றாகிநின் றானப் பெருந்தகையே. (ங)

85. அறியாள்போறல்

அறியாள் போன்று
குறியாள் கூறியது.

சங்கந் தருமுத்தி யாம்பெற வான்கழி தான்கெழுமிப்
பொங்கும் புனற்கங்கை தாங்கிப் பொலிகலிப் பாறலவு
துங்க மலிதலை யேந்தலி னேந்திழை தொல்லைப்பன்மா
வங்க மலிகலி நீர்தில்லை வானவ னேர்வருமே. (ச)

86. வஞ்சித்துரைத்தல்

நெஞ்சநெகிழ்வகை வஞ்சித்திவையிவை
செஞ்சடையோன்புகழ் வஞ்சிக்குரைத்தது.

புரங்கடந் தானடி காண்பான் புவிவிண்டு புக்கறியா
திரங்கிடெந் தாயென் றிரப்பத்தன் னீரடிக் கென்னிரண்டு
கரங்கடந் தானொன்று காட்டமற் றாங்கதுங் காட்டிடென்று
வரங்கிடந் தான்றில்லை யம்பல முன்றிலம் மாயவனே. (ரு)

87. புலந்துகூறல்

திருந்தியசொல்லிற் செவ்விபெறாது
வருந்தியசொல்லின் வகுத்துரைத்தது.

உள்ளப் படுவன வுள்ளி யுரைத்தக் கவர்க்குரைத்து
மெள்ளப் படிறு துணிதுணி யேலிது வேண்டுவல்யான்
கள்ளப் படிறர்க் கருளா அரன்றில்லை காணலர்போல்
கொள்ளப் படாது மறப்ப தறிவிலென் கூற்றுக்களே. (சு)

88. வன்மொழியாற்கூறல்

கடலுலகறியக் கமழலந்துறைவன்
மடலேறுமென வன்மொழிமொழிந்தது.

மேவியந் தோலுடுக் குந்தில்லை யான்பொடி மெய்யிற்கையில்
ஓவியந் தோன்றுங் கிழிநின் எழிலென் றுரையுளதால்
தூவியந் தோகையன் னாயென்ன பாவஞ்சொல் லாடல்செய்யான்
பாவியந் தோபனை மாமட லேறக்கொல் பாவித்ததே. (எ)

89. மனத்தொடுநேர்தல்

அடல்வேலவன் ஆற்றானெனக்
கடலமிழ்தன்னவள் காணலுற்றது.

பொன்னார் சடையோன் புலியூர் புகழா ரெனப்புரிநோய்
என்னா லறிவில்லை யானென் றுரைக்கிலன் வந்தயலார்
சொன்னா ரெனுமித் துரிசுதுன் னாமைத் துணைமனனே
என்னாழ் துயர்வல்லை யேற்சொல்லு நீர்மை யினியவர்க்கே. (அ)

கஉ. சேட்படை

90. தழைகொண்டுசேறல்

கொய்ம்மலர்க்குழலி குறைநயந்தபின்
கையுறையோடு காவலன்சென்றது.

தேமென் கிளவிதன் பங்கத் திறையுறை தில்லையன்னீர்
பூமென் றழையுமம் போதுங்கொள் ளீர்தமி யேன்புலம்ப
ஆமென் றருங்கொடும் பாடுகள் செய்துநுங் கண்மலராம்
காமன் கணைகொண் டலைகொள்ள வோமுற்றக் கற்றதுவே. (க)

91. சந்தனத்தழைதகாதென்றுமறுத்தல்

பிறைநுதற்பேதையைக் குறைநயப்பித்தபின்
வாட்படையண்ணலைச் சேட்படுத்தது.

ஆரத் தழையரா பூண்டம் பலத்தன லாடியன்பர்க்
காரத் தழையன் பருளிநின் றோன்சென்ற மாமலயத்
தாரத் தழையண்ணல் தந்தால் இவையவள் அல்குற்கண்டால்
ஆரத் தழைகொடு வந்தா ரெனவரும் ஐயுறவே. (உ)

92. நிலத்தின்மைகூறிமறுத்தல்

கோங்கலர்தாரோய் கோணர்ந்தகோய்தழை
எங்குலத்தாருக் கேலாதென்றது.

மூன்றகத் தெல்லா இமையோ ரையும்பின்னைத் தக்கன்முத்தீச்
சென்றகத் தில்லா வகைசிதைத் தோன்றிருந் தம்பலவன்
குன்றகத் தில்லாத் தழையண்ணல் தந்தாற் கொடிச்சியருக்
கின்றகத் தில்லாப் பழிவந்து மூடுமென் றெள்குதுமே. (ந)

93. நினைவறிவுகூறிமறுத்தல்

மைதழைக்கண்ணி மனமறிந்தல்லது
கோய்தழைதந்தாற் கோள்ளேமென்றது.

யாழார் மொழிமங்கை பங்கத் திறைவன் எறிதிரைநீர்
ஏழா யெழுபொழி லாயிருந் தோனின்ற தில்லையன்ன
சூழார் குழலெழிற் றொண்டைச்செவ் வாய்நவ்வி சொல்லறிந்தால்
தாழா தெதிர்வந்து கோடுஞ் சிலம்ப தருந்தழையே. (ச)

94. படைத்துமொழியான்மறுத்தல்

அருந்தழைமேன்மேற் பெருந்தகைகோணரப்
படைத்துமொழிகிளவியின் தடுத்தவண்மொழிந்தது.

எழில்வா யிளவஞ்சி யும்விரும் பும்மற் றிறைகுறையுண்
டழல்வா யவிரொளி யம்பலத் தாடுமஞ் சோதியந்தீங்
குழல்வாய் மொழிமங்கை பங்கன்குற் றாலத்துக் கோலப்பிண்டிப்
பொழில்வாய் தடவரை வாயல்ல தில்லையிப் பூந்தழையே. (ரு)

95. நாணுரைத்துமறுத்தல்

வாணுதற் பேதையை
நாணுதல் உரைத்தது.

உறுங்கண்ணி வந்த கணையுர வோன்பொடி யாயொடுங்கத்
தெறுங்கண்ணி வந்தசிற் றம்பல வன்மலைச் சிற்றிலின்வாய்
நறுங்கண்ணி சூட்டினும் நாணுமென் வாணுதல் நாகத்தொண்பூங்
குறுங்கண்ணி வேய்ந்திள மந்திகள் நாணுமிக் குன்றிடத்தே. (சுரு)

96. இசையாமைகூறிமறுத்தல்

வசைதீர் குலத்திற்
கிசையா தென்றது.

நறமனை வேங்கையின் பூப்பயில் பாறையை நாகநண்ணி
மறமனை வேங்கை யெனநனி யஞ்சுமஞ் சார்சிலம்பா
குறமனை வேங்கைச் சுணங்கொ டணங்கலர் கூட்டுபவோ
நிறமனை வேங்கை யதளம் பலவன் நெடுவரையே. (எ)

97. செவ்வியிலளென்றுமறுத்தல்

நவ்வி நோக்கி
செவ்வியிலள் என்றது.

கற்றில கண்டன்ன மென்னடை கண்மலர் நோக்கருளப்
பெற்றில மென்பிணை பேச்சுப் பெறுகிள்ளை பிள்ளையின்றேன்
றற்றிலள் உற்ற தறிந்திலள் ஆகத் தொளிமிளிரும்
புற்றில வாளர வன்புலி யூரன்ன பூங்கொடியே. (அ)

98. காப்புடைத்தென்றுமறுத்தல்

காப்புடைத் தென்று
சேட்படுத்தது.

முனிதரும் அன்னையும் என்னையர் சாலவும் மூர்க்கரின்னே
தனிதரும் இந்நிலத் தன்றைய குன்றமுந் தாழ்சடைமேல்
பனிதரு திங்க ளணியம் பலவர் பகைசெகுக்குங்
குனிதரு திண்சிலைக் கோடுசென் றன்சுடர்க் கொற்றவனே. (கூ)

99. நீயேகூறென்றுமறுத்தல்

அஞ்சுதும்பெரும பஞ்சின்மெல்லடியைக்
கூறுவநீயே கூறுகென்றது.

அந்தியின் வாயெழி லம்பலத் தெம்பரன் அம்பொன்வெற்பில்
பந்தியின் வாய்ப்பல வின்சுளை பைந்தே னொடுங்கடுவன்
மந்தியின் வாய்க்கொடுத் தோம்புஞ் சிலம்ப மனங்கனிய
முந்தியின் வாய்மொழி நீயே மொழிசென்றம் மொய்குழற்கே.

100. குலமுறைகூறிமறுத்தல்

தோழகுலத்தீர் சொற்காகேம்
இழிகுலத்தேம் எனவுரைத்தது.

தெங்கம் பழங்கமு கின்குலை சாடிக் கதலிசெற்றுக்
கொங்கம் பழனத் தொளிர்குளிர் நாட்டினை நீயுமைகூர்
பங்கம் பலவன் பரங்குன்றிற் குன்றன்ன மாபதைப்பச்
சிங்கந் திரிதரு சீறூர்ச் சிறுமியெந் தேமொழியே. (கக)

101. நகையாடிமறுத்தல்

வாட்டமையெதிராது சேட்படுத்தற்கு
மென்னகைத்தோழி இன்னகைசெய்தது.

சிலையொன்று வாணுதல் பங்கன்சிற் றம்பல வன்கயிலை
மலையொன்று மாமுகத் தெம்மையர் எய்கணை மண்குளிக்குங்
கலையொன்று வெங்கணை யோடு கடுகிட்ட தென்னிற்கெட்டேன்
கொலையொன்று திண்ணிய வாறையர் கையிற் கொடுஞ்சிலையே. (கஉ)

102. இரக்கத்தோடுமறுத்தல்

கையுறையெதிராது காதற்றோழி
ஐயநீபெரி தயர்த்தனையென்றது.

மைத்தழை யாகின்ற மாமிடற் றம்பல வன்கழற்கே
மெய்த்தழை யாகின்ற அன்பினர் போல விதிர்விதிர்த்துக்
கைத்தழை யேந்திக் கடமா வினுய்க்கையில் வில்லின்றியே
பித்தழை யாகிற்ப ராலென்ன பாவம் பெரியவரே. (கங)

103. சிறப்பின்மைகூறிமறுத்தல்

மாந்தளிரும் மலர்நீலமும்
ஏந்தலிம்மலை யில்லையென்றது.

அக்கும் அரவும் அணிமணிக் கூத்தன்சிற் றம்பலமே
ஒக்கும் மிவளொ தொளிருரு அஞ்சிமஞ் சார்சிலம்பா
கொக்கும் சுனையும் குளிர்தளி ருங்கொழும் போதுகளும்
இக்குன்றில் என்றும் மலர்ந்தறி யாத இயல்பினவே. (கச)

104. இளமைகூறிமறுத்தல்

முவளையெயிற் றரிவை
விளைவிலள் என்றது.

உருகு தலைச்சென்ற வுள்ளத்தும் அம்பலத் தும்மொளியே
பெருகு தலைச்சென்று நின்றோன் பெருந்துறைப் பிள்ளைகள்ளார்
முருகு தலைச்சென்ற கூழை முடியா முலைபொடியா
ஒருகு தலைச்சின் மழலைக்கென் னேவைய ஓதுவதே. (கரு)

105. மறைத்தமைகூறிநகைத்துரைத்தல்

என்வமறைத்தபின் எண்ணியதறிதென
நன்னுதற்றோழி நகைசெய்தது.

பண்டா லியலும் இலைவளர் பாலகன் பார்கிழித்துத்
தொண்டா லியலுஞ் சுடர்க்கழ லோன்றொல்லைத் தில்லையின்வாய்
வண்டா லியலும் வளர்பூந் துறைவ மறைக்கினென்னைக்
கண்டா லியலுங் கடனில்லை கொல்லோ கருதியதே. (கசு)

106. நகைகண்டுமகிழ்தல்

இன்னகைத்தோழி மென்னகைகண்டு
வண்ணக்கதிர்வேல் அண்ணலுரைத்தது.

மத்தகஞ் சேர்தனி நோக்கினன் வாக்கிறந் தூறமுதே
ஒத்தகஞ் சேர்ந்தென்னை யுய்யநின் றோன்றில்லை யொத்திலங்கு
முத்தகஞ் சேர்மென் னகைப்பெருந் தோளி முகமதியின்
வித்தகஞ் சேர்மெல்லெ னேக்கமன் றேயென் விழுத்துணையே. (கஎ)

107. அறியாள்போன்றுநினைவுகேட்டல்

வேந்தன்சொன்ன மாந்தளிர்மேனியை
வெறியார்கோதை அறியேனென்றது.

விண்ணிறந் தார்நிலம் விண்டவர் என்றுமிக் காரிருவர்
கண்ணிறந் தார்தில்லை யம்பலத் தார்கழுக் குன்றினின்று
தண்ணறுந் தாதிவர் சந்தனச் சோலைப்பந் தாடுகின்றார்
எண்ணிறந் தாரவர் யார்கண்ண தோமன்ன நின்னருளே.(கஅ)

108. அவயவங்கூறல்

அவயவம் அவளுக்
கிவையிவை யென்றது.

குவவின கொங்கை குரும்பை குழல்கொன்றை கொவ்வைசெவ்வாய்
கவவின வாணகை வெண்முத்தம் கண்மலர் செங்கழுநீர்
தவவினை தீர்ப்பவன் தாழ்பொழிற் சிற்றம் பலமனையாட்
குவவின நாண்மதி போன்றொளிர் கின்ற தொளிமுகமே.(கசு)

109. கண்ணயந்துரைத்தல்

கண்ணிணை பிறழ்வன
வண்ணம் உரைத்தது.

ஈசற்கி யான்வைத்த அன்பின் அகன்றவன் வாங்கியவென்
பாசத்திற் காரென் றவன்றில்லை யின்னொளி போன்றவன்றோள்
பூசத் திருநீ றெனவெளுத் தாங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பேசத் திருவார்த் தையிற்பெரு நீளம் பெருங்கண்களே. (உ0)

110. தழையெதிர்தல்

அகன்றவிடத் தாற்றாமைகண்டு
கவன்றதோழி கையுறையெதிர்ந்தது.

தோலாக் கரிவென்ற தற்கும் துவள்விற்கும் இல்லின்றொன்மைக்
கேலாப் பரிசுள வேயன்றி யேலேம் இருஞ்சிலம்ப
மாலார்க் கரிய மலர்க்கழ லம்பல வன்மலையில்
கோலாப் பிரசமன் னட்கைய நீதந்த கொய்தழையே. (உக)

111. குறிப்பறிதல்

தழையெதிரா தோழிவதற்கோர்
சொல்லறியேனெனப் பல்வளக்குரைத்தது.

கழைகாண் டலுஞ்சுளி யுங்களி யானையன் ஞன்கரத்தில்
தழைகாண் டலும்பொய் தழைப்பமுன் காண்பனின் றம்பலத்தான்
உழைகாண் டலுநினைப் பாகுமென் னேக்கிமன் னேக்கங்கண்டால்
இழைகாண் பணைமுலை யாயறி யேன்சொல்லும் ஈடவற்கே.(உஉ)

112. குறிப்பறிந்துகூறல்

ஏழைக் கிருந்தழை
தோழிகொண் டுரைத்தது.

தவளத்த நீறணி யுந்தடந் தோளண்ணல் தன்னொருபால்
அவளத்த னுமக னுந்தில்லை யானன் றுரித்ததன்ன
கவளத்த யானை கடிந்தார் கரத்தகண் ணார்தழையும்
துவளத் தகுவன வோசுரும் பார்குழல் தூமொழியே. (உங)

113. வகுத்துரைத்தல்

கடித்தழைகொணர்ந்த காதற்றோழி
மடக்கொடிமாதர்க்கு வகுத்துரைத்தது.

ஏறும் பழிதழை யேற்பின்மற் றேலா விடின்மடன்மா
ஏறும் அவனிட பங்கொடி யேற்றிவந் தம்பலத்துள்
ஏறும் அரன்மன் னும்ஈங்கோய் மலைநம் இரும்புனங்காய்ந்
தேறும் மலைதொலைத் தாற்கென்னை யாஞ்செய்வ தேந்திழையே.(உச)

114. தழையேற்பித்தல்

கருங்குழன்மடந்தைக் கரும்பெறற்றோழி
இருந்தழைகோள்கென விரும்பிக்கொடுத்தது.

தெவ்வரை மெய்யெரி காய்சிலை யாண்டென்னை யாண்டுகொண்ட
செவ்வரை மேனியன் சிற்றம் பலவன் செழுங்கயிலை
அவ்வரை மேலன்றி யில்லைகண் டாயுள்ள வாறருளான்
இவ்வரை மேற்சிலம் பன்னொளி திற்றந்த ஈர்ந்தழையே. (உரு)

115. தழைவிருப்புரைத்தல்

விருப்பவள் தோழி
பொருப்பற் குரைத்தது.

பாசத் தளையறுத் தாண்டுகொண் டோன்றில்லை யம்பலஞ்சூழ்
தேசத் தனசெம்மல் நீதந் தனசென்றி யான்கொடுத்தேன்
பேசிற் பெருகும் சுருங்கு மருங்குல் பெயர்ந்தரைத்துப்
பூசிற் றிலளன்றிச் செய்யா தனவில்லை பூந்தழையே. (உ௬)

க௬. பகற்குறி

116. குறியிடங்கூறல்

வாடிடத்தண்ணல் வண்டழையெதிர்ந்தவள்
ஆடிடத்தின்னியல் பறியவுரைத்தது.

வானுழை வாளம் பலத்தரன் குன்றென்று வட்கிவெய்யோன்
தானுழை யாவிரு ளாய்ப்புறம் நாப்பண்வண் டாரகைபோல்
தேனுழை நாக மலர்ந்து திகழ்பளிங் கான்மதியோன்
கானுழை வாழ்வுபெற் றுங்கெழில் காட்டுமோர் கார்ப்பொழிலே. (க)

117. ஆடிடம்படர்தல்

வண்டழையெதிர்ந்த ஒண்டொடிப்பாங்கி
நீடமைத்தோளியோ டாடிடம்படர்ந்தது.

புயல்வளர் ஊசன்முன் னுடிப்பொன் னேபின்னைப் போய்ப்பொலியும்
அயல்வளர் குன்றினின் றேற்றும் அருவி திருவுருவின்
கயல்வளர் வாட்கண்ணி போதரு காதரந் தீர்த்தருளும்
தயல்வளர் மேனியன் அம்பலத் தான்வரைத் தண்புனத்தே.

118. குறியிடத்துக்கொண்டுசேறல்

அணிவளராடிடத் தாயவெள்ளம்
மணிவளர்கோங்கையை மருங்ககன்றது.

தினைவளங் காத்துச் சிலம்பெதிர் கூஉய்ச்சிற்றின் முற்றிழைத்துச்
சுனைவளம் பாய்ந்து துணைமலர் கொய்து தொழுதெழுவார்
வினைவளம் நீறெழ நீறணி யம்பல வன்றன்வெற்பில்
புனைவளர் கொம்பரன் னாயன்ன காண்டும் புனமயிலே. (௩)

119. இடத்துய்த்துநீங்கல்

மடத்தகைமாதரை யிடத்தகத்துய்த்து
நீங்கலுற்ற பாங்கிபகர்ந்தது.

நரல்வே யினநின தோட்குடைந் தூக்கநன் முத்தஞ்சிந்திப்
பரல்வே யறையுறைக் கும்பஞ் சடிப்பரன் றில்லையன்னாய்
வரல்வேய் தருவனிங் கேநிலுங் கேசென் றுன் வார்குழற்கேற்
குரல்வே யளிமுரல் கொங்கார் தடமலர் கொண்டுவந்தே. (௪)

120. உவந்துரைத்தல்

களிமயிற்சாயலை யொருசிறைக்கண்ட
ஒளிமலர்த்தாரோன் உவந்துரைத்தது.

படமா சுணப்பள்ளி யிக்குவ டாக்கியப் பங்கயக்கண்
நெடுமா லெனவென்னை நீநினைந் தோநெஞ்சத் தாமரையே
இடமா இருக்கலுற் றோதில்லை நின்றவன் ஈர்ங்கயிலை
வடமார் முலைமட வாய்வந்து வைகிற்றிவ் வார்பொழிற்கே. ()

121. மருங்கணைதல்

வாணுதலரிவை நாணுதல்கண்ட
கோதைவேலவன் ஆதரவுரைத்தது.

தொத்தின் மலர்ப்பொழிற் றில்லைத்தொல் லோனருளன்னமுன்னி
முத்தீன் குவளைமென் காந்தளின் மூடித்தன் ஏரளப்பாள்
ஒத்தீங் கொடியி னொதுங்குகின் றுள்மருங் குல்நெருங்கப்
பித்தீர் பணைமுலை காளென்னுக் கின்னும் பெருக்கின்றதே. ()

122. பாங்கியறிவுரைத்தல்

நெறிகுழற் பாங்கி
அறிவறி வித்தது.

அளிநீ டளகத்தின் அட்டிய தாதும் அணியணியும்
ஒளிநீள் சுரிகுழற் சூழ்ந்தவொண் மாலையும் தண்ணறவுண்
களிநீ யெனச்செய்த வன்கடற் றில்லையன் னாய்கலங்கல்
தெளிநீ யனையபொன் னேபன்னு கோலம் திருநுதலே. (எ)

123. உண்மகிழ்ந்துரைத்தல்

தண்மலர்க் கோதையை
உண்மகிழ்ந் துரைத்தது.

செழுநீர் மதிக்கண்ணிச் சிற்றம் பலவன் திருக்கழலே
கெழுநீர் மையிற்சென்று கிண்கிணி வாய்க்கொள்ளுங் கள்ளகத்த
கழுநீர் மலரிவள் யானதன் கண்மரு விப்பிரியாக்
கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மை யளிகுலமே. (அ)

124. ஆயத்துய்த்தல்

கவளகடலன்ன கார்மயிற்கணத்துப்
புவனமடமானைப் புகவிட்டது.

கொழுந்தா ரகைமுகை கொண்டலம் பாசடை விண்மடுவில்
எழுந்தார் மதிக்கம லம்மெழில் தந்தென இப்பிறப்பில்
அழுந்தா வகையெனை யாண்டவன் சிற்றம் பலமனையாய்
செழுந்தா தவிழ்பொழில் ஆயத்துச் சேர்க திருத்தகவே. (கூ)

125. தோழிவந்துகூடல்

நெறியுறுகுழலியை நின்றிடத்துய்த்துப்
பிறைநுதற்பாங்கி பெயர்ந்தவட்குரைத்தது.

பொன்னனை யான்றில்லைப் பொங்கர வம்புன் சடைமிடைந்த
மின்னனை யானருள் மேவலர் போன்மெல் விரல்வருந்த
மென்னனை யாய்மறி யேபறி யேல்வெறி யார்மலர்கள்
இன்னன யான்கொணர்ந் தேன்மணந் தாழ்குழற் கேய்வனவே. (க0)

126. ஆடிடம்புகுதல்

தனிவிளையாடிய தாழ்குழற்றோழி
பனிமதிநுதலியோ டாடிடம்படர்ந்தது.

அறுகால் நிறைமலர் ஐம்பால் நிறையணிந் தேனணியார்
துறுகான் மலர்த்தொத்துத் தோகைதொல் லாயமெல் லப்புகுக
சிறுகால் மருங்குல் வருந்தா வகைமிக என்சிரத்தின்
உறுகால் பிறர்க்கரி யோன்புலி யூரன்ன ஒண்ணுதலே. (கக)

127. தனிகண்டுரைத்தல்

வேயோத்ததோளியை ஆயத்துய்த்துக்
குனிசிலையண்ணலைத் தனிகண்டுரைத்தது.

தழங்கும் அருவியெஞ் சீறூர் பெரும இதுமதுவும்
கிழங்கும் அருந்தி யிருந்தெம்மொ டின்று கிளர்ந்துகுன்றர்
முழங்குங் குரவை யிரவிற்கண் டேகுக முத்தன்முத்தி
வழங்கும் பிரானெரி யாடிதென் றில்லை மணிநகர்க்கே. (கஉ)

128. பருவங்கூறிவரவுவிலக்கல்

மாந்தளிர்மேனியை வரைந்தெய்தா
தேந்தலிவ்வா றியங்கலென்றது.

தெள்ளி மணிசந்த முந்தித் தறுகட் கரிமருப்புத்
தெள்ளி நறவம் திசைதிசை பாயும் மலைச்சிலம்பா
வெள்ளி மலையன்ன மால்விடை யோன்புலி யூர்விளங்கும்
வள்ளி மருங்குல் வருத்துவ போன்ற வனமுலையே. (கந)

129. வரைவுடம்படாதுமிகுத்துக்கூறல்

வரைவுகடாய வாணுதற்றோழிக்கு
விரைமலர்த்தாரோன் மிகுத்துரைத்தது.

மாடஞ்செய் பொன்னக ருங்கிக ரில்லையிம் மாதர்க்கென்னப்
பீடஞ்செய் தாமரை யோன்பெற்ற பிள்ளையை உள்ளலரைக்
கீடஞ்செய் தென்பிறப் புக்கெடத் தில்லைநின் றோன்கயிலைக்
கூடஞ்செய் சாரற் கொடிச்சியென் றேநின்று கூறுவதே.(கச)

130. உண்மைகூறிவரைவுகடாதல்

கல்வரைநாடன் இல்லதுரைப்ப
ஆங்கவளுண்மை பாங்கிபகர்ந்தது.

வேய்தந்த வெண்முத்தம் சிந்துபைங் கார்வரை மீன்பரப்பிச்
சேய்தந்த வானகம் மானுஞ் சிலம்பதன் சேவடிக்கே
ஆய்தந்த அன்புதந் தாட்கொண்ட அம்பல வன்மலையில்
தாய்தந்தை கானவ ரேனலெங் காவலித் தாழ்வரையே. (கரு)

131. வருத்தங்கூறிவரைவுகடாதல்

கனங்குழைமுகத்தவள் மனங்குழைவுணர்த்தி
நிரைவளைத்தோளி வரைவுகடாயது.

மன்னுந் திருவருந் தும்வரை யாவிடின் நீர்வரைவென்
றுன்னு மதற்குத் தளர்ந்தொளி வாடுதிர் உம்பரெலாம்
பன்னும் புகழ்ப்பர மன்பரஞ் சோதிசிற் றம்பலத்தான்
பொன்னங் கழல்வழுத் தார்புல னென்னப் புலம்புவனே. (கசு)

132. தாயச்சங்கூறிவரைவுகடாதல்

மடத்தகைமாதர்க் கடுப்பனவறியா
வேற்கட்பாங்கி யேற்கவுரைத்தது.

பனித்துண்டஞ் சூடும் படர்சடை யம்பல வன்னுலகம்
தனித்துண் டவன்றொழுந் தாளோன் கயிலைப் பயில்சிலம்பா
கனித்தொண்டை வாய்ச்சி கதிர்முலைப் பாரிப்புக் கண்டழிவுற்
றினிக்கண் டிலம்பற் றுச்சிற் றிடைக்கென் றஞ்சும் எம்மனையே()

133. இற்செறிவறிவித்துவரைவுகடாதல்

விற்செறி நுதலியை
இற்செறி வுரைத்தது.

ஈவிளை யாட நறவிளை வோர்ந்தெமர் மால்பியற்றும்
வேய்விளை யாடும்வெற் பாவுற்று நோக்கியெம் மெல்லியலைப்
போய்விளை யாடலென் றாளன்னை அம்பலத் தான்புரத்தில்
தீவிளை யாடநின் றேவிளை யாடி திருமலைக்கே. (கஅ)

134. தமர்நினைவுரைத்துவரைவுகடாதல்

விற்செறிநுதலியை இற்செறிவிப்பரென்
றெளிவேலவற்கு வெளியேயுரைத்தது.

சுற்றுஞ் சடைக்கற்றைச் சிற்றம் பலவற் றொழாதுதொல்சீர்
கற்றும் அறியல ரிற்சிலம் பாவிடை நைவதுகண்
டெற்றுந் திரையின் னமிர்தை யினித்தமர் இற்செறிப்பார்
மற்றுஞ் சிலபல சீறூர் பகர்பெரு வார்த்தைகளே. (ககூ)

135. எதிர்கோள்கூறிவரைவுகடாதல்

ஏந்திழைத்தோழி ஏந்தலைமுன்னிக்
கடியாமாறு நொடிகென்றது.

வழியும் அதுவன்னை யென்னின் மகிழும்வந் தெந்தையுநின்
மொழியின் வழிநிற்கும் சுற்றமுன் னேவயம் அம்பலத்துக்
குழியும்ப ரேத்துமெங் கூத்தன்குற் றாலமுற் றும்மறியக்
கெழியும்ம வேபணைத் தோள்பல என்னோ கிளக்கின்றதே. ()

136. ஏறுகோள்கூறிவரைவுகடாதல்

என்னையர் துணி
வின்ன தென்றது.

படையார் கருங்கண்ணி வண்ணப் பயோதரப் பாரமுநுண்
இடையார் மெலிவுங்கண் டண்டர்கள் ஈர்முல்லை வேலியெம்மூர்
விடையார் மருப்புத் திருத்திவிட் டார்வியன் றென்புலியூர்
உடையார் கடவி வருவது போலும் உருவினதே. (உக)

137. அயலுரையுரைத்துவரைவுகடாதல்

கயல்புரை கண்ணியை
அயலுரை யுரைத்தது.

உருப்பனை யன்னகைக் குன்றொன் றுரித்துர வூரெரித்த
நெருப்பனை அம்பலத் தாதியை உம்பர்சென் றேத்திநிற்குந்
திருப்பனை யூரனை யாளைப்பொன் நாளைப் புனைதல்செப்பிப்
பொருப்பனை முன்னின்றென் னோவினை யேன்யான் புகல்வதுவே. ()

138. தினைமுதிர்வுரைத்துவரைவுகடாதல்

ஏனல்விளையாட் டினியில்லையென
மானற்றோழி மடந்தைக்குரைத்தது.

மாதிடங் கொண்டம் பலத்துநின் றோன்வட வான்கயிலைப்
போதிடங் கொண்டபொன் வேங்கை தினைப்புனங் கொய்கவென்று
தாதிடங் கொண்டுபொன் வீசித்தன் கள்வாய் சொரியநின்று
சோதிடங் கொண்டிதெம் மைக்கெடு வித்தது தூமொழியே. ()

139. பகல்வரல்விலக்கிவரைவுகடாதல்

அகல்வரை நாடனைப்
பகல்வரல் என்றது.

வடிவார் வயற்றில்லை யோன்மல யத்துநின் றும்வருதேன்
கடிவார் களிவண்டு நின்றலர் தூற்றப் பெருங்கணியார்
நொடிவார் நமக்கினி நோதக யானுமக் கென்னுரைக்கேன்
தடிவார் தினையெமர் காவேம் பெருமவித் தண்புனமே. (உச)

140. தினையோடுவேறுத்துவரைவுகடாதல்

தண்புனத்தோடு தளர்வுற்றுப்
பண்புனைமொழிப் பாங்கிபகர்ந்தது.

நினைவித்துத் தன்னையென் னெஞ்சத் திருந்தம் பலத்துநின்று
புனைவித்த ஈசன் பொதியின் மலைப்பொருப் பன்விருப்பின்
தினைவித்திக் காத்துச் சிறந்துநின் றேழுக்குச் சென்றுசென்று
வினைவித்திக் காத்து விளைவுண்ட தாகி விளைந்ததுவே. (உரு)

141. வேங்கையோடுவேறுத்துவரைவுகடாதல்

நீங்குகவினி நெடுந்தகையென
வேங்கைமேல்வைத்து விளம்பியது.

கனைகடற் செய்தநஞ் சுண்டுகண் டார்க்கம் பலத்தமிழ்தாய்
வினைகெடச் செய்தவன் விண்டோய் கயிலை மயிலனையாய்
நனைகெடச் செய்தன மாயின் நமைக்கெடச் செய்திடுவான்
தினைகெடச் செய்திடு மாறுமுண் டோவித் திருக்கணியே. ()

142. இரக்கமுற்றுவரைவுகடாதல்

செழுமலை நாடற்குக்
கழுமலுற் றிரங்கியது.

வழுவா இயலெம் மலையர் விதைப்பமற் றியாம்வளர்த்த
கொழுவார் தினையின் குழாங்களெல் லாமெங் குழாம்வணங்குஞ்
செழுவார் கழற்றில்லைச் சிற்றம் பலவரைச் சென்றுநின்று
தொழுவார் வினைநிற்கி லேநிற்ப தாவதித் தொல்புனத்தே. ()

143. கோய்தமைகூறிவரைவுகடாதல்

நீடிரும்புனத்தினி யாடேமென்று
வரைவுதோன்ற வுரைசெய்தது.

பொருப்பர்க்கி யாமொன்று மாட்டேம் புகலப் புகலெமக்காம்
விருப்பர்க் கியாவர்க்கும் மேலர்க்கு மேல்வரும் ஊரெரித்த
நெருப்பர்க்கு நீடம் பலவருக் கன்பர் குலநிலத்துக்
கருப்பற்று விட்டெனக் கொய்தற்ற தின்றிக் கடிப்புனமே. ()

144. பிரிவருமைகூறிவரைவுகடாதல்

மறைப்புறக் கிளவியிற்
சிறைப்புறத் துரைத்தது.

பரிவுசெய் தாண்டம் பலத்துப் பயில்வோன் பரங்குன்றின்வாய்
அருவிசெய் தாழ்புனத் தைவனங் கொய்யவும் இவ்வனத்தே
பிரிவுசெய் தாலரி தேகொள்க பேயொடும் என்னும்பெற்றி
இருவிசெய் தாளின் இருந்தின்று காட்டும் இளங்கிளியே.(உசு)

145. மயிலோடுகூறிவரைவுகடாதல்

நீங்கரும்புனம்விடு நீள்பெருந்துயரம்
பாங்கிபகர்ந்து பருவரலுற்றது.

கணியார் கருத்தின்று முற்றிற் றியாஞ்சென்றும் கார்ப்புனமே
மணியார் பொழில்காள் மறத்திர்கண் டீர்மன்னும் அம்பலத்தோன்
அணியார் கயிலை மயில்காள் அயில்வேல் ஒருவர்வந்தால்
துணியா தனதுணிந் தாரென்னும் நீர்மைகள் சொல்லுமினே. ()

146. வறும்புனங்கண்டுவருந்தல்

மென்புனம்விடுத்து மெல்லியல்செல்ல
மின்போலிவேலோன் மெலிவுற்றது.

பொதுவினிற் றீர்த்தென்னை யாண்டோன் புலியூ ரரன்பொருப்பே
இதுவெனில் என்னின் றிருக்கின்ற வாறெம் இரும்பொழிலே
எதுநுமக் கெய்திய தென்னுற் றனிரறை யீண்டருவி
மதுவினிற் கைப்புவைத் தாலொத்த வாமற்றிவ் வான்புனமே.()

147. பதிநோக்கிவருந்தல்

மதிநுதலரிவை பதிபுகலரிதென
மதிநனிகலங்கிப் பதிமிகவாடியது.

ஆனந்த மாக்கடல் ஆடுசிற் றம்பலம் அன்னபொன்னின்
தேனுந்து மாமலைச் சீறா ரிதுசெய்ய லாவதில்லை
வானுந்து மாமதி வேண்டி யழுமழப் போலுமன்றே
நானுந் தளர்ந்தனன் நீயுந் தளர்ந்தனை நன்னெஞ்சமே. (கஉ)

கச. இரவுக்குறி :

148. இரவுக்குறிவேண்டல்

நள்ளிருட்குறியை வள்ளனிணைந்து
வீங்குமென்முலைப் பாங்கிக்குரைத்தது.

மருந்துநம் அல்லற் பிறவிப் பிணிக்கம் பலத்தமிர்தாய்
இருந்தனர் குன்றினின் றேங்கும் அருவிசென் றேர்திகழப்
பொருந்தின மேகம் புதைந்திருள் தூங்கும் புனையிறும்பின்
விருந்தினன் யானுங்கள் சீறா ரதனுக்கு வெள்வளையே. (க)

149. வழியருமைகூறிமறுத்தல்

இரவரலேந்தல் கருதியுரைப்பப்
பருவரற்பாங்கி அருமையுரைத்தது.

விசும்பினுக் கேணி நெறியன்ன சின்னெறி மேன்மழைதூங்
கசும்பினிற் றுன்னி அளைநுழைந் தாலொக்கும் ஐயமெய்யே
இசும்பினிற் சிந்தைக்கும் ஏறற் கரிதெழில் அம்பலத்துப்
பசும்பனிக் கோடு மிலைந்தான் மலயத்தெம் வாழ்பதியே. (உ)

150. நின்றுநெஞ்சுடைதல்

பாங்கிவிலங்கப் பருவரைநாடன்
நீங்கிவிலங்காது நெஞ்சுடைந்தது.

மாற்றேன் எனவந்த காலனை ஓல மிடவடர்த்த
கோற்றேன் குளிர்தில்லைக் கூத்தன் கொடுங்குன்றின் நீள்குடுமி
மேற்றேன் விரும்பும் முடவனைப் போல மெலியுநெஞ்சே
ஆற்றேன் அரிய அரிவைக்கு நீவைத்த அன்பினுக்கே. (ந)

151. இரவுக்குறிநேர்தல்

தடவரைநாடன் தளர்வுதீர
மடநடைப்பாங்கி வகுத்துரைத்தது.

கூளி நிரைக்கநின் றம்பலத் தாடி குரைகழற்கீழ்த்
தூளி நிரைத்த சுடர்முடி யோயிவள் தோணசையால்
ஆளி நிரைத்தடல் ஆனைகள் தேரும் இரவில்வந்து
மீளி யுரைத்தி வினையேன் உரைப்பதென் மெல்லியற்கே. (௪)

152. உட்கோளவினாதல்

நெறிவிலக்குற்றவன் உறுதுயர்நோக்கி
ஆங்கொருசூழல் பாங்கிபகர்ந்தது.

வரையன் றொருகால் இருகால் வளைய நிமிர்த்துவட்கார்
நிரையன் றழலெழ எய்துநின் றோன்றில்லை யன்னநின்னூர்
விரையென்ன மென்னிழ லென்ன வெறியுறு தாதிவர்போ
துரையென்ன வோசிலம் பாநலம் பாவி யொளிர்வனவே. (௫)

153. உட்கொண்டுவினாதல்

தன்னைவினவத் தானவள்குறிப்பறிந்
தென்னைநின்னாட் டிகலணியென்றது.

செம்மல ராயிரந் தூய்க்கரு மால்திருக் கண்ணணியும்
மொய்ம்மலர் ஈர்ங்கழ லம்பலத் தோன்மன்னு தென்மலயத்
தெம்மலர் சூடிநின் றெச்சாந் தணிந்தென்ன நன்னிழல்வாய்
அம்மலர் வாட்கணல் லாயெல்லி வாய்நுமர் ஆடுவதே. (௬)

154. குறியிடங்கூறல்

இரவுக்குறியிவ ணென்றுபாங்கி
அரவக்கழலவற் கறியவுரைத்தது.

பனைவளர் கைம்மாப் படாத்தம் பலத்தரன் பாதம்விண்ணோர்
புனைவளர் சாரற் பொதியின் மலைப்பொலி சந்தணிந்து
சுனைவளர் காவிகள் சூடிப்பைந் தோகை துயில்பயிலுஞ்
சினைவளர் வேங்கைகள் யாங்கள்நின் றாடுஞ் செழும்பொழிலே.()

155. இரவுக்குறியேற்பித்தல்

அரவக்கழலவன் ஆற்ருனேன
இரவுக்குறி யேற்பித்தது.

மலவன் குரம்பையை மாற்றியம் மான்முதல் வானர்க்கப்பாற்
செலவன்பர்க் கோக்குஞ் சிவன்றில்லைக் கானலிற் சீர்ப்பெடையோ
டலவன் பயில்வது கண்டஞர் கூர்ந்தயில் வேலுரவோன்
செலவந்தி வாய்க்கண் டனனென்ன தாங்கொன்மன் சேர்துயிலே. ()

156. இரவரவுரைத்தல்

குரவரு குழலிக்
கிரவர வுரைத்தது.

மோட்டங் கதிர்முலைப் பங்குடைத் தில்லைமுன் னோன்கழற்கே
கோட்டந் தருநங் குருமுடி வெற்பன் மழைகுழுமி
நாட்டம் புதைத்தன்ன நள்ளிருள் நாக நடுங்கச்சிங்கம்
வேட்டந் திரிசரி வாய்வரு வான்சொல்லு மெல்லியலே. (கூ)

157. ஏதங்கூறிமறுத்தல்

இழுக்கம்பெரி திரவரினென
அழுக்கமெய்தி அரிவையுரைத்தது.

செழுங்கார் முழவதிர் சிற்றம் பலத்துப் பெருந்திருமால்
கொழுங்கான் மலரிடக் கூத்தயர் வோன்கழ லேத்தலர்போல்
முழங்கா ரரிமுரண் வாரண வேட்டைசெய் மொய்யிருள்வாய்
வழங்கா வதரின் வழங்கென்று மோவின்றெம் வள்ளலையே.()

158. குறைநேர்தல்

அலைவேலண்ணல் நிலைமைகேட்டுக்
கோலவேற்கண்ணி குறைநயந்தது.

ஓங்கு மொருவிட முண்டம் பலத்தும்பர் உய்யவன்று
தாங்கு மொருவன் தடவரை வாய்த்தழங் கும்மருவி
வீங்குஞ் சுனைப்புனல் வீழ்ந்தன் றழுங்கப் பிடித்தெடுத்து
வாங்கு மவர்க்கறி யேன்சிறி யேன்சொல்லும் வாசகமே.(கக)

159. குறைநேர்ந்தமைகூறல்

குறைநயந்தனள் நேறிகுழலியேன
எறிவேலண்ணற் கறியவுரைத்தது.

ஏனற் பசுங்கதி ரென்றாழ்க் கழிய எழிலியுன்னிக்
கானக் குறவர்கள் கம்பலை செய்யும்வம் பார்சிலம்பா
யானிற்றை யாமத்து நின்னருண் மேனிற்க நூற்றுச்சென்றேன்
தேனக்க கொன்றையன் றில்லையு ரூர்செல்லுஞ் செல்லல்களே.()

160. வரவுணர்ந்துரைத்தல்

வளமயிலெடுப்ப விளமயிற்பாங்கி
செருவேலண்ணல் வரவுரைத்தது.

முன்னு மொருவ ரிரும்பொழின் மூன்றற்கு முற்றுமிற்றூற்
பின்னு மொருவர்சிற் றம்பலத் தார்தரும் பேரருள்போல்
துன்னுமொ ரின்பமென் றேகைதந் தோகைக்குச் சொல்லுவபோல்
மன்னு மரவத்த வாய்த்துயில் பேரு மயிலினமே. (கரு)

161. தாய்துயிலறிதல்

ஊசன்மிசைவைத் தோள்ளமளியில்
தாயதுதுயில் தானறிந்தது.

கூடா ரரணெரி கூடக் கொடுஞ்சிலை கொண்டவண்டன்
சேடார் மதின்மல்லற் றில்லையன் ஞெய்சிறு கட்பெருவெண்
கோடார் கரிகுரு மாமணி யூசலைக் கோப்பழித்துத்
தோடார் மதுமலர் நாகத்தை நூக்குநஞ் சூழ்பொழிற்கே. ()

162. துயிலெடுத்துச்சேறல்

தாய்துயிலறிந் தாய்தருபவள்
மெல்லியற்குச் சொல்லியது.

விண்ணுக்கு மேல்வியன் பாதலக் கீழ்விரிநீருடுத்த
மண்ணுக்கு நாப்ப ணயந்துதென் றில்லைநின் றேன்மிடற்றின்
வண்ணக் குவளை மலர்கின் றனசின வாண்மிளிர்நின்
கண்ணுக்கு மேற்கண்டு காண்வண்டு வாழுங் கருங்குழலே.()

163. இடத்துய்த்துநீங்கல்

மைத்தடங்கண்ணியை உய்த்திடத்தோருபால்
நீங்கலுற்ற பாங்கிபகர்ந்தது.

நந்தீ வரமென்னு நாரண னுண்மலர்க் கண்ணிற்கெஃகந்
தந்தீ வரன்புலி யூரனை யாய்தடங் கண்கடந்த
இந்தீ வரமிவை காணின் னிருள்சேர் குழற்கெழில்சேர்
சந்தீ வரமுறி யும்வெறி வீயுந் தருகுவனே. (கசு)

164. தளர்வகன்றுரைத்தல்

வடுவகிரனைய வரிநெடுங்கண்ணியைத்
தடுவரியன்போடு தளர்வகன்றுரைத்தது.

காமரை வென்றகண் ணோன்றில்லைப் பல்கதி ரோனடைத்த
தாமரை யில்லின் இதழ்க்கத வந்திறந் தோதமியே
பாமரை மேகலை பற்றிச் சிலம்பொதுக் கிப்பையவே
நாமரை யாமத்தென் னோவந்து வைகி நயந்ததுவே. (கஎ)

165. மருங்கணைதல்

அன்புமிகுதியின் அளவளாயவளைப்
பொன்புனைவேலோன் புகழ்ந்துரைத்தது.

அகிலின் புகைவிம்மி யாய்மலர் வேய்ந்தஞ் சனமெழுதத்
தகிலுந் தனிவடம் பூட்டத் தகாள்சங் கரன்புலியூர்
இகலு மவரிற் றளருமித் தேம்பல் இடைஞெமியப்
புகிலு மிகவிங்ங னேயிறு மாக்கும் புணர்முலையே. (கஅ)

166. முகங்கண்டுமகிழ்தல்

முகையவிழ்குழலி முகமதிகண்டு
திகழ்வேலண்ணல் மகிழ்வுற்றது.

அழுந்தே னரகத் தியானென் றிருப்பவந் தாண்டுகொண்ட
செழுந்தேன் திகழ்பொழிற் றில்லைப் புறவிற் செறுவகத்த
கொழுந்தேன் மலர்வாய்க் குமுத மிவள்யான் குழூஉச்சுடர்கொண்
டெழுந்தாங் கதுமலர்த் தும்முயர் வானத் திளமதியே. (கசு)

167. பள்ளியிடத்துய்த்தல்

பிரிவதுகருதிய பெருவரைநாடன்
ஒள்ளிழைப்பாங்கியோடு பள்ளிகோள்கென்றது.

சுரும்புறு நீலங்கொய் யற்றமி நின்று துயில்பயின்மோ
அரும்பெறற் றோழியொ டாயத்து நாப்பண் அமரரொன்னார்
இரும்புறு மாமதில் பொன்னிஞ்சி வெள்ளிப் புரிசையன்றோர்
துரும்புறச் செற்றகொற் றத்தெம்பி ரான்றில்லைச் சூழ்பொழிற்கே. ()

168. வரவுவிலக்கல்

தெய்வமன்னவளைத் திருந்தமளிசேர்த்தி
மைவரைநாடனை வரவுவிலக்கியது.

நற்பகற் சோம னெரிதரு நாட்டத்தன் றில்லையன்ன
விற்பகைத் தோங்கும் புருவத் திவளின்மெய் யேயெளிதே
வெற்பகச் சோலையின் வேய்வளர் தீச்சென்று விண்ணினின்ற
கற்பகச் சோலை கதுவுங்கன் னாடவிக் கல்லதரே. (உக)

169. ஆற்றாதுரைத்தல்

வரைவுகடாய வாணுதற்றோழீக்
கருவரைநாடன் ஆற்றாதுரைத்தது.

பைவா யரவரை யம்பலத் தெம்பரன் பைங்கயிலைச்
செவ்வாய்க் கருங்கட் பெரும்பணைத் தோட்சிற் றிடைக்கொடியை
மொய்வார் கமலத்து முற்றிழை யின்றென்முன் னைத்தவத்தால்
இவ்வா றிருக்குமென் றேநிற்ப தென்றுமென் னின்னுயிரே. (உஉ)

170. இரக்கங்கூறிவரைவுகடாதல்

அதிர்கழலவ னகன்றவழி
யெதிர்வதறியா திரங்கியுரைத்தது.

பைவா யரவு மறியு மழுவும் பயின்மலர்க்கை
மொய்வார் சடைமுடி முன்னவன் றில்லையின் முன்னினக்கால்
செவ்வாய் கருவயிர்ச் சேர்த்திச் சிறியாள் பெருமலர்க்கண்
மைவார் குவளை விடுமன்ன நீண்முத்த மாலைகளே. (உந)

171. நிலவுவெளிப்படவருந்தல்

தனிவேலவற்குத் தந்தளர்வறியப்
பனிமதிவிளக்கம் பாங்கிபகர்ந்தது.

நாகந் தொழவெழி லம்பல நண்ணி நடநவில்வோன்
நாக மிதுமதி யேமதி யேநவில் வேற்கையெங்கள்
நாகம் வரவெதிர் நாங்கொள்ளு நள்ளிருள் வாய்நறவார்
நாக மலிபொழில் வாயெழில் வாய்த்தநின் னுயகமே. (உச)

172. அல்லகுறியறிவித்தல்

வல்லியன்னவள் அல்லகுறிப்பா
டறைப்புனற்றுறைவற்குச் சிறைப்புறத்துரைத்தது.

மின்னங் கலருஞ் சடைமுடி யோன்வியன் தில்லையன்னாய்
என்னங் கலமர லெய்திய தோவெழின் முத்தந்தொத்திப்
பொன்னங் கலர்புன்னைச் சேக்கையின் வாய்ப்புலம் புற்றுமுற்றும்
அன்னம் புலரு மளவுந் துயிலா தழுங்கினவே. (உரு)

173. கடலிடைவைத்துத்துயரறிவித்தல்

எறிகடன்மேல்வைத் திரவுருதுயரம்
அறைகழலவற் கறியவுரைத்தது.

சோத்துன் னடியமென் றோரைக் குழுமித்தொல் வானவர்சூழ்ந்
தேத்தும் படிநிற்ப வன்றில்லை யன்ன ளிவடுவள
ஆர்த்துன் னமிழ்துந் திருவு மதியு மிழந்தவநீ
பேர்த்து மிரைப்பொழி யாய்பழி நோக்காய் பெருங்கடலே.()

174. காமமிக்ககழிபடர்கிளவி

தாமமிக்க தாழ்குழலேழை
காமமிக்க கழிபடர்கிளவி.

மாதுற்ற மேனி வரையுற்ற வில்லிதில் லைநகர்சூழ்
போதுற்ற பூம்பொழில் காள்கழி காளெழிற் புள்ளினங்காள்
ஏதுற் றழிதியென் னீர்மன்னு மீர்ந்துறை வர்க்கிவளோ
தீதுற்ற தென்னுக்கென் னீரிது வோநன்மை செப்புமினே. ()

175. காப்புச்சிறைமிக்ககையறுகிளவி

மெய்யுறு காவலிற்
கையறு கிளவி.

இன்னற வார்பொழிற் றில்லை நகரிறை சீர்விழவிற்
பன்னிற மாலைத் தொகைபக லாம்பல் விளக்கிருளின்
துன்னற வுய்க்குமில் லோருந் துயிலிற் றுறைவர்மிக்க
கொன்னிற வேலொடு வந்திடின் ஞாளி குரைதருமே. (உஅ)

176. ஆறுபார்த்துற்றவச்சக்கிளவி

நாறுவார்குழல் நவ்விநோக்கி
ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

தாருறு கொன்றையன் றில்லைச் சடைமுடி யோன்கயிலை
நீருறு கான்யா றளவில நீந்திவந் தானினது
போருறு வேல்வயப் பொங்குரு மஞ்சுக மஞ்சிவருஞ்
சூருறு சோலையின் வாய்வரற் பாற்றன்று தூங்கிருளே. (உகூ)

177. தன்னுட்கையாறெய்திடுகிளவி

மின்னுப்புரையும் அந்நுண்மருங்குல்
தன்னுட்கையா றெய்திடுகிளவி.

விண்டலை யாவர்க்கும் வேந்தர்வண் டில்லைமெல் லங்கழிசூழ்
கண்டலை யேகரி யாக்கன்னிப் புன்னைக் கலந்தகள்வர்
கண்டிலை யேவரக் கங்குலெல் லாமங்குல் வாய்விளக்கு
மண்டல மேபணி யாய்தமி யேற்கொரு வாசகமே. (௩0)

178. நிலைகண்டுரைத்தல்

நின்னினழிந்தனள் மின்னிடைமாதென
வரைவுதோன்ற வுரைசெய்தது.

பற்றொன் றிலார்பற் றுந் தில்லைப் பரன்பரங் குன்றினின்ற
புற்றொன் றரவன் புதல்வ னெனநீ புகுந்துநின்றால்
மற்றுன்று மாமல ரிட்டுன்னை வாழ்த்திவந் தித்தலன்றி
மற்றொன் று சிந்திப்ப ரேல்வல்ல ளோமங்கை வாழ்வகையே.()

179. இரவுறுதுயரங் கடலோடுசேர்த்தல்

எறிவேற்கண்ணி இரவுறுதுயரஞ்
சேறிகடலிடைச் சேர்த்தியுரைத்தது.

பூங்கணை வேளைப் பொடியாய் விழவிழித் தோன்புலியூர்
ஓங்கணை மேவிப் புரண்டு விழுந்தெழுந் தோலமிட்டுத்
தீங்கணைந் தோரல்லுந் தேறாய் கலங்கிச் செறிகடலே
ஆங்கணைந் தார்நின்னை யும்முள ரோசென் றகன்றவரே. (௱௭௯)

180. அலரறிவுறுத்தல்

அலைவேலண்ணல் மனமகிழருள்
பலராலறியப் பட்டதென்றது.

அலரா யிரந்தந்து வந்தித்து மாலா யிரங்கரத்தால்
அலரார் கழல்வழி பாடுசெய் தாற்கள வில்லொளிகள்
அலரா விருக்கும் படைகொடுத் தோன்றில்லை யானருள்போன்
றலராய் விளைகின்ற தம்பல்கைம் மிக்கைய மெய்யருளே. (௱௮௦)

கரு. ஒருவழித்தணத்தல் :

181. அகன்றணைவுகூறல்

வழிவேறு படமன்னும்
பழிவேறு படுமென்றது.

புகழும் பழியும் பெருக்கிற் பெருகும் பெருகிநின்று
நிகழும் நிகழா நிகழ்த்தினல் லாலிது நீநினைப்பின்
அகழும் மதிலும் அணிதில்லை யோனடிப் போதுசென்னித்
திகழு மவர்செல்லல் போலில்லை யாம்பழி சின்மொழிக்கே. (க)

182. கடலோடுவரவுகேட்டல்

மணந்தவரோருவழித் தணந்ததற்கிரங்கி
மறிதிரைசேரும் எறிகடற்கியம்பியது.

ஆரம் பரந்து திரைபொரு நீர்முகில் மீன்பரப்பிச்
சீரம் பரத்திற் றிகழ்ந்தொளி தோன்றுந் துறைவர்சென்றூர்
போரும் பரிசு புகன்றன ரோபுலி யூர்ப்புனிதன்
சீரம்பர் சுற்றியெற் றிச்சிறந் தார்க்குஞ் செறிகடலே. (உ)

183. கடலோடுபுலத்தல்

செறிவளைச் சின்மொழி
எறிகடற் கியம்பியது.

பாணிகர் வண்டினம் பாடப்பைம் பொன்றரு வெண்கிழிதம்
சேணிகர் காவின் வழங்கும்புன் னைத்துறைச் சேர்ப்பர்திங்கள்
வாணிகர் வெள்வளை கொண்டகன் றூர்திறம் வாய்திறவாய்
பூணிகர் வாளர வன்புலி யூர்சுற்றும் போர்க்கடலே. (௩)

184. அன்னமோடாய்தல்

மின்னிடை மடந்தை
அன்னமோ டாய்ந்தது.

பகன்றா மரைக்கண் கெடக்கடந் தோன்புலி யூர்ப்பழனத்
தகன்றா மரையன்ன மேவண்டு நீல மணியணிந்து
முகன்றாழ் குழைச்செம்பொன் முத்தணி புன்னையின் னும்முரையா
தகன்றார் அகன்றே யொழிவர்கொல் லோநம் அகன்றுறையே.()

185. தேர்வழிநோக்கிக்கடலொடுகூறல்

மீன்றோய்துறைவர் மீளுமளவும்
மான்றேர்வழியை அழியேலென்றது.

உள்ளும் உருகி யுரோமஞ் சிலிர்ப்ப வுடையவனுட்
கொள்ளு மவரிலொர் கூட்டந்தந் தான்குனிக் கும்புலியூர்
விள்ளும் பரிசுசென் றூர்வியன் றேர்வழி தூரற்கண்டாய்
புள்ளும் திரையும் பொரச்சங்கம் ஆர்க்கும் பொருகடலே. (௫)

186. கடலிழைத்தல்

நீடலந் துறையிற்
கூடல் இழைத்தது.

ஆழி திருத்தும் புலியூ ருடையான் அருளினளித்
தாழி திருத்தும் மணற்குன்றின் நீத்தகன் றூர்வருகென்
றூழி திருத்திச் சுழிக்கணக் கோதிநை யாமலைய
வாழி திருத்தித் தரக்கிற்றி யோவுள்ளம் வள்ளலையே. (௬)

187. சுடரோடுபுலம்பல்

குணகடலெழுசுடர் குடகடற்குளிப்ப
மணமலிகுழலி மனம்புலம்பியது.

கார்த்தரங் கந்திரை தோணி சுருக்கடல் மீனெறிவோர்
போர்த்தரங் கந்துறை மானுந் துறைவர்தம் போக்குமிக்க
தீர்த்தரங் கன்றில்லைப் பல்பூம் பொழிற்செப்பும் வஞ்சினமும்
ஆர்த்தரங் கஞ்செய்யு மாலுய்யு மாறென்கொல் ஆழ்சுடரே.(எ)

188. பொழுதுகண்டுமயங்கல்

மயறுமாலை வருவதுகண்டு
கயறுகண்ணி கவலையுற்றது.

பகலோன் கரந்தனன் காப்பவர் சேயர்பற் றற்றவர்க்குப்
புகலோன் புகுநர்க்குப் போக்கரி யோனெவ ரும்புகலத்
தகலோன் பயிறில்லைப் பைம்பொழிற் சேக்கைகள் நோக்கினவால்
அகலோங் கிருங்கழி வாய்க்கொழு மீனுண்ட அன்னங்களே.(அ)

189. பறவையோடுவருந்தல்

செறிபிணிகைம்மிகச் சிற்றிடைப்பேதை
பறவைமேல்வைத்துப் பையுளெய்தியது.

பொன்னும் மணியும் பவளமும் போன்று பொலிந்திலங்கி
மின்னுஞ் சடையோன் புலியூர் விரவா தவரினுண்ணேய்
இன்னும் அறிகில வாலென்னை பாவம் இருங்கழிவாய்
மன்னும் பகலே மகிழ்ந்திரை தேரும்வண் டானங்களே. (கூ)

190. பங்கயத்தோடுபரிவுற்றுரைத்தல்

முருகவிழ் கான
லோடுபரி வுற்றது.

கருங்கழி காதற்பைங் கானலின் தில்லையெங் கண்டர்விண்டார்
ஒருங்கழி காதர மூவெயில் செற்றவொற் றைச்சிலைசூழ்ந்
தருங்கழி காதம் அகலுமென் றாழென் றலந்துகண்ணீர்
வருங்கழி காதல் வனசங்கள் கூப்பும் மலர்க்கைகளே. (கo)

191. அன்னமோடழிதல்

இன்னகையவள் இரவருதுயரம்
அன்னத்தோ டழிந்துரைத்தது.

*பூவல் தழீஇய அருண்முத லோன்றில்லைச் செல்வன்முந்நீர்
நாவல் தழீஇயவிந் நானிலந் துஞ்சும் நயந்தவின்பச்
சேவல் தழீஇச்சென்று தான்றுஞ்சும் யான்றுயி லாச்செயிரேம்
காவல் தழீஇயவர்க் கோதா தளிய களியன்னமே.* (கக)

192. வரவுணர்ந்துரைத்தல்

சென்றவர்வரவுணர்ந்து நின்றவள்நிலைமை
சிறப்புடைப்பாங்கி சிறைப்புறத்துரைத்தது.

*நில்லா வளைநெஞ்சம் நெக்குரு குந்நெடுங் கண்டுயிலா
கல்லா கதிர்முத்தங் காற்றுமெ னக்கட் டுரைக்கதில்லைத்
தொல்லோன் அருள்களில் லாரிற்சென் றூர்சென்ற செல்லல்கண்டாய்
எல்லார் மதியே யிதுநின்னை யானின் றிரக்கின்றதே.* (கஉ)

193. வருத்தமிகுதிகூறல்

நீங்கி யணைந்தவற்குப்
பாங்கி பகர்ந்தது.

*வளருங் கறியறி யாமந்தி தின்றுமம் மர்க்கிடமாய்த்
தளருந் தடவரைத் தண்சிலம் பாதன தங்கமெங்கும்
விளரும் விழுமெழும் விம்மும் மெலியும்வெண் மாமதிநின்
றொளிருஞ் சடைமுடி யோன்புலி யூரன்ன ஒண்ணுதலே.* (கங)

கசு. உடன்போக்கு:

194. பருவங்கூறல்

உருவது கண்டவள்
அருமை யுரைத்தது.

*ஓராகம் இரண்டெழி லாயொளிர் வோன்றில்லை யொண்ணுதலங்
கராகம் பயின்றமிழ் தம்பொதிந் தீர்ஞ்சுணங் காடகத்தின்
பராகம் சிதர்ந்த பயோதரம் இப்பரி சேபணைத்த
இராகங்கண் டால்வள்ள லேயில்லை யேயெமர் எண்ணுவதே.* (க)

195. மகட்பேச்சுரைத்தல்

படைத்துமொழிகிளவியிற் பணிமொழிப்பாங்கி
அடற்கதிர்வேலோற் கறியவுரைத்தது.

மணியக் கணியும் அரனஞ்சம் அஞ்சி மறுகிவிண்ணோர்
பணியக் கருணை தரும்பரன் றில்லையன் னாடிறத்துத்
துணியக் கருதுவ தின்றே துணிதுறை வாரிறைபொன்
அணியக் கருதுகின் றார்பலர் மேன்மேல் அயலவரே. (௨)

196. பொன்னணிவுரைத்தல்

பலபரிசினாலும் மலர்நெடுங்கண்ணியை
நன்னுதற்பாங்கி பொன்னணிவரென்றது.

பாப்பணி யோன்றில்லைப் பல்பூ மருவுசில் லோதியைநற்
காப்பணிந் தார்பொன் னணிவார் இனிக்கமழ் பூந்துறைவ
கோப்பணி வான்றோய் கொடிமுன்றில் நின்றிவை யேர்குழுமி
மாப்பணி லங்கள் முழங்கத் தழங்கும் மணமுரசே. (௩)

197. அருவிலையுரைத்தல்

பேதையரறிவு பேதைமையுடைத்தென
ஆதரத்தோழி அருவிலையுரைத்தது.

எனும்பால் அணியிறை யம்பலத் தோனெல்லை செல்குறுவோர்
நலம்பா வியமுற்றும் நல்கினும் கல்வரை நாடரம்ம
சிலம்பா வடிக்கண்ணி சிற்றிடைக் கேவிலை செப்பலொட்டார்
கலம்பா வியமுலை யின்விலை யென்னீ கருதுவதே. (௪

198. அருமைகேட்டழிதல்

பெருமைநாட் டத்தவள்
அருமைகேட் டழிந்தது.

விசும்புற்ற திங்கட் கழுமழப் போன்றினி விம்மிவிம்மி
அசும்புற்ற கண்ணோ டலறாய் கிடந்தரன் றில்லையன்னாள்
குயம்புற் றரவிடை கூரெயிற் றாறல் குழன்மொழியின்
நயம்பற்றி நின்று நடுங்கித் தளர்கின்ற நன்னெஞ்சமே. (௫

199. தளர்வறிந்துரைத்தல்

தண்டுறைவன் தளர்வறிந்து
கொண்டுநீங்கெனக் குறித்துரைத்தது.

மைதயங் குந்திரை வாரியை நோக்கி மடல்விழ்பூங்
கைதையங் கானலை நோக்கிக்கண் ணீர்கொண்டெங் கண்டர்தில்லைப்
பொய்தயங் குந்நுண் மருங்குனல் லாரையெல் லாம்புல்லினுள்
பைதயங் கும்மர வம்புரை யும்மல்குற் பைந்தொடியே. (௬)

200. குறிப்புரைத்தல்

நறைக்குழலி
குறிப்புரைத்தது.

மாவைவந் தாண்டமென் னோக்கிதன் பங்கர்வண் டில்லைமல்லல்
கோவைவந் தாண்டசெவ் வாய்க்கருங் கண்ணி குறிப்பறியேன்
பூவைதந் தாள்பொன்னம் பந்துதந் தாளென்னைப் புல்லிக்கொண்டு
பாவைதந் தாள்பைங் கிளியளித் தாளின்றென் பைந்தொடியே.()

201. அருமையுரைத்தல்

கானின்கடுமையும் மானின்மென்மையும்
பதியின்சேட்சியும் இதுவெனவுரைத்தது.

மெல்லியல் கொங்கை பெரியமின் னேரிடை மெல்லடிபூக்
கல்லியல் வெம்மைக் கடங்கடுந் திக்கற்று வானமெல்லாம்
சொல்லிய சீர்ச்சுடர்த் திங்களங் கண்ணித்தொல் லோன்புலியூர்
அல்லியங் கோதைநல் லாயெல்லை சேய்த்தெம் அகனகரே.(௮)

202. ஆதரங்கூறல்

அழற்றடம்புரையும் அருஞ்சுரமதுவும்
நிழற்றடமவட்கு நின்னொடேகினேனென்றது.

பிணையும் கலையும்வன் பேய்த்தே ரினைப்பெரு நீர்நசையால்
அணையும் முரம்பு நிரம்பிய அத்தமும் ஐயமெய்யே
இணையும் அளவுமில் லாவிறை யோனுறை தில்லைத்தண்பூம்
பணையும் தடமுமன் றேநின்னொ டேகினெம் பைந்தொடிக்கே.( )

203. இறந்துபாடுரைத்தல்

கார்த்தடமும் கயலும்போன்றீர்
வார்த்தடமுலையும் மன்னனுமென்றது.

இங்கய வென்னீ பணிக்கின்ற தேந்தல் இணைப்பதில்லாக்
கங்கையஞ் செஞ்சடைக் கண்ணுத லண்ணல் கடிகொடில்லைப்
பங்கயப் பாசடைப் பாய்தடம் நீயப் படர்தடத்துச்
செங்கய லன்றே கருங்கயற் கண்ணித் திருநுதலே. (கo)

204. கற்புநலனுரைத்தல்

பொய்யோத்தவிடை போக்குத்துணிய
ஐவயத்திடை வழக்குரைத்தது.

தாயிற் சிறந்தன்று நாண்டைய லாருக்கந் நாண்டைகசால்
வேயிற் சிறந்தமென் றோளிதிண் கற்பின் விழுமிதன்றீங்
கோயிற் சிறந்துசிற் றம்பலத் தாடுமெங் கூத்தப்பிரான்
வாயிற் சிறந்த மதியிற் சிறந்த மதிநுதலே. (கக)

205. துணிந்தமைகூறல்

பொருவேலண்ணல் போக்குத்துணிந்தமை
செருவேற்கண்ணிக்குச் சென்றுசெப்பியது.

குறப்பாவை நின்குழல் வேங்கையம் போதொடு கோங்கமவிராய்
நறப்பா டலம்புனை வார்வினை வார்தம்பி ரான்புலியூர்
மறப்பான் அடுப்பதொர் தீவினை வந்திடிற் சென்றுசென்று
பிறப்பான் அடுப்பினும் பின்னுந்துன் னத்தகும் பெற்றியரே.()

206. துணிவோடுவினவல்

சிலம்பன்றுணிவோடு செல்சுரநினைந்து
கலம்புனைகொம்பர் கலக்கமுற்றது.

நிழற்றலை தீநெறி நீரில்லை கானகம் ஓரிகத்தும்
அழற்றலை வெம்பரற் றென்பரென் னோதில்லை யம்பலத்தான்
கழற்றலை வைத்துக்கைப் போதுகள் கூப்பக்கல் லாதவர்போற்
குழற்றலைச் சொல்லிசெல் லக்குறிப் பாகுநங் கொற்றவர்க்கே.()

207. போக்கறிவித்தல்

பொருசுடர்வேலவன் போக்குத்துணிந்தமை
அரிவைக்கவள் அறியவுரைத்தது.

காயமும் ஆவியும் நீங்கள்சிற் றம்பல வன்கயிலைச்
சீயமும் மாவும் வெரீஇவரல் என்பல் செறிதிரைநீர்த்
தேயமும் யாவும் பெறினுங் கொடார்நமர் இன்னசெப்பின்
தோயமும் நாடுமில் லாச்சுரம் போக்குத் துணிவித்தவே. (௧௪)

208. நாணிழந்துவருந்தல்

கற்புநாணினும் முற்சிறந்தமையின்
சேணெறிசெல்ல வாணுதல்துணிந்தது.

மற்பாய் விடையோன் மகிழ்புலி யூரென்னொ டும்வளர்ந்த
பொற்பார் திருநாண் பொருப்பர் விருப்புப் புகுந்துந்தக்
கற்பார் கடுங்கால் கலக்கிப் பறித்தெறி யக்கழிக
இற்பால் பிறவற்க ஏழையர் வாழி எழுமையுமே. (௧௫)

209. துணிவெடுத்துரைத்தல்

செல்வமாதர் செல்லத்துணிந்தமை
தொல்வரைநாடற்குத் தோழிசொல்லியது.

கம்பஞ் சிவந்த சலந்தரன் ஆகங் கறுத்ததில்லை
நம்பன் சிவநகர் நற்றளிர் கற்சுர மாகுநம்பா
அம்பஞ்சி யாவம் புகமிக நீண்டரி சிந்துகண்ணாள்
செம்பஞ்சி யின்மிதிக் கிற்பதைக் கும்மலர்ச் சீறடிக்கே. (௧௬)

210. குறியிடங்கூறல்

மன்னியவிருளில் துன்னியகுறியில்
கோங்கிவர்கொங்கையை நீங்குகொண்டேன்றது.

முன்னோன் மணிகண்டம் ஒத்தவன் அம்பலந் தம்முடிதாழ்த்
துன்னா தவர்வினை போற்பறந் தோங்கும் எனதுயிரே
அன்னாள் அரும்பெற லாவியன் னையரு ளாசையினாற்
பொன்னார் மணிமகிழ்ப் பூவிழ யாம்விழை பொங்கிருளே. (௧௭)

211. அடியோடேவழிநினைந்தவனுளம்வாடல்

நெறியுறுகுழலியோடு நீங்கத்துணிந்த
உறுசுடர்வேலோன் உள்ளம்வாடியது.

பனிச்சந் திரனொடு பாய்புனல் சூடும் பரன்புலியூர்
அனிச்சந் திகழுமஞ் சீறடி யாவ அழல்பழுக்க
கனிச்செந் திரளன்ன கற்கடம் போந்து கடக்குமென்றால்
இனிச்சந்த மேகலை யாட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்துவதே.()

212. கொண்டுசென்றுய்த்தல்

வண்டமர் குழலியைக்
கண்டுகோள் கென்றது.

வைவந்த வேலவர் சூழ்வரத் தேர்வரும் வள்ளலுள்ளம்
தெய்வந் தருமிருள் தூங்கும் முழுதும் செழுமிடற்றின்
மைவந்த கோன்றில்லை வாழ்த்தார் மனத்தின் வழுத்துநர்போல்
மொய்வந்த வாவி தெளியும் துயிலுமிம் மூதெயிலே. (கக)

213. ஓம்படுத்துரைத்தல்

தேம்படு கோதையை
ஓம்படுத்தது.

பறந்திருந் தும்பர் பதைப்பப் படரும் புரங்கரப்பச்
சிறந்தெரி யாடிதென் றில்லையன் னொடிறத் துச்சிலம்பா
அறந்திருந் துன்னரு ளும்பிறி தாயின் அருமறையின்
திறந்திரிந் தார்கவி யும்முற்றும் வற்றுமிச் சேணிலத்தே. (உ௦

214. வழிப்படுத்துரைத்தல்

மதிநுதலியை வழிப்படுத்துப்
பதிவயிற்பெயருகும் பாங்கிபகர்ந்தது.

ஈண்டொல்லை யாயமும் ஔவையும் நீங்கவிவ் ஆர்க்கவ்வைதீர்த்
தாண்டொல்லை கண்டிடக் கூடுக நும்மையெம் மைப்பிடித்தின்
றுண்டெல்லை தீரின்பந் தந்தவன் சிற்றம் பலநிலவு
சேண்டில்லை மாநகர் வாய்ச்சென்று சேர்க திருத்தகவே. (உக)

215. மெல்லக்கொண்டேகல்

பஞ்சிமெல்லடிப் பணைத்தோளியை
வெஞ்சுரத்திடை மெலிவகற்றியது.

பேணத் திருத்திய சீறடி மெல்லச்செல் பேரரவம்
பூணத் திருத்திய பொங்கொளி யோன்புலி யூர்புரையும்
மாணத் திருத்திய வான்பதி சேரும் இருமருங்கும்
காணத் திருத்திய போலுமுன் னாமன்ன கானங்களே. (உஉ)

216. அடலேடுத்துரைத்தல்

வரிசிலையவர் வருகுவரெனப்
புரிதருகுழலிக் கருளவனுரைத்தது.

கொடித்தேர் மறவர் குழாம்வெங் கரிநிரை கூடினென்கை
வடித்தே ரிலங்கெஃகின் வாய்க்குத வாமன்னும் அம்பலத்தோன்
அடித்தே ரலரென்ன அஞ்சுவன் நின்னைய ரென்னின்மன்னும்
கடித்தேர் குழன்மங்கை கண்டிடிவ் விண்டோய் கனவரையே.()

217. அயர்வகற்றல்

இன்னல்வெங்கடத் தெறிவேலவன்
அன்னமன்னவள் அயர்வகற்றியது.

முன்னோன் அருண்முன் னும் முன்னா வினையின் முனகர்துன் னும்
இன்னாக் கடறிதிப் போழ்தே கடந்தின்று காண்டுஞ்சென்று
பொன்னார் அணிமணி மாளிகைத் தென்புலி யூர்ப்புகழ்வார்
தென்னா எனவுடை யானட மாடுசிற் றம்பலமே. (உச)

218. நெறிவிலக்கிக்கூறல்

சுரத்திடைக்கண்டவர் சுடர்க்குழைமாதொடு
சரத்தணிவில்லோய் தங்குகென்றது.

விடலையுற் றாரில்லை வெம்முனை வேடர் தமியைமென்பூ
மடலையுற் றார்குழல் வாடினள் மன்னுசிற் றம்பலவர்க்
கடலையுற் றாரின் எறிப்பொழிந் தாங்கருக் கன்சுருக்கிக்
கடலையுற் றான்கடப் பாரில்லை யின்றிக் கடுஞ்சுரமே. (உரு)

219. கண்டவர்மகிழ்தல்

மண்டழற் கடத்துக்
கண்டவர் உரைத்தது.

அன்பணைத் தஞ்சொல்லி பின்செல்லும் ஆடவன் நீடவன்றன்
பின்பணைத் தோளி வருமிப் பெருஞ்சுரஞ் செல்வதன்று
பொன்பணைத் தன்ன இறையுறை தில்லைப் பொலிமலர்மேல்
நன்பணைத் தண்ணற வுண்ணளி போன்றுளிர் நாடகமே. ()

220. வழிவிளையாடல்

வன்றழற்கடத்து வடிவேலண்ணல்
மின்றங்கிடையோடு விளையாடியது.

கண்கடம் மாற்பயன் கொண்டனம் கண்டினிக் காரிகைநின்
பண்கட மென்மொழி யாரப் பருக வருகவின்னே
விண்கட நாயகன் றில்லையின் மெல்லியல் பங்கனெங்கோன்
தண்கடம் பைத்தடம் போற்கடுங் கானகம் தண்ணெனவே. ()

221. நகரணிமைகூறல்

வண்டமர் குழலியோடு
கண்டவர் உரைத்தது.

மின்றங் கிடையொடு நீவியன் றில்லைச்சிற் றம்பலவர்
குன்றங் கடந்துசென் றுனின்று தோன்றும் குரூஉக்கமலம்
துன்றங் கிடங்கும் துறைதுறை வள்ளைவெள் ளைநகையார்
சென்றங் கடைதட மும்புடை சூழ்தரு சேணகரே. (உஅ)

222. நகர்காட்டல்

கோடுங்கடங்கடந்த குழைமுகமாதர்க்குத்
தடங்கிடங்குசூழ் தன்னகர்காட்டியது.

மின்போல் கொடிநெடு வானக் கடலுள் திரைவிரிப்பப்
பொன்போல் புரிசை வடவரை காட்டப் பொலிபுலியூர்
மன்போல் பிறையணி மாளிகை சூலத்த வாய்மடவாய்
நின்போல் நடையன்னம் துன்னிமுன் றோன்றுநன் னீணகரே. ()

223. பதிபரிசுரைத்தல்

கண்ணிவர்வளநகர் கண்டுசேன்றடைந்து
பண்ணிவர்மொழிக்குப் பதிபரிசுரைத்தது.

செய்குன் றுவையிவை சீர்மலர் வாவி விசும்பியங்கி
நைகின்ற திங்களைப் பாறும் பொழிலவை ஞாங்கரெங்கும்
பொய்குன்ற வேதிய ரோதிடம் உந்திடம் இந்திடமும்
எய்குன்ற வார்சிலை யம்பல வற்கிடம் ஏந்திழையே. (௩௦)

224. சேவிலிதேடல்

கவலையுற்ற காதற்றோழியைச்
சேவிலியுற்றுத் தெரிந்துவினையது.

மயிலெனப் பேர்ந்திள வல்லியின் ஒல்கிமென் மான்விழித்துக்
குயிலெனப் பேசுமெங் குட்டனெங் குற்றதென் நெஞ்சகத்தே
பயிலெனப் பேர்ந்தறி யாதவன் றில்லைப்பல் பூங்குழலாய்
அயிலெனப் பேருங்கண் ணியென்கொ லாமின் றயர்கின்றதே.()

225. அறத்தோடுநிற்றல்

சுடர்க்குழைப்பாங்கி படைத்துமொழிகிளவியிற்
சிறப்புடைச்சேவிலிக் கறத்தோடுநின்றது.

ஆளரிக் கும்மரி தாய்த்தில்லை யாவருக் கும்மெளி தாந்
தாளரிக் குன்றிற்றன் பாவைக்கு மேவித் தழறிகழ்வேற்
கோளரிக் குங்கிக ரன்னு ரொருவர் குருஉமலர்த்தார்
வாளரிக் கண்ணிகொண் டாள்வண்ட லாயத்தெம் வாணுதலே.()

226. கற்புநிலைக்கிரங்கல்

விற்புரைநுதலி கற்புநிலைகேட்டுக்
கோடாயுள்ளம் நீடாயழுங்கியது.

வடுத்தான் வகிர்மலர் கண்ணிக்குத் தக்கின்று தக்கன்முத்தீக்
கெடுத்தான் கெடலிறுல் லோன்றில்லைப் பன்மலர் கேழ்கிளர
மடுத்தான் குடைந்தன் றழுங்க அழுங்கித் தழீஇமகிழ்வுற்
றெடுத்தாற் கினியன வேயினி யாவன எம்மனைக்கே. (௩௩)

227. கவன்றுரைத்தல்

அவணிலை நினைந்து
சேவிலி கவன்றது.

முறுவலக் காறந்து வந்தென் முலைமுழு வித்தழுவிச்
சிறுவலக் காரங்கள் செய்தவெல் லாமுழு துஞ்சிதையத்
தெறுவலக் காலனைச் செற்றவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தியார்
உறுவலக் கானகந் தான்படர் வானும் ஒளியிழையே. (கூச)

228. அடிநினைந்திரங்கல்

வெஞ்சுரமும்மவள் பஞ்சிமெல்லடியும்
சேவிலிநினைந்து கவலையுற்றது.

தாமே தமக்கொப்பு மற்றில் லவர்தில்லைத் தண்ணணிச்சப்
பூமேல் மிதிக்கிற் பதைத்தடி பொங்குநங் காயெரியுந்
தீமேல் அயில்போற் செறிபரற் கானிற் சிலம்படிபாய்
ஆமே நடக்க அருவினை யேன்பெற்ற அம்மனைக்கே. (கூரு)

229. நற்றாய்க்குரைத்தல்

முகிழ்முலைமடந்தைக்கு முன்னியதறியத்
திகழ்மனைக்கிழத்திக்குச் சேவிலிசெப்பியது.

தழுவின கையிறை சோரின் தமியமென் றேதளர்வுற்
றழுவினை செய்யுநை யாவஞ்சொற் பேதை யறிவுவிண்ணோர்
குழுவினை யுய்யநஞ் சுண்டம் பலத்துக் குனிக்கும்பிரான்
செழுவின தாள்பணி யார்பிணி யாலுற்றுத் தேய்வித்ததே. ()

230. நற்றாய்வருந்தல்

கோடாய் கூற
நீடாய் வாடியது.

யாழியன் மென்மொழி வன்மனப் பேதையொர் ஏதிலன்பின்
தோழியை நீத்தென்னை முன்னே துறந்துதன் னூர்கண்முன்னே
வாழியிம் மூதூர் மறுகச்சென் றாளன்று மால்வணங்க
ஆழிதந் தானம் பலம்பணி யாரின் அருஞ்சுரமே. (கூஎ)

231. கிளிமொழிக்கிரங்கல்

மெய்த்தகைமாது வெஞ்சுரஞ்செல்லத்
தத்தையைநோக்கித் தாய்புலம்பியது.

கொன்னுனை வேலம் பலவற் றொழூரிற்குன் றங்கொடியோள்
என்னணஞ் சென்றனள் என்னணஞ் சேரும் எனவயரா
என்னனை போயினள் யாண்டையள் என்னைப் பருந்தடுமென்
றென்னனை போக்கன்றிக் கிள்ளையென் னுள்ளத்தை யீர்கின்றதே. ()

232. சுடரோடிரத்தல்

வெஞ்சுரந்தணிக்கெனச் செஞ்சுடரவற்கு
வேயமர்தோளி தாயர்பராயது.

பெற்றே னெடுங்கிள்ளை வாட முதுக்குறை பெற்றிமிக்கு
நற்றேன் மொழியழற் கானடந் தாண்முகம் நானனுகப்
பெற்றேன் பிறவி பெருமற்செய் தோன்றில்லைத் தேன்பிறங்கு
மற்றேன் மலரின் மலர்த்திரந் தேன்சுடர் வானவனே. (ந.கூ)

233. பருவநினைந்துகவறல்

முற்றா முலைக்கு
நற்றாய் கவன்றது.

வைம்மலர் வாட்படை யூரற்குச் செய்யுங்குற் றேவன்மற்றென்
மைம்மலர் வாட்கண்ணி வல்லள்கொல் லாந்தில்லை யான்மலைவாய்
மொய்ம்மலர்க் காந்தளைப் பாந்தளென் றெண்ணித்துண் ணென்றொ
கைம்மல ராற்கண் புதைத்துப் பதைக்குமெங் கார்மயிலே. [ளித்துக் ()

234. நாடத்துணிதல்

கோடாய் மடந்தையை
நாடத் துணிந்தது.

வேயின தோளி மெலியல்விண் ணோர்தக்கன் வேள்வியின்வாய்ப்
பாயின சீர்த்தியன் அம்பலத் தானைப் பழித்துமும்மைத்
தீயின தாற்றல் சிரங்கண் ணிழந்து திசைதிசைதாம்
போயின எல்லையெல் லாம்புக்கு நாடுவன் பொன்னினையே. (சக)

235. கோடிக்குறிபார்த்தல்

நற்றாய் நயந்து
சொற்புட் பராயது.

பணங்களஞ் சாலும் பருவர வார்த்தவன் றில்லையன்ன
மணங்கொளஞ் சாயலும் மன்னனும் இன்னே வரக்கரைந்தால்
உணங்கலஞ் சாதுண்ண லாமொண் ணிணப்பலி ஒக்குவன்மாக்
குணங்களஞ் சாற்பொலி யுந்நல சேட்டைக் குலக்கொடியே. (௬௨)

236. சோதிடங்கேட்டல்

சித்தந்தளர்ந்து தேடுங்கோடாய்
உய்த்துணர்வோரை உரைமினென்றது.

முன்னுங் கடுவிடம் உண்டதென் றில்லைமுன் னோனருளால்
இன்னுங் கடியிக் கடிமனைக் கேமற் றியாமயர
மன்னுங் கடிமலர்க் கூந்தலைத் தான்பெறு மாறுமுண்டேல்
உன்னுங்கள் தீதின்றி ஓதுங்கள் நான்மறை உத்தமரே. (௬௩)

237. சுவடுகண்டறிதல்

சுவடுபடு கடத்துச்
செவிலிகண் டறிந்தது.

தெள்வன் புனற்சென்னி யோனம்ப லஞ்சிந்தி யாரினஞ்சேர்
முள்வன் பரன்முரம் பத்தின்முன் செய்வினை யேனெடுத்த
ஒள்வன் படைக்கண்ணி சீறடி யிங்கிவை உங்குவையக்
கள்வன் பகட்டுர வோனடி யென்று கருதுவனே. (௬௪)

238. சுவடுகண்டிரங்கல்

கடத்திடைக்காரிகை அடித்தலங்கண்டு
மன்னருட்கோடாய் இன்னலெய்தியது.

பாலொத்த நீற்றம் பலவன் கழல்பணி யார்பிணிவாய்க்
கோலத் தவிசின் மிதிக்கிற் பதைத்தடி கொப்புள்கொள்ளும்
வேலொத்த வெம்பரற் கானத்தின் இன்றோர் விடலைபின்போங்
காலொத் தனவினை யேன்பெற்ற மாணிழை கானமலரே. (௬௫)

239. வேட்டமாதரைக்கேட்டல்

மென்மலர்கோய்யும் வேட்டமாதரைப்
பின்வருசெவிலி பெற்றிவினயது.

பேதைப் பருவம்பின் சென்றது முன்றில் எனைப்பிரிந்தால்
ஊதைக் கலமரும் வல்லியொப் பாண்முத்தன் றில்லையன்னாள்
ஏதிற் சுரத்தய லானொடின் றேகினள் கண்டனையே
போதிற் பொலியுந் தொழிற்புலிப் பற்குரற் பொற்றொடியே. ()

240. புறவோடுபுலத்தல்

காட்டுப் புறவோடு
வாட்டம் உரைத்தது.

புயலன் றலர்சடை யேற்றவன் றில்லைப் பொருப்பரசி
பயலன் றனைப்பணி யாதவர் போன்மிகு பாவஞ்செய்தேற்
கயலன் றமியனஞ் சொற்றுணை வெஞ்சுர மாதர்சென்றால்
இயலன் றெனக்கிற் றிலைமற்று வாழி எழிற்புறவே. (சஎ)

241. குரவோடுவருந்தல்

தேடிச்சென்ற செவிலித்தாயர்
ஆடற்குரவோடு வாடியுரைத்தது.

பாயும் விடையோன் புலியூ ரனையவென் பாவைமுன்னே
காயுங் கடத்திடை யாடிக் கடப்பவுங் கண்டுநின்று
வாயுந் திறவாய் குழையெழில் வீசவண் டோலுறுத்த
நீயுநின் பாவையும் நின்று நிலாவிடு நீள்குரவே. (சஅ)

242. விரதியரைவினவல்

வழிவருகின்ற மாவிரதியரை
மொழிமின்களென்று முன்னிமொழிந்தது.

சுத்திய பொக்கணத் தென்பணி கட்டங்கஞ் சூழ்சடைவெண்
பொத்திய கோலத்தி னீர்புலி யூரம் பலவர்க்குற்ற
பத்தியர் போலப் பணைத்திறு மாந்த பயோதரத்தோர்
பித்திதற் பின்வர முன்வரு மோவொர் பெருந்தகையே. (சகூ)

243. வேதியரைவினாவல்

மாதின்பின் வருஞ்செவிலி
வேதியரை விரும்பிவினாயது.

வெதிரேய் கரத்துமென் றோலேய் சுவல்வெள்ளை நூலிற்கொண்மூ
அதிரேய் மறையினிவ் வாறுசெல் வீர்தில்லை யம்பலத்துக்
கதிரேய் சடையோன் கரமா னெனவொரு மான்மயில்போல்
எதிரே வருமே சுரமே வெறுப்பவொர் ஏந்தலொடே. (௫௦

244. புணர்ந்துடன்வருவோரைப்பொருந்திவினாவல்

புணர்ந்துடன்வரும் புரவலனொருபால்
அணங்கமர்கோதையை ஆராய்ந்தது.

மீண்டா ரெனவுவந் தேன்கண்டு நும்மையிம் மேதகவே
பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரேபுலி யூரெனைநின்
றாண்டான் அருவரை யாளியன் னானைக்கண் டேனயலே
தூண்டா விளக்கனை யாயென்னை யோவன்னை சொல்லியதே.(

245. வியந்துரைத்தல்

வேங்கைபட்டதும் பூங்கொடிநிலையும்
நாடாவருங் கோடாய்கூறியது.

பூங்கயி லாயப் பொருப்பன் றிருப்புலி யூரதென்னத்
தீங்கையி லாச்சிறி யாணின்ற திவ்விடம் சென்றெதிர்ந்த
வேங்கையின் வாயின் வியன்கைம் மடுத்துக் கிடந்தலற
ஆங்கயி லாற்பணி கொண்டது திண்டிறல் ஆண்டகையே. (௫௨

246. இயைபெடுத்துரைத்தல்

சேயிழையோடு செம்மல்போதர
ஆயிழைபங்கனென் றயிர்த்தேமென்றது.

மின்றொத் திடுகழல் நூபுரம் வெள்ளைசெம் பட்டுமின்ன
ஒன்றொத் திடவுடை யாளொடொன் றும்புலி யூரனென்றே
நன்றொத் தெழிலைத் தொழவுற் றனமென்ன தோர்நன்மைதான்
குன்றத் திடைக்கண் டனமன்னை நீசொன்ன கொள்கையரே.()

247. மீளவுரைத்தல்

கடுங்கடங்கடந்தமை கைத்தாய்க்குரைத்து
நடுங்கன்மின்மீண்டு நடமினென்றது.

மீள்வது செல்வதன் றன்னையிவ் வெங்கடத் தக்கடமாக்
கீள்வது செய்த கிழவோ னெடுங்கிளர் கெண்டையன்ன
நீள்வது செய்தகண் ணெளிந் நெடுஞ்சுரம் நீந்திமெம்மை
ஆள்வது செய்தவன் றில்லையின் எல்லை அணுகுவரே. (௫௪)

248. உலகியல்புரைத்தல்

செவிலியது கவலைதீர
மன்னியவுலகியல் முன்னியுரைத்தது.

சுரும்பிவர் சந்தும் தொடுகடன் முத்தும்வெண் சங்குமெங்கும்
விரும்பினர் பாற்சென் றுமெய்க்கணி யாம்வியன் கங்கையென்னும்
பெரும்புனல் சூடும் பிரான்சிவன் சிற்றம் பலமனைய
கரும்பன மென்மொழி யாருமந் நீர்மையர் காணுநர்க்கே. (௫௫)

249. அழுங்குதாய்க்குரைத்தல்

செழும்பணை யணைந்தமை
அழுங்குதாய்க் குரைத்தது.

ஆண்டில் எடுத்தவ ராமிவர் தாமவர் அல்குவர்போய்த்
தீண்டில் எடுத்தவர் தீவினை தீர்ப்பவன் தில்லையின்வாய்த்
தூண்டில் எடுத்த வராறெங்கொ டெற்றப் பழம்விழுந்து
பாண்டில் எடுத்தபஃ றாமரை கீழும் பழனங்களே. (௫௬)

௧எ. வரைவுமுடுக்கம் :

250. வருத்தமிகுதிகூறிவரைவுகடாதல்

இரவுக்குறியிடத் தேந்திழைப்பாங்கி
வரைவுவேண்டுதல் வரவுரைத்தது.

எழுங்குலை வாழையி னின்கனி தின்றிள மந்தியந்தண்
செழுங்குலை வாழை நிழலிற் றுயில்சிலம் பாமுனைமேல்
உழுங்கொலை வேற்றிருச் சிற்றம்பலவரை யுன்னலர்போல்
அழுங்குலை வேலன்ன கண்ணிக்கென் னோநின் அருள்வகையே. (௧)

251. பெரும்பான்மைகூறிமறுத்தல்

குலம்புரி கோம்பர்க்குச்
சிலம்பன் செப்பியது.

பரம்பயன் தன்னடி யேனுக்குப் பார்விசும் பூடுருவி
வரம்பயன் மாலறி யாத்தில்லை வானவன் வானகஞ்சேர்
அரம்பையர் தம்மிட மோவன்றி வேழத்தின் என்புநட்ட
குரம்பையர் தம்மிட மோவிடந் தோன்றுமிக் குன்றிடத்தே. (உ)

252. உள்ளதுகூறிவரைவுகடாதல்

இன்மையுரைத்த மன்னனுக்கு
மாழைநோக்கி தோழியுரைத்தது.

சிறார்கவண் வாய்த்த மணியிற் சிதைபெருந் தேனிழுமென்
றிறால்கழி வுற்றெஞ் சிறுகுடி ஊன்றும் இடமிதெந்தை
உறாவரை யுற்றார் குறவர்பெற் றாளுங் கொடிச்சியும்பர்
பெறாவருள் அம்பல வன்மலைக் காத்தும் பெரும்புனமே. (ந)

253. ஏதங்கூறியிரவரவுவிலக்கல்

இரவருதுயரம் ஏந்தலுக்கெண்ணிப்
பருவரலெய்திப் பாங்கிபகர்ந்தது.

கடந்தொறும் வாரண வல்சியின் நாடிப்பல் சீயங்கங்குல்
இடந்தொறும் பார்க்கும் இயவொரு நீயெழில் வேலின்வந்தால்
படந்தொறுந் தீயர வன்னம் பலம்பணி யாரினெம்மைத்
தொடர்ந்தொறுந் துன்பென்ப தேயன்ப நின்னருள் தோன்றுவதே. ()

254. பழிவரவுரைத்துப் பகல்வரவுவிலக்கல்

ஆங்ஙனமொழுகும் அடல்வேலண்ணலைப்
பாங்கியைய பகல்வரலென்றது.

களிறற்ற செல்லல் களைவயிற் பெண்மரங் கைஞ்ஞெமிர்த்துப்
பிளிறுற்ற வானப் பெருவரை நாட பெடைநடையோ
டொளிறுற்ற மேனியன் சிற்றம் பலநெஞ் சுறாதவர்போல்
வெளிறுற்ற வான்பழி யாம்பகல் நீசெய்யும் மெய்யருளே. (ரு)

255. தோழுதிரந்துகூறல்.

இரவரவின் ஏதமஞ்சிச்
சுரிதருகுழற் றோழிசொல்லியது.

கழிகட் டலைமலை வோன்புலி யூர்கரு தாதவர்போல்
குழிகட் களிறு வெரீஇயரி யாளி குழீஇவழங்காக்
கழிகட் டிரவின் வரல்கழல் கைதொழு தேயிரந்தேன்
பொழிகட் புயலின் மயிலிற் றுவளும் இவள்பொருட்டே. (சு)

256. தாயறிவுகூறல்

சிறைப்புறத்துச் செம்மல்கேட்ப
வெறிக்குழற்பாங்கி மெல்லியற்குரைத்தது.

விண்ணுஞ் செலவறி யாவெறி யார்கழல் வீழ்சடைத்தீ
வண்ணன் சிவன்றில்லை மல்லெழிற் கானல் அரையிரவின்
அண்ணல் மணிநெடுந் தேர்வந்த துண்டாம் எனச்சிறிது
கண்ணுஞ் சிவந்தன்னை யென்னையும் நோக்கினள் கார்மயிலே.()

257. மந்திமேல்வைத்துவரைவுகடாதல்

வரிவளையை வரைவுகடாவி
அரிவைதோழி உரைபகர்ந்தது.

வான்றோய் பொழிலெழில் மாங்கனி மந்தியின் வாய்க்கடுவன்
தேன்றோய்த் தருத்தி மகிழ்வகண் டாடிரு நீண்முடிமேல்
மீன்றோய் புனற்பெண்ணை வைத்துடை யாளையும் மேனிவைத்தான்
வான்றோய் மதிற்றில்லை மாநகர் போலும் வரிவளையே. (அ

258. காவன்மேல்வைத்துக்கண்டுயிலாமைகூறல்

நகர் காவலின்
மிகுகழி காதல்.

நறைக்கண் மலிகொன்றை யோனின்று நாடக மாடுதில்லைச்
சிறைக்கண் மலிபுனற் சீர்நகர் காக்குஞ்செவ் வேலிளைஞர்
பறைக்கண் படும்படுந் தோறும் படாமுலைப் பைந்தொடியா
கறைக்கண் மலிகதிர் வேற்கண் படாது கலங்கினவே. (கூ

259. பகலுடம்பட்டாள்போன்றிரவரவுவிலக்கல்

விரைதரு தாரோய்
இரவரல் என்றது.

கலரா யினர்நினை யாத்தில்லை யம்பலத் தான்கழற்கன்
பிலரா யினர்வினை போலிருள் தூங்கி முழங்கிமின்னிப்
புலரா இரவும் பொழியா மழையும்புண் ணின்னுழைவேல்
மலரா வருமருந் தும்மில்லை யோநும் வரையிடத்தே. (கo)

260. இரவுடம்பட்டாள்போன்றுபகல்வரவுவிலக்கல்

இகலடு வேலோய்
பகல்வரல் என்றது.

இறவரை யும்பர்க் கடவுட் பராய்நின் றெழிலியுன்னிக்
குறவரை யார்க்குங் குளிர்வரை நாட கொழும்பவள
நிறவரை மேனியன் சிற்றம் பலநெஞ் சுறாதவர்போல்
உறவரை மேகலை யாட்கல ராம்பகல் உன்னருளே. (கக)

261. இரவும்பகலும்வரவுவிலக்கல்

இரவும் பகலும்
வரவொழி கென்றது.

சுழியா வருபெரு நீர்சென்னி வைத்தென்னைத் தன்றொழும்பிற்
கழியா அருள்வைத்த சிற்றம் பலவன் கரந்தருமான்
விழியா வரும்புரி மென்குழ லாடிறத் தையமெய்யே
பழியாம் பகல்வரின் நீயிர வேதும் பயனில்லையே. (கஉ)

262. காலங்கூறிவரைவுகடாதல்

முந்தியபொருளைச் சிந்தையில்வைத்து
வரைதருகிளவியிற் றெரியவுரைத்தது.

மையார் கதலி வனத்து வருக்கைப் பழம்விழுதேன்
எய்யாத யின்றிள மந்திகள் சோரும் இருஞ்சிலம்பா
மெய்யா அரியதென் அம்பலத் தான்மதி யூர்கொள்வெற்பின்
மொய்யார் வளரிள வேங்கைபொன் மாலையின் முன்னினவே.()

263. கூறுவிக்குற்றல்

ஒத்ததோவ்வா துரைத்ததோழி
கோத்தவிழ்கோதையாற் கூறுவிக்குற்றது.

தேமாம் பொழிற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துவிண் ணோர்வணங்க
நாமா தரிக்க நடம்பயில் வோனைநண் ணாதவரின்
வாமாண் கலைசெல்ல நின்றார் கிடந்தநம் அல்லல்கண்டால்
தாமா அறிகில ராயினென் னாஞ்சொல்லுந் தன்மைகளே. (கச)

264. சேலவுநினைந்துரைத்தல்

பாங்கிநெருங்கப் பணிமொழிமொழிந்து
தேங்கமழ்சிலம்பற்குச் சிறைப்புறக்கிளவி.

வல்சியின் எண்கு வளர்புற் றகழமல் கும்மிருள்வாய்ச்
செல்வரி தன்றுமன் சிற்றம் பலவரைச் சேரலர்போல்
கொல்கரி சீயம் குறுகா வகைபிடி தானிடைச்செல்
கல்லதர் என்வந்த வாறென்ப வர்ப்பெறின் கார்மயிலே. (கரு)

265. போலிவழிவுரைத்துவரைவுகடாதல்

வரைவுவிரும்பும் மன்னுயிர்ப்பாங்கி
விரைதருகுழலி மெலிவுரைத்தது.

வாரிக் களிற்றின் மருப்புகு முத்தம் வரைமகளிர்
வேரிக் களிக்கும் விழுமலை நாட விரிதிரையின்
நாரிக் களிக்கமர் நன்மாச் சடைமுடி நம்பர்தில்லை
ஏரிக் களிக்கரு மஞ்ஞையிந் நீர்மையென் எய்துவதே. (கசா)

கஅ. வரைபொருட்பிரிதல் :

266. முலைவிலைகூறல்

கோவலவேற் கண்ணிக்கு
விலையிலை யென்றது.

குறைவிற்கும் கல்விக்கும் செல்விற்கும் நின்குலத் திற்கும்வந்தோர்
நிறைவிற்கும் மேதகு நீதிக்கும் ஏற்பினல் லாணிணையின்
இறைவிற் குலாவரை யேந்திவண் டில்லையன் ஏழ்பொழிலும்
உறைவிற் குலாறுத் லாள்விலை யோமெய்ம்மை ஓதுநர்க்கே. (க)

267. வருமதுகூறிவரைவுடம்படுத்தல்

தோடேத்தனவிடுத்துத் தோகைதோளேய்
திடுக்கண்பெரி திரவரினென்றது.

வடுத்தன நீள்வகிர்க் கண்ணிவெண் ணித்தில வாணகைக்குத்
தொடுத்தன நீவிடுத் தெய்தத் துணியென்னைத் தன்றொழும்பிற்
படுத்தநன் னீள்கழல் ஈசர்சிற் றம்பலம் தாம்பணியார்க்
கடுத்தன தாம்வரிற் பொல்லா திரவினின் ஆரருளே. (உ)

268. வரைபொருட்பிரிவையுரையெனக்கூறல்

ஆங்கவள்வயின் நீங்கலுற்றவன்
இன்னுயிர்த்தோழிக்கு முன்னிமொழிந்தது.

குன்றங் கிடையுங் கடந்துமர் கூறும் நிதிகொணர்ந்து
மின்றங் கிடைநும்மை யும்வந்து மேவுவன் அம்பலஞ்சேர்
மன்றங் கிடைமரு தேகம்பம் வாஞ்சியம் அன்னபொன்னைச்
சென்றங் கிடைகொண்டு வாடா வகைசெப்பு தேமொழியே.()

269. நீயேகூறென்றல்

காய்கதிர்வேலோய் கனங்குழையவட்கு
நீயேயுரை நின்செலவென்றது.

கேழே வரையுமில் லோன்புலி யூர்ப்பயில் கிள்ளையன்ன
யாழேர் மொழியாள் இரவரி னும்பகற் சேறியென்று
வாழே னெனவிருக் கும்வரிக் கண்ணியை நீவருட்டித்
தாழே னெனவிடைக் கட்சொல்லி யேகு தனிவள்ளலே. (ச)

270. சொல்லாதேகல்

நிரைவளை வாட
உரையா தகன்றது.

வருட்டிற் றிகைக்கும் வசிக்கிற் றுளங்கும் மனமகிழ்ந்து
தெருட்டிற் றெளியலள் செப்பும் வகையில்லை சீரருக்கன்
குருட்டிற் புகச்செற்ற கோன்புலி யூர்குறு கார்மனம்போன்
றிருட்டிற் புரிகுழ லாட்கெங்ங னேசொல்லி யேகுவனே. (ரு)

271. பிரிந்தமைகூறல்

தேங்கமழ் குழலிக்குப்
பாங்கி பகர்ந்தது.

நல்லாய் நமக்குற்ற தென்னென் றுரைக்கேன் நமர்தொடுத்த
எல்லா நிதியும் உடன்விடுப் பானிமை யோரிறைஞ்சும்
மல்லார் கழலழல் வண்ணர்வண் டில்லை தொழார்களல்லாற்
செல்லா அழற்கடம் இன்றுசென் றார்நம் சிறந்தவரே. (சு)

272. நெஞ்சொடுகூறல்

கல்வரைநாடன் சொல்லாதகல
மின்னொளிமருங்குல் தன்னொளிதளர்ந்தது.

அருந்தும் விடமணி யாமணி கண்டன்மற் றண்டர்க்கெல்லாம்
மருந்தும் அமிர்தமும் ஆகுமுன் னோன்றில்லை வாழ்த்தும்வள்ளல்
திருந்துங் கடனெறி செல்லுமிவ் வாறு சிதைக்குமென்றால்
வருந்தும் மடநெஞ்ச மேயென்ன யாமினி வாழ்வகையே. (எ)

273. நெஞ்சொடுவருந்தல்

வெற்பன் நீங்கப்
பொற்பு வாடியது.

ஏர்ப்பின்னை தோண்முன் மணந்தவன் ஏத்த எழிறிகழுஞ்
சீர்ப்பொன்னை வென்ற செறிகழ லோன்றில்லைச் சூழ்பொழில்வாய்க்
கார்ப்புன்னை பொன்னவிழ் முத்த மணலிற் கலந்தகன்றார்
தேர்ப்பின்னைச் சென்றவென் னெஞ்சென் கொலாமின்று செய்கின்றதே

274. வருத்தங்கண்டுரைத்தல்

அழலுறுகோதையின் விழுமுறுபேதையை
நீங்கலரெனப் பாங்கிபகர்ந்தது.

கானமர் குன்றர் செவியுற வாங்கு கணைதுணையாம்
மானமர் நோக்கியர் நோக்கென மானற் றொடைமடக்கும்
வானமர் வெற்பர்வண் டில்லையின் மன்னை வணங்கலர்போல்
தேனமர் சொல்லிசெல் லார்செல்லல் செல்லல் திருநுதலே. (கூ)

275. வழியொழுகிவற்புறுத்தல்

சூழிருங் கூந்தலைத்
தோழி தெருட்டியது.

மதுமலர்ச் சோலையும் வாய்மையும் அன்பும் மருவிவெங்கான்
கதுமெனப் போக்கும் நிதியின ருக்குமுன் னிக்கனுழ்ந்தால்
னொதுமலர் நோக்கமொர் மூன்றுடை யோன்றில்லை நோக்கலர்போல்
இதுமலர்ப் பாவைக்கென் னோவந்த வாறென்பர் ஏந்திழையே. (கo)

276. வன்புறையெதிரழிந்திரங்கல்

வன்கறைவேலோன் வரைவுநீட
வன்புறையழிந்தவண் மனமழுங்கியது.

வந்தாய் பவரையில் லாமயில் முட்டை இளையமந்தி
பந்தா டிரும்பொழிற் பல்வரை நாடன்பண் போவினிதே
கொந்தார் நறுங்கொன்றைக் கூத்தன்றென் றில்லை தொழார்குழுப்போல்
சிந்தா குலமுற்றுப் பற்றின்றி நையுந் திருவினர்க்கே. (கக)

277. வாய்மைகூறிவருத்தந்தணித்தல்

வேற்றடங் கண்ணியை
ஆற்று வித்தது.

மொய்யென்ப தேயிழை கொண்டவன் என்னைத்தன் மொய்கழற்காட்
செய்யென்ப தேசெய்த வன்றில்லைச் சூழ்கடற் சேர்ப்பர்சொல்லும்
பொய்யென்ப தேகருத் தாயிற் புரிகுழற் பொற்றொடியாய்
மெய்யென்ப தேதுமற் றில்லைகொ லாமிவ் வியலிடத்தே.(கஉ)

278. தேருதுபுலம்பல்

தீதறுகண்ணி தேற்றத்தேருது
போதறுகுழலி புலம்பியது.

மன்செய்த முன்னாள் மொழிவழி யேயன்ன வாய்மைகண்டும்
என்செய்த நெஞ்சும் நிறையுநில் லாவென தின்னுயிரும்
பொன்செய்த மேனியன் தில்லையு றாரிற் பொறையரிதாம்
முன்செய்த தீங்குகொல் காலத்து நீர்மைகொல் மொய்குழலே. (கந)

279. காலமறைத்துரைத்தல்

காந்தள்கருவுறக் கடவுண்மழைக்கென்
றேந்திழைப்பாங்கி இனிதியம்பியது.

கருந்தினை யோம்பக் கடவுட் பராவி நமர்களிப்பச்
சொரிந்தன கொண்மூச் சுரந்ததன் பேரரு ளாற்றொழும்பிற்
பரிந்தெனை யாண்டசிற் றம்பலத் தான்பரங் குன்றிற்றன்றி
விரிந்தன காந்தள் வெருவரல் காரென வெள்வளையே. (கச)

230. தூதுவரவுரைத்தல்

ஆங்கோரு தூதுவரப்
பாங்கிகண் டுரைத்தது.

வென்றவர் முப்புரம் சிற்றம் பலத்துணின் றாடும்வெள்ளிக்
குன்றவர் குன்றா அருடரக் கூடினர் நம்மகன்று
சென்றவர் தூதுகொல் லோவிருந் தேமையும் செல்லல்செப்பா
நின்றவர் தூதுகொல் லோவந்து தோன்றும் நிரைவளையே. ()

281. தூதுகண்டழுங்கல்

அயலுற்ற தூதுவரக்
கயலுற்றகண்ணி மயலுற்றது.

வருவன செல்வன தூதுக ளேதில வான்புலியூர்
ஒருவன தன்பரின் இன்பக் கலவிகள் உள்ளுருகத்
தருவன செய்தென தாவிகொண் டேகியென் நெஞ்சிற்றம்மை
இருவின காதலர் ஏதுசெய் வானின் றிருக்கின்றதே. (கரு)

282. மெலிவுகண்டுசெவிலிகூறல்

வண்டமர்புரிகுழல் ஒண்டொடிமெலிய
வாடாநின்ற கோடாய்கூறியது.

வேயின மென்றோள் மெலிந்தொளி வாடி விழிபிறிதாய்ப்
பாயின மேகலை பண்டையள் அல்லள் பவளச்செவ்வி
ஆயின ஈசன் அரர்க் கமரன்சிற் றம்பலத்தான்
சேயின தாட்சியிற் பட்டன ளாமித் திருந்திழையே. (கஎ)

283. கட்டுவைப்பித்தல்

மால்கொண்ட கட்டுக்
கால்கொண்டது.

சுணங்குற்ற கொங்கைகள் சூதாற் றிலசொல் தெளிவுற்றில
குணங்குற்றங் கொள்ளும் பருவ முருள்குறு காவசுரர்
நிணங்குற்ற வேற்சிவன் சிற்றம் பலநெஞ் சுருதவர்போல்
அணங்குற்ற நோயறி வுற்றுரை யாடுமின் அன்னையரே. (௧௮)

284. கலக்கமுற்றுநிற்றல்

தெய்வத்திற் றெரியுமென
எவ்வத்தின் மெலிவுற்றது.

மாட்டியன் றேயெம் வயிற்பெரு நாணினி மாக்குடிமா
சூட்டியன் றேநிற்ப தோடிய வாறிவள் உள்ளமெலாம்
காட்டியன் றேநின்ற தில்லைத்தொல் லோனைக்கல் லாதவர்போல்
வாட்டியன் றேர்குழ லார்மொழி யாதன வாய்திறந்தே. (௧௯)

285. கட்டுவித்திகூறல்

கட்டுவித்தி
விட்டுரைத்தது.

குயிலிதன் றேயென்ன லாஞ்சொல்லி கூறன்சிற் றம்பலத்தான்
இயலிதன் றேயென்ன லாகா இறைவிறற் சேய்கடவும்
மயிலிதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த
அயிலிதன் றேயிதன் றேநெல்லிற் றோன்றும் அவன்வடிவே. ()

286. வேலனையழைத்தல்

வெறியாடிய வேலனைக்கூஉய்
நெறியார்குழலி தாயர்நின்றது.

வேலன் புகுந்து வெறியா டுகவெண் மறியறுக்க
காலன் புகுந்தவி யக்கழல் வைத்தெழிற் றில்லைநின்ற
மேலன் புகுந்தென்கண் நின்றான் இருந்தவெண் காடனைய
பாலன் புகுந்திப் பரிசினின் நிற்பித்த பண்பினுக்கே. (௨௧)

287. இன்னலெய்தல்

ஆடியவெறியிற் கூடுவதறியாது
நன்னறுங்கோதை இன்னலெய்தியது.

அயர்ந்தும் வெறிமறி யாவி செகுத்தும் விளர்ப்பயலார்
பெயர்ந்தும் ஒழியா விடினென்னை பேசுவ பேர்ந்திருவர்
உயர்ந்தும் பணிந்தும் உணரான தம்பலம் உன்னலரின்
துயர்ந்தும் பிறிதின் ஒழியினென் னாதும் துறைவனுக்கே.(உஉ)

288. வெறிவிலக்குவிக்கநினைதல்

அயறருவெறியின் மயறருமென
விலக்கலுற்ற குலக்கொடிநினைந்தது.

சென்றார் திருத்திய செல்லனின் றார்கள் சிதைப்பரென்றால்
நன்றோ அழகிதன் றேயிறை தில்லை தொழாரினைந்தும்
ஒன்றும் இவட்கு மொழிதல்கில் லேன்மொழி யாதுமுய்யேன்
குன்றார் துறைவர்க் குறுவேன் உரைப்பனிக் கூர்மறையே. ()

289. அறத்தொடுநிற்றலையுரைத்தல்

வெறித்தலைவெரீஇ வெருவருதோழிக்
கறத்தொடுநின்ற ஆயிழையுரைத்தது.

யாயும் தெறுக அயலவர் ஏசுக ஊர்நகுக
நீயும் முனிக நிகழ்ந்தது கூறுவல் என்னுடைய
வாயும் மனமும் பிரியா இறைதில்லை வாழ்த்துநர்போல்
தூயன் நினக்குக் கடுஞ்சூள் தருவன் சுடர்க்குழையே. (உச)

290. அறத்தொடுநிற்றல்

செய்தவெறியின் எய்துவதறியாது
நிறத்தொடித்தோழிக் கறத்தொடுநின்றது.

வண்டலுற் றேமெங்கண் வந்தொரு தோன்றல் வரிவளையீர்
உண்டலுற் றேமென்று நின்றதொர் போழ்துடை யான்புலியூர்க்
கொண்டலுற் றேறுங் கடல்வர எம்முயிர் கொண்டுதந்து
கண்டலுற் றேர்நின்ற சேரிச்சென் றானோர் கழலவனே. (உரு)

291. ஐயந்தீரக்கூறல்

விலங்குதல்விரும்பும் மேதகுதோழி
அலங்கற்குழலிக் கறியவுரைத்தது.

குடிக்கலர் கூறினுங் கூறு வியன்றில்லைக் கூத்தனதாள்
முடிக்கல ராக்குமொய் பூந்துறை வற்கு முரிபுருவ
வடிக்கலர் வேற்கண்ணி வந்தன சென்றுநம் மாயறியும்
படிக்கல ராமிவை யென்னும் மறைக்கும் பரிசுகளே. (உகு)

292. வெறிவிலக்கல்

அறத்தொடுநின்ற திறத்தினிற்பாங்கி
வெறிவிலக்கிப் பிறிதுரைத்தது.

விதியுடை யாருண்க வேரி விலக்கலம் அம்பலத்துப்
பதியுடை யான்பரங் குன்றினிற் பாய்புனல் யாமொழுகக்
கதியுடை யான்கதிர்த் தோணிற்க வேறு கருதுநின்னின்
மதியுடை யார்தெய்வ மேயில்லை கொல்லினி வையகத்தே. (உஎ)

293. செவிலிக்குத்தோழியறத்தொடுநிற்றல்

சிறப்புடைச் செவிலிக்
கறத்தொடு நின்றது.

மனக்களி யாயின்றி யான்மகிழ் தூங்கத்தன் வார்கழல்கள்
எனக்களி யாநிற்கும் அம்பலத் தோனிருந் தண்கயிலைச்
சினக்களி யானை கடிந்தார் ஒருவர்செவ் வாய்ப்பசிய
புனக்கிளி யாங்கடி யும்வரைச் சாரற் பொருப்பிடத்தே. (உஅ)

294. நற்றாய்க்குச்செவிலியறத்தொடுநிற்றல்

கற்பினின்வழாமை நிற்பித்தெடுத்தோள்
குலக்கொடிதாயர்க் கறத்தொடுநின்றது.

இளையா ளிவளையென் சொல்லிப் பரவுதும் ஈரெயிறு
முளையா அளவின் முதுக்குறைந் தாண்முடி சாய்த்திமையோர்
வளையா வழுத்தா வருதிருச் சிற்றம் பலத்துமன்னன்
திளையா வருமரு விக்கயி லைப்பயில் செல்வியையே. (உகூ)

295. தேர்வரவுகூறல்

மணிநெடுந்தேரோன் அணிதினின்வருமெனை
யாழியன்மொழிக்குத் தோழிசொல்லியது.

கள்ளினம் ஆர்த்துண்ணும் வண்கொன்றை யோன்றில்லைக் கார்க்கடல்
புள்ளினம் ஆர்ப்பப் பொருதிரை ஆர்ப்பப் புலவர்கடம் [வாய்ப்
வள்ளினம் ஆர்ப்ப மதுகரம் ஆர்ப்ப வலம்புரியின்
வெள்ளினம் ஆர்ப்ப வரும்பெருந் தேரின்று மெல்லியலே. (௩0)

296. மணமுரசுகேட்டுமகிழ்ந்துரைத்தல்

நிலங்காவலர் நீண்மணத்தின்
நலங்கண்டவர் நயந்துரைத்தது.

பூரண பொற்குடம் வைக்க மணிமுத்தம் பொன்பொதிந்த
தோரண நீடுக தூரியம் ஆர்க்கதொன் மாலயற்கும்
காரணன் ஏரணி கண்ணுத லோன்கடற் றில்லையன்ன
வாரண வும்முலை மன்றலென் றேங்கும் மணமுரசே. (௩க)

297. ஐயுற்றுக்கலங்கல்

நல்லவர்முரசுமற் றல்லவர்முரசெனத்
தெரிவரிதென அரிவைகலங்கியது.

அடற்களி யாவர்க்கும் அன்பர்க் களிப்பவன் துன்பவின்பம்
படக்களி யாவண் டறைபொழிற் றில்லைப் பரமன்வெற்பின்
கடக்களி யானை கடிந்தவர்க் கோவன்றி நின்றவர்க்கோ
விடக்களி யாநம் விழுநகர் ஆர்க்கும் வியன்முரசே. (௩௨)

298. நிதிவரவுகூறுநிற்றல்

மகிழ்தருமனத்தோடு வண்புகழ்த்தோழி
திகழ்நிதிமடந்தைக்குத் தெரியவுரைத்தது.

என்கடைக் கண்ணினும் யான்பிற ஏத்தா வகையிரங்கித்
தன்கடைக் கண்வைத்த தண்டில்லைச் சங்கரன் தாழ்கயிலைக்
கொன்கடைக் கண்டரும் யானை கடிந்தார் கொணர்ந்திறுத்தார்
முன்கடைக் கண்ணிது காண்வந்து தோன்றும் முழுநிதியே. (

கக. மணஞ்சிறப்புரைத்தல் :

299. மணமுரசுகூறல்

வரைவுதோன்ற மகிழ்வுறுதோழி
நிரைவளைக்கு நின்றுரைத்தது.

பிரசந் திகழும் வரைபுரை யானையின் பீடழித்தார்
முரசந் திகழும் முருகியம் நீங்கும் எவர்க்குமுன்றும்
அரசம் பலத்துநின் றாடும் பிரானருள் பெற்றவரிற்
புரைசந்த மேகலை யாய்துயர் தீரப் புகுந்துநின்றே. (க)

300. மகிழ்ந்துரைத்தல்

மன்னியகடியிற் பொன்னறுங்கோதையை
நன்னுதற்றோழி தன்னின்மகிழ்ந்தது.

இருந்துதி யென்வயிற் கொண்டவன் யானெப் பொழுதுமுன்னும்
மருந்து திசைமுகன் மாற்கரி யோன்றில்லை வாழ்த்தினர்போல்
இருந்து திவண்டன வாலெரி முன்வலஞ் செய்திடப்பால்
அருந்துதி காணு மளவும் சிலம்பன் அருந்தழையே. (உ)

301. வழிபாடுகூறல்

மணமனைகாண வந்தசேவிலிக்குத்
துணைமலர்க்குழலி தோழிசொல்லியது.

சீரிய லாவியும் யாக்கையும் என்னச் சிறந்தமையால்
காரியல் வாட்கண்ணி யெண்ணக லார்கம லங்கலந்த
வேரியும் சந்தும் வியறந் தெனக்கற்பின் நிற்பரன்னே
காரியல் கண்டர்வண் டில்லை வணங்குமெங் காவலரே. (ங)

302. வாழ்க்கைநலங்கூறல்

மணமனைச்சென்று மகிழ்தருசேவிலி
அணிமணைக்கிழத்திக் கதன்சிறப்புரைத்தது.

தொண்டினம் மேவுஞ் சுடர்க்கழ லோன்றில்லைத் தொன்னகரில்
கண்டின மேவுமில் நீயவள் நின்கொழு நன்செழுமென்
தண்டின மேவுதிண் டோளவன் யானவள் தற்பணிவோள்
வண்டின மேவுங் குழலாள் அயன்மன்னும் இவ்வயலே. (ச)

303. காதல்கட்டுரைத்தல்

சோதி வேலவன்
காதல்கட் டுரைத்தது.

பொட்டணி யானுதல் போயிறும் பொய்போல் இடையெனப்பூண்
இட்டணி யான்றவி சின்மல ரன்றி மிதிப்பக்கொடான்
மட்டணி வார்குழல் வையான் மலர்வண் டுறுதலஞ்சிக்
கட்டணி வார்சடை யோன்றில்லை போலிதன் காதலனே. (ரு)

304. கற்பறிவித்தல்

விற்போலி நுதலி
கற்பறி வித்தது.

தெய்வம் பணிகழ லோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனையாள்
தெய்வம் பணிந்தறி யாளென்றும் நின்று திறைவழங்காத்
தெவ்வம் பணியச்சென் றாலுமன் வந்தன்றிச் சேர்ந்தறியான்
பௌவம் பணிமணி யன்னார் பரிசின்ன பான்மைகளே. (சா)

305. கற்புப்பயப்புரைத்தல்

கற்புப் பயந்த
அற்புதம் உரைத்தது.

சிற்பந் திகழ்தரு திண்மதிற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்துப்
பொற்பந்தி யன்ன சடையவன் பூவண மன்னபொன்னின்
கற்பந்தி வாய்வட மீனுங் கடக்கும் படிகடந்தும்
இற்பந்தி வாயன்றி வைகல்செல் லாதவன் ஈர்ங்களிறே. (எ)

306. மருவுதலுரைத்தல்

இருவர் காதலும்
மருவுதல் உரைத்தது.

மன்னவன் தெம்முனை மேற்செல்லு மாயினும் மாலரியே
றன்னவன் தேர்புறத் தல்கல்செல் லாது வரகுணனாந்
தென்னவன் ஏத்துசிற் றம்பலத் தான்மற்றைத் தேவர்க்கெல்லாம்
முன்னவன் மூவலன் னாளுமற் றோர்தெய்வம் முன்னலளே. (அ)

307. கலவியின்பங்கூறல்

நன்னுதன்மடந்தை தன்னலங்கண்டு
மகிழ்தூங்குளத்தோ டிகுவளைகூறியது.

ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்துமொ ராருயிர் ஈருருக்கொண்
டானந்த வெள்ளத் திடைத்திளைத் தாலொக்கும் அம்பலஞ்சேர்
ஆனந்த வெள்ளத் தறைகழ லோனருள் பெற்றவரின்
ஆனந்த வெள்ளம்வற் றாதுமுற் றாதிவ் வணிநலமே. (கூ)

உ௦. ஓதற்பிரிவு :

308. கல்விநலங்கூறல்

கல்விக்ககல்வர் செல்வத்தவரெனச்
செறிகுழற்பாங்கிக் கறிவறிவித்தது.

சீரள வில்லாத் திகழ்தரு கல்விச்செம் பொன்வரையின்
ஆரள வில்லா அளவுசென் றாரம் பலத்துணின்ற
ஓரள வில்லா வொருவன் இருங்கழல் உன்னினர்போல்
ஏரள வில்லா அளவின ராகுவர் ஏந்திழையே. (க)

309. பிரிவுநினைவுரைத்தல்

கல்விக்ககல்வர் செல்வத்தவரெனப்
பூங்குழன்மடந்தைக்குப் பாங்கிபகர்ந்தது.

வீதலுற் றார்தலை மாலையன் றில்லைமிக் கோன்கழற்கே
காதலுற் றார்நன்மை கல்விசெல் வீதரும் என்பதுகொண்
டோதலுற் றாருற் றுணர்தலுற் றார்செல்லன் மல்லழற்கான்
போதலுற் றார்நின் புணர்முலை யுற்ற புரவலரே. (உ)

310. கலக்கங்கண்டுரைத்தல்

ஓதற்ககல்வர் மேதக்கவரெனப்
பூங்கொடிகலக்கம் பாங்கிகண்டுரைத்தது.

கற்பா மதிற்றில்லைச் சிற்றம் பலமது காதல்செய்த
விற்பா விலங்கலெங் கோனை விரும்பலர் போலவன்பர்
சொற்பா விரும்பின ரென்னமெல் லோதி செவிப்புறத்துக்
கொற்பா இலங்கிலை வேல்குளித் தாங்குக் குறுகியதே. (ங)

311. வாய்மொழிகூறித்தலைமகள்வருந்தல்

தீதறுகல்விக்குச் செல்வன்செல்லுமெனப்
போதுறுகுழலி புலம்பியது.

பிரியா மையுமுயி ரொன்ற வதும்பிரி யிற்பெரிதுந்
தரியா மையுமொருங் கேநின்று சாற்றினர் தையன்மெய்யிற்
பிரியாமை செய்துநின் றேன்றில்லைப் பேரிய லூரரன்ன
புரியா மையுமிது வேயினி யென்னும் புகல்வதுவே. (சு)

உக. காவற்பிரிவு:

312. பிரிவறிவித்தல்

இருநிலங்காவற் கேகுவர்நமரெனப்
பொருசுடர்வேலோன் போக்கறிவித்தது.

மூப்பான் இளையவன் முன்னவன் பின்னவன் முப்புரங்கள்
வீப்பான் வியன்றில்லை யானரு ளால்விரி நீருலகம்
காப்பான் பிரியக் கருதுகின் றார்நமர் கார்க்கயற்கண்
பூப்பால் நலமொளி ரும்புரி தாழ்குழற் பூங்கொடியே. (க)

313. பிரிவுகேட்டிரங்கல்

மன்னவன்பிரிவு நன்னுதலறிந்து
பழங்கணெய்தி அழுங்கல்சென்றது.

சிறுகட் பெருங்கைத்திண் கோட்டுக் குழைசெவிச் செம்முகமாத்
தெறுகட் டழியமுன் உய்யச்செய் தோர்கருப் புச்சிலையோன்
உறுகட் டழலுடை யோனுறை யம்பலம் உன்னலரின்
துறுகட் புரிகுழ லாயிது வோவின்று சூழ்கின்றதே. (உ)

உஉ. பகைதணிவினைப்பிரிவு:

314. பிரிவுகூறல்

துன்னுபகைதணிப்ப மன்னவன்பிரிவு
நன்னறுங்கோதைக்கு முன்னிமொழிந்தது.

மிகைதணித் தற்கரி தாமிரு வேந்தர்வெம் போர்மிடைந்த
பகைதணித் தற்குப் படர்தலுற் றார்நமர் பல்பிறவித்
தொகைதணித் தற்கென்னை யாண்டுகொண் டோன்றில்லைச் சூழ்
முகைதணித் தற்கரி தாம்புரி தாழ்தரு மொய்குழலே. [பொழில்வாய் ()

315. வருத்தந்தணித்தல்

மணிப்பூண்மன்னவன் தணப்பதில்லை
அஞ்சல்போயெ வஞ்சியைத்தணித்தது.

நெருப்புறு வெண்ணெயும் நீருறும் உப்பும் எனவிங்ஙனே
பொருப்புறு தோகை புலம்புறல் பொய்யன்பர் போக்குமிக்க
விருப்புறு வோரைவிண் ணோரின் மிகுத்துநண் ணார்கழியத்
திருப்புறு சூலத்தி னோன்றில்லை போலுந் திருநுதலே. (உ)

உகூ. வேந்தற்குற்றுழிப்பிரிவு:

316. பிரிந்தமைகூறல்

விறல்வேந்தர் வெம்முனைக்கண்
திறல்வேந்தர் செல்வரேன்றது.

போது குலாய புனைமுடி வேந்தர்தம் போர்முனைமேல்
மாது குலாயமென் னோக்கிசென் றார்நமர் வண்புலியூர்க்
காது குலாய குழையெழி லோனைக் கருதலர்போல்
ஏதுகொ லாய்வினை கின்றதின் றென்னார் இடுமதிலே. (க)

317. பிரிவாற்றாமைகார்மிசைவைத்தல்

வேந்தற்குற்றுழி விறலோன்பிரிய
ஏந்திழைபாங்கிக் கேடுத்துரைத்தது.

பொன்னி வளைத்த புனல்சூழ் நிலவிப் பொலிபுலியூர்
வன்னி வளைத்த வளர்சடை யோனை வணங்கலர்போல்
துன்னி வளைத்தநந் தோன்றற்குப் பாசறைத் தோன்றுங்கொலோ
மின்னி வளைத்து விரிநீர் கவரும் வியன்முகிலே. (உ)

318. வானோக்கிவருந்தல்

மானோக்கி வடிவுநினைந்தோன்
வானோக்கி வருந்தியது.

கோலித் திகழ்சிற கொன்றின் ஒடுக்கிப் பெடைக்குருகு
பாலித் திரும்பனி பார்ப்பொடு சேவல் பயில்விரவின்
மாலித் தனையறி யாமறை யோனுறை யம்பலமே
போலித் திருநுத லாட்கென்ன தாங்கொலென் போதரவே.()

319. கூதிர்கண்டுகேவறல்

இருங்கூதிர் எதிர்வுகண்டு
கருங்குழலி கவலையுற்றது.

கருப்பினம் மேவும் பொழிற்றில்லை மன்னன்கண் ஆரருளால்
விருப்பினம் மேவச்சென் றூர்க்குஞ்சென் றல்குங்கொல் வீழ்பனிவாய்
நெருப்பினம் மேய்நெடு மாலெழில் தோன்றச்சென் றுங்குநின்ற
பொருப்பினம் ஏறித் தமியரைப் பார்க்கும் புயலினமே. (ச)

320. முன்பனிக்குநோந்துரைத்தல்

ஆன்றபனிக் காற்றுதழிந்
தீன்றவளை ஏழைநோந்தது.

சுற்றின வீழ்பனி தூங்கத் துவண்டு துயர்கவென்று
பெற்றவ ளேயெனைப் பெற்றாள் பெடைசிற காலொடுக்கிப்
புற்றில வாளர வன்றில்லைப் புள்ளுந்தம் பிள்ளைதழீஇ
மற்றினஞ் சூழ்ந்து துயிலப் பெறுமிம் மயங்கிருளே. (ரு)

321. பின்பனிநினைந்திரங்கல்

இரும்பனியின் எதிர்வுகண்டு
சுரும்பிவர்குழலி துயரநினைந்தது.

பிரமன் றயரப் பொருப்புவில் லேந்திப்புத் தேளிர்நாப்பண்
சிரமன் றயனைச்செற் றோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனையாள்
பரமன் றிரும்பனி பாரித்த வாபரந் தெங்கும்வையம்
சரமன்றி வான்றரு மேலொக்கும் மிக்க தமியருக்கே. (சு)

322. இளவேனில்கண்டின்னலெய்தல்

இன்னிளவேனில் முன்னுவதுகண்டு
மென்னகைப்பேதை இன்னலெய்தியது.

வாழும் படியொன் றுங் கண்டிலம் வாழியிம் மாம்பொழிற்றேன்
சூழும் முகச்சுற் றும் பற்றின வாற்றொண்டை யங்கனிவாய்
யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பல மாதரியாக்
கூழின் மலிமனம் போன்றிரு ளாநின்ற கோகிலமே. (எ)

323. பருவங்காட்டிவற்புறுத்தல்

கார்வருமெனக் கலங்குமாதரைத்
தேர்வருமெனத் தெளிவித்தது.

பூண்பதென் றேகொண்ட பாம்பன் புலியூ ரரன்மிடற்றின்
மாண்பதென் றேயெண வானின் மலரும் மணந்தவர்தேர்
காண்பதன் றேயின்று நாளையிங் கேவரக் கார்மலர்த்தேன்
பாண்பதன் தேர்குழ லாயெழில் வாய்த்த பனிமுகிலே. (அ)

324. பருவமன்றென்றுகூறல்

காரேனக்கலங்கும் ஏரேழிற்கண்ணிக்
கின்றுவணத்தோழி அன்றென்றுமறுத்தது.

தெளிதரற் காரெனச் சீரனம் சிற்றம் பலத்தடியேன்
களிதரக் கார்மிடற் றோனட மாடக்கண் ணார்முழவம்
துளிதரற் காரென வார்த்தன ஆர்ப்பத்தொக் குன்குழல்போன்
றளிதரக் காந்தளும் பாந்தளைப் பாரித் தலர்ந்தனவே. (கூ)

325. மறுத்துக்கூறல்

பருவமன்றென்று பாங்கிபகர
மருவமர்கோதை மறுத்துரைத்தது.

தேன்றிக் கிலங்கு கழலழல் வண்ணன்சிற் றம்பலத்தெங்
கோன்றிக் கிலங்குதிண் டோட்கொண்டற் கண்டன் குழையெழிலுண்
போன்றிக் கடிமலர்க் காந்தளும் போந்தவன் கையனல்போல்
தோன்றிக் கடிமல ரும்பொய்ம்மை யோமெய்யிற் றோன்றுவதே.

326. தேர்வரவுகூறல்

பூங்கொடி மருளப்
பாங்கி தெருட்டியது.

திருமால் அறியாச் செறிகழற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தெம்
கருமால் விடையுடை யோன்கண்டம் போற்கொண்டல் எண்டிசையும்
வருமால் உடன்மன் பொருந்தல் திருந்த மணந்தவர்தேர்
பொருமால் அயிற்கணல் லாயின்று தோன்றுநம் பொன்னகர்க்கே. (கக)

327. வினைமுற்றிநினைதல்

பாசறைமுற்றிப் படைப்போர்வேந்தன்
மாசறுபூண்முலை மதிமுகநினைந்தது.

புயலோங் கலர்சடை யேற்றவன் சிற்றம் பலம்புகழும்
மயலோங் கிருங்களி யானை வரகுணன் வெற்பின்வைத்த
கயலோங் கிருஞ்சிலை கொண்டுமன் கோபமுங் காட்டிவரும்
செயலோங் கெயிலெரி செய்தபின் இன்றோர் திருமுகமே.(கஉ)

328. நிலைமைநினைந்துகூறல்

பொற்றொடிநிலைமை மற்றவனினைந்து
திருந்துதேர்ப்பாகற்கு வருந்துபுபுகன்றது.

சிறப்பிற் றிகழ்சிவன் சிற்றம் பலஞ்சென்று சேர்ந்தவர்தம்
பிறப்பிற் றுனைந்து பெருகுக தேர்பிறங் கும்மொளியார்
நிறப்பொற் புரிசை மறுகினிற் றுன்னி மடநடைப்புள்
இறப்பிற் றுயின்றுமுற் றத்திரை தேரும் எழினகர்க்கே.(கங)

329. முகிலொடுகூறல்

முனைவற்குற்றுழி வினைமுற்றிவருவோன்
கழுமலெய்திச் சேழுமுகிற்குரைத்தது.

அருந்தே ரழிந்தனம் ஆலமென் றோல மிடுமிமையோர்
மருந்தே ரணியம் பலத்தோன் மலர்த்தாள் வணங்கலர்போல்
திருந்தே ரழிந்து பழங்கண் தருஞ்செல்வி சீர்நகர்க்கென்
வருந்தே ரிதன்முன் வழங்கேல் முழங்கேல் வளமுகிலே. (கச)

330. வரவெடுத்துரைத்தல்

வினைமுற்றிய வேந்தன்வரவு
புனையிழைத்தோழி பொற்றொடிக்குரைத்தது.

பணிவார் குழையெழி லோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனைய
மணிவார் குழன்மட மாதே பொலிகநம் மன்னர்முன்னுப்
பணிவார் திறையும் பகைத்தவர் சின்னமும் கொண்டுவண்டேர்
அணிவார் முரசினொ டாலிக்கு மாவோ டணுகினரே. (கரு)

331. மறவாமைகூறல்

பாசறைமுற்றிப் பைந்தொடியோடிருந்து
மாசறுதோழிக்கு வள்ளலுரைத்தது.

கருங்குவ ளைக்கடி மாமலர் முத்தங் கலந்திலங்க
நெருங்கு வளைக்கிள்ளை நீங்கிற் றிலணின்று நான்முகனே
டொருங்கு வளைக்கரத் தானுண ராதவன் றில்லையொப்பாய்
மருங்கு வளைத்துமன் பாசறை நீடிய வைகலுமே. (கசு)

உச. பொருள்வயிற்பிரிவு :

332. வாட்டங்கூறல்

பிரிவுகேட்ட அரிவைவாட்டம்
நீங்கலுற்றவன் பாங்கிக்குரைத்தது.

முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவ பொன்னான் முடியுமெனப்
பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்றம் பலமனையாய்
துனிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப
நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கும் நன்னுதலே. (க)

333. பிரிவுநினைவுரைத்தல்

பொருள்வயிற்பிரியும் பொருவேலவனெனச்
சுருளுறுகுழலிக்குத் தோழிசொல்லியது.

வறியார் இருமை யறியார் எனமன்னு மாநிதிக்கு
நெறியா ரருஞ்சுரஞ் செல்லலுற் றார்நமர் நீண்டிருவர்
அறியா அளவுநின் றோன்றில்லைச் சிற்றம் பலமனைய
செறிவார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் திருநுதலே. (உ)

334. ஆற்றாதுபுலம்பல்

பொருட்பிரியும் அருட்குபவனெனப்
பாங்கிபகரப் பூங்கொடிபுலம்பியது.

சிறுவாள் உகிருற் றுறுமுன்னஞ் சின்னப் படுங்குவளைக்
கெறிவாள் கழித்தனள் தோழி எழுதிற் கரப்பதற்கே
அறிவாள் ஒழிகுவ தஞ்சனம் அம்பல வர்ப்பணியார்
குறிவாழ் நெறிசெல்வர் அன்பரென் றம்ம கொடியவளே. (ங)

335. ஆற்றாமைகூறல்

ஏழை அழுங்கத்
தோழி சொல்லியது.

வானக் கடிமதிற் றில்லையெங் கூத்தனை யேத்தலர்போல்
கானக் கடஞ்செல்வர் காதல ரென்னக் கதிர்முலைகள்
மானக் கனகந் தருமலர்க் கண்கண்முத் தம்வளர்க்கும்
தேனக்க தார்மன்னன் என்னோ இனிச்சென்று தேர்பொருளே. (ச)

336. திணைபெயர்த்துரைத்தல்

துணைவன்பிரியத் துயருறுமனத்தோடு
திணைபெயர்த்திட்டுத் தேமொழிமொழிந்தது.

சுருடரு செஞ்சடை வெண்சுட ரம்பல வன்மலயத்
திருடரு பூம்பொழில் இன்னுயிர் போலக் கலந்திசைத்த
அருடரு மின்சொற்க ளத்தனை யும்மறந் தத்தஞ்சென்றோ
பொருடரக் கிற்கின் றதுவினை யேற்குப் புரவலரே. (ரு)

337. பொருத்தமறிந்துரைத்தல்

பொருள்வயிற்பிரிவோன் பொருத்தநினைந்து
சுருளுறுகுழலிக்குத் தோழிசொல்லியது.

மூவர்நின் றேத்த முதலவன் ஆடமுப் பத்துமும்மைத்
தேவர்சென் றேத்துஞ் சிவன்றில்லை யம்பலஞ் சீர்வழுத்தாப்
பாவர்சென் றல்கு நரக மனைய புனையழற்கான்
போவர்நங் காதலர் என்னும் உரைப்பது பூங்கொடியே. (சு)

338. பிரிந்தமைகூறல்

எதிர்நின்றுபிரியிற் கதிர்நீவாடுதற்
குணர்த்தாதகன்றான் மணித்தேரோனென்றது.

தென்மாத் திசைவசை தீர்தரத் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
என்மாத் தலைக்கழல் வைத்தெரி யாடும் இறைதிகழும்
பொன்மாப் புரிசைப் பொழிற்றிருப் பூவண மன்னபொன்னே
வன்மாக் களிற்றொடு சென்றனர் இன்றுநம் மன்னவரே. (எ)

339. இரவுறுதுயரத்திற்கிரங்கியுரைத்தல்

அயிறருகண்ணியைப் பயிறருமிரவினுள்
தாங்குவதரிதெனப் பாங்கிபகர்ந்தது.

ஆழியொன் றீரடி யும்மிலன் பாகன்முக் கட்டில்லையோன்
ஊழியொன் றாதன நான்குமைம் பூதமும் ஆறொடுங்கும்
ஏழியன் றாழ்கட லும்மெண் டிசையும் திரிந்திளைத்து
வாழியன் றேவருக் கன்பெருந் தேர்வந்து வைகுவதே. (அ)

340. இகழ்ச்சிநினைந்தழிதல்

உணர்த்தாது பிரிந்தாரென
மணித்தாழ்குழலி வாடியது.

பிரியா ரெனவிகழ்ந் தேன்முன்னம் யான்பின்னை எற்பிரியின்
தரியா ளெனவிகழ்ந் தார்மன்னர் தாந்தக்கன் வேள்விமிக்க
எரியா ரெழிலழிக் கும்மெழி லம்பலத் தோனெவர்க்கும்
அரியான் அருளிலர் போலன்ன என்னை அழிவித்தவே. (கூ)

341. உருவுவெளிப்பட்டுநிற்றல்

பொருள்வயிற்பிரிந்த ஒளியுறுவேலவன்
ஓங்கழற்கடத்துப் பூங்கொடியைநினைந்தது.

சேணுந் திகழ்மதிற் சிற்றம் பலவன்றெண் ணீர்க்கடனஞ்
சூணுந் திருத்த மொருவன் திருத்தும் உலகினெல்லாம்
காணுந் திசைதொறும் கார்க்கய லுஞ்செங் கனியொடுபைம்
பூணும் புணர்முலை யுங்கொண்டு தோன்றுமொர் பூங்கொடியே. (க0)

342. நெஞ்சொடுநோதல்

வல்லழற்கடத்து மெல்லியலைநினைந்து
வெஞ்சுடர்வேலோன் நெஞ்சொடுநொந்தது.

பொன்னணி யீட்டிய வோட்டரு நெஞ்சமிப் பொங்குவெங்கா
னின்னணி நிற்குமி தென்னென்ப தேயிமை யோரிறைஞ்சும்
மன்னணி தில்லை வளநக ரன்ன வனநடையாள்
மின்னணி நுண்ணிடைக் கோபொருட் கோநீ விரைகின்றதே. (கக)

343. நெஞ்சொடுபுலத்தல்

அழற்கடத் தழக்கமிக்கு
நிழற்கதிர்வேலோன் நீடுவாடியது.

நாய்வயி னுள்ள குணமுமில் லேனைநற் றொண்டுகொண்ட
தீவயின் மேனியன் சிற்றம் பலமன்ன சின்மொழியைப்
பேய்வயி னும்மரி தாகும் பிரிவெளி தாக்குவித்துச்
சேய்வயிற் போந்தநெஞ் சேயஞ்சத் தக்கதுன் சிக்கனவே. ()

344. நெஞ்சொடுமறுத்தல்

நீணெறிசென்ற நாறிணர்த்தாரோன்
சேணெறியஞ்சி மீணெறிசென்றது.

தீமே வியநிருத் தன்றிருச் சிற்றம் பலமனைய
பூமே வியபொன்னை விட்டுப்பொன் தேடியிப் பொங்குவெங்கான்
நாமே நடக்க ஒழிந்தனம் யாநெஞ்சம் வஞ்சியன்ன
வாமே கலையைவிட் டோபொருள் தேர்ந்தெம்மை வாழ்விப்பதே.(கரு)

345. நாளெண்ணிவருந்தல்

சென்றவர்திறத்து நின்றுநனிவாடுஞ்
சூழ்குருங்கூந்தற்குத் தோழிநனிவாடியது.

தெண்ணீர் அணிசிவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தி யாதவரின்
பண்ணீர் மொழியிவ ளைப்பையு ளெய்தப் பனித்தடங்க
ணுண்ணீர் உகவொளி வாடட நீடுசென் றார்சென்றநாள்
எண்ணீர் மையினில னுங்குழி யும்விரல் இட்டறவே. (கச)

346. ஏறுவரவுகண்டிரங்கியுரைத்தல்

நீடியபொன்னின் நெஞ்சநெகிழ்ந்து
வாடியவன் வரவுற்றது.

சுற்றம் பலமின்மை காட்டித்தன் தொல்கழல் தந்ததொல்லோன்
சிற்றம் பலமனை யாள்பர மன்றுதிண் கோட்டின்வண்ணப்
புற்றங் குதர்ந்துநன் றுகொடும் பொன்னார் மணிபுலம்பக்
கொற்றம் மருவுகொல் லேறுசெல் லாநின்ற கூர்ஞ்செக்கரே. ()

347. பருவங்கண்டிரங்கல்

மன்னியபருவம் முன்னியசெலவின்
இன்னலெய்தி மன்னனேகியது.

கண்ணுழை யாதுவிண் மேகங் கலந்து கணமயிறூக்
கெண்ணுழை யாத்தழை கோலிநின் றூலும் இனமலர்வாய்
மண்ணுழை யாவும் அறிதில்லை மன்னன தின்னருள்போல்
பண்ணுழை யாமொழி யாளென்ன ளாங்கொன்மன் பாவியற்கே.(கசு)

348. முகிலோடுகூறல்

எனைப்பலதுயரமோ டேகாநின்றவன்
துனைக்காரதற்குத் துணிந்துசொல்லியது.

அற்படு காட்டினின் றாடிசிற் றம்பலத் தான்மிடற்றின்
முற்படு நீண்முகில் என்னின்முன் னேன்முது வோர்குழுமி
விற்படு வாணுத லாள்செல்லல் தீர்ப்பான் விரைமலர்தூய்
நெற்படு வான்பலி செய்தய ராநிற்கும் நீணகர்க்கே. (கஎ)

349. தேர்வரவுகூறல்

வேந்தன்பொருளோடு விரும்பிவருமென
ஏந்திழைப்பாங்கி இனிதியம்பியது.

பாவியை வெல்லும் பரிசில்லை யேமுகில் பாவையஞ்சீர்
ஆவியை வெல்லக் கறுக்கின்ற போழ்தத்தின் அம்பலத்துக்
காவியை வெல்லு மிடற்றோன் அருளிற் கதுமெனப்போய்
மேவிய மாநிதி யோடன்பர் தேர்வந்து மேவினதே. (கஅ)

350. இளையரெதிர்கோடல்

செறிகழலவன் திருநகர்புகுதர
எறிவேலிளைஞர் எதிர்கொண்டது.

யாழின் மொழிமங்கை பங்கன்சிற் றம்பலத் தானமைத்த
ஊழின் வலியதொன் றென்னை ஒளிமே கலையுகளும்
வீழும் வரிவளை மெல்லிய லாவிசெல் லாதமுன்னே
சூழுந் தொகுநிதி யோடன்பர் தேர்வந்து தோன்றியதே.(கசு)

351. உண்மகிழ்ந்துரைத்தல்

பெருநிதியோடு திருமணபுகுந்தவன்
வளமனைக்கிழத்தியோ டுளமகிழ்ந்துரைத்தது.

மயின்மன்னு சாயலிம் மானைப் பிரிந்து பொருள்வளர்ப்பான்
வெயின்மன்னு வெஞ்சுரஞ் சென்றதெல் லாம்விடை யோன்புலியூர்க்
குயின்மன்னு சொல்லிமென் கொங்கையென் அங்கத் திடைக்குளிப்பத்
துயின்மன்னு பூவணை மேலணை யாமுன் துவளுற்றதே. (உ௰)

உரு. பரத்தையிற்பிரிவு :

352. கண்டவர்கூறல்

உரத்தகுவேலோன் பரத்தையிற்பிரியத்
திண்டேர்வீதியிற் கண்டோருரைத்தது.

உடுத்தணி வாளர வன்றில்லை யூரன் வரவொருங்கே
எடுத்தணி கையே றினவளை யார்ப்ப இளமயிலேர்
கடுத்தணி காமர் கரும்புரு வச்சிலை கண்மலரம்
படுத்தணி வாளிளை யோர்சுற்றும் பற்றினர் மாதிரமே. (க)

353. பொறையுவந்துரைத்தல்

கள்ளவிழ்கோதையைக் காதற்றோழி
உள்ளவிழ்பொறைகண் டுவந்துரைத்தது.

சுரும்புறு கொன்றையன் தொல்புலி யூர்ச்சுருங் கும்மருங்குல்
பெரும்பொறை யாட்டியை யென்னின்று பேசுவ பேரொலிநீர்க்
கரும்புறை யூரன் கலந்தகன் றானென்று கண்மணியும்
அரும்பொறை யாகுமென் ஆவியும் தேய்வுற் றழிகின்றதே.(உ)

354. பொதுப்படக்கூறிவாடியழுங்கல்

பொற்றிகழரவன் மற்றிகழ்தில்லைப்
பிரிந்தவூரனோ டிருந்துவாடியது.

அப்புற்ற சென்னியன் றில்லை யுறாரின் அவருறுநோய்
ஒப்புற் றெழினலம் ஊரன் கவரவுள் ளும்புறம்பும்
வெப்புற்று வெய்துயிர்ப் புற்றுத்தம் மெல்லணை யேதுணையாச்
செப்புற்ற கொங்கையர் யாவர்கொல் ஆருயிர் தேய்பவரே.(௩)

355. கனவிழந்துரைத்தல்

சினவிற்றடக்கைத் தீம்புனலூரனைக்
கனவிற்கண்ட காரிகையுரைத்தது.

தேவா சுரரிறைஞ் சுங்கழ லோன்றில்லை சேரலர்போல்
ஆவா கனவு மிழந்தேன் நனவென் றமளியின்மேற்
பூவா ரகலம்வந் தூரன் தரப்புலம் பாய்நலம்பாய்
பாவாய் தழுவிற்றி லேன்விழித் தேனரும் பாவியனே. (௪)

356. விளக்கொடுவெறுத்தல்

பஞ்சவணைத்துயின்ற பஞ்சின்மெல்லடி
அன்பனோடழுங்கிச் செஞ்சுடர்க்குரைத்தது.

செய்ம்முக நீல மலர்தில்லைச் சிற்றம் பலத்தரற்குக்
கைம்முகங் கூம்பக் கழல்பணி யாரிற் கலந்தவர்க்குப்
பொய்ம்முகங் காட்டிக் கரத்தல் பொருத்தமன் றென்றிலையே
நெய்ம்முக மாந்தி யிருண்முகங் கீழும் நெடுஞ்சுடரே. (௫)

357. வாரம்பகர்ந்துவாயின்மறுத்துரைத்தல்

வார்புனலூரன் ஏர்திகழ்தோள்வயிற்
கார்புரைகுழலி வாரம்பகர்ந்தது.

பூங்குவ ளைப்பொலி மாலையும் ஊரன்பொற் றோளிணையும்
ஆங்கு வளைத்துவைத் தாரேனுங் கொள்கநள் ளாரரணம்
தீங்கு வளைத்தவில் லோன்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தயல்வாய்
ஓங்கு வளைக்கரத் தார்க்கடுத் தோமன் உறுவரையே. (௬)

358. பள்ளியிடத்தூடல்

பீடிவர்கற்பின் தோடிவர்கோதை
ஆடவன்றன்னோ டூடியுரைத்தது.

தவஞ்செய்தி லாதவெந் தீவினை யேம்புன்மைத் தன்மைக்கெள்ளா
தெவஞ்செய்து நின்றினி யின்றுனை நோவதென் அத்தன்முத்தன்
சிவன்செய்த சீரரு ளார்தில்லை யூரநின் சேயிழையார்
நவஞ்செய்த புல்லங்கண் மாட்டேம் தொடல்விடு நற்கலையே. (௭)

359. சேவ்வணிவிடுக்கவில்லோர்கூறல்

பாற்சேலுமொழியார் மேற்சேலவிரும்பல்
போல்லாதேன்ன இல்லோர்புகன்றது.

தணியுறப் பொங்குமிக் கொங்கைகள் தாங்கித் தளர்மருங்குல்
பிணியுறப் பேதைசென் றின்றெய்து மாலர வும்பிறையும்
அணியுறக் கொண்டவன் றில்லைத்தொல் லாயநல் லார்கண்முன்னே
பணியுறத் தோன்று நுடங்கிடை யார்கள் பயின்மனைக்கே. (அ)

360. அயலறிவுரைத்தவளழுக்கமேய்தல்

உலகியலறியச் சேலவிடலுற்ற
விழுத்தகைமாதர்க் கழுக்கஞ்சேன்றது

இரவணை யும்மதி யேர்நுத லார்நுதிக் கோலஞ்செய்து
குரவணை யுங்குழ லிங்கிவ ளாலிக் குறியறிவித்
தரவணை யுஞ்சடை யோன்றில்லை யூரனை ஆங்கொருத்தி
தரவணை யும்பரி சாயின வாறுநந் தன்மைகளே. (கூ)

361. சேவ்வணிகண்டவாயிலவர்கூறல்

மணிக்குழைபூப்பியல் உணாத்தவந்த
ஆயிழையைக்கண்ட வாயிலவருரைத்தது.

சிவந்தபொன் மேனி மணிதிருச் சிற்றம் பலமுடையான்
சிவந்தவந் தாளணி யூரற் குலகிய லாறுரைப்பான்
சிவந்தபைம் போதுமஞ் செம்மலர்ப் பட்டுங்கட் டார்முலைமேற்
சிவந்தவஞ் சாந்தமுந் தோன்றின வந்து திருமனைக்கே. (கo

362. மனைபுகல்கண்டவாயிலவர்கூறல்

கடனறிந்தூரன் கடிமனைபுகுதர
வாய்ந்தவாயிலவர் ஆய்ந்துரைத்தது.

குராப்பயில் கூழை யிவளின்மிக் கம்பலத் தான்குழையாம்
அராப்பயில் நுண்ணிடை யாரடங் காரெவ ரேயினிப்பண்
டிராப்பகல் நின்றுணங் கீர்ங்கடை யித்துணைப் போழ்திற்சென்று
கராப்பயில் பூம்புன லூரன் புகுமிக் கடிமனைக்கே. (கக

363. முகமலர்ச்சிகூறல்

பூம்புனலூரன் புகமுகமலர்ந்த
தேம்புனைகோதை திறம்பிறருரைத்தது.

வந்தான் வயலணி யூரன் எனச்சின வாண்மலர்க்கண்
செந்தா மரைச்செவ்வி சென்றசிற் றம்பல வன்னருளான்
முந்தா யினவிய ளேக்கெதிர் நோக்க முகமடுவிற்
பைந்தாட் குவளைகள் பூத்திருள் சூழ்ந்து பயின்றனவே. (கஉ)

364. காலநிகழ்வுரைத்தல்

இகழ்வதேவன்கோல் நிகழ்வதிவ்வாறெனச்
சேழமலர்க்கோதை உழையருரைத்தது.

வில்லிகைப் போதின் விரும்பா அரும்பா வியர்களன்பிற்
செல்லிகைப் போதின் எரியுடை யோன்றில்லை யம்பலஞ்சூழ்
மல்லிகைப் போதின்வெண் சங்கம்வண் டேவிண் டோய்பிறையோ
டெல்லிகைப் போதியல் வேல்வய லூரற் கெதிர்கொண்டதே ()

365. எய்தலெடுத்துரைத்தல்

சீரியலுலகில் திகழ்தரக்கூடி
வார்புனலூரன் மகிழ்வுற்றது.

புலவித் திரைபொரச் சிறடிப் பூங்கலஞ் சென்னியுய்ப்பக்
கலவிக் கடலுட் கலிங்கஞ்சென் றெய்திக் கதிர்கொண்முத்தம்
நிலவி நிறைமது ஆர்ந்தம் பலத்துநின் றோனருள்போன்
றுலவிய லாத்தனம் சென்றெய்த லாயின ஊரனுக்கே. (கச)

366. கலவிகருதிப்புலத்தல்

மன்னியவுலகில் துன்னியவன்போடு
கலவிகருதிப் புலவியெய்தியது.

செவ்வாய் துடிப்பக் கருங்கண் பிறழச்சிற் றம்பலத்தெம்
மொய்வார் சடையோன் அருளின் முயங்கி மயங்குகின்றாள்
வெவ்வா யுயிர்ப்பொடு விம்மிக் கலுழ்ந்து புலந்துநைந்தாள்
இவ்வா றருள்பிறர்க் காகும் எனநினைந் தின்னகையே. (கரு)

367. குறிப்பறிந்துபுலந்தமைகூறல்

குறிப்பினிற்குறிப்பு நெறிப்படநோக்கி
மலர்நெடுங்கண்ணி புலவியுற்றது.

மலரைப் பொருவடி மானும் தமியண்மன் னன்னொருவன்
பலரைப் பொருதென் றிழிந்துநின் ருள்பள்ளி காமனெய்த
அலரைப் பொருதன் றழல்விழித் தோனம் பலம்வணங்காக்
கலரைப் பொருச்சிறி யாளென்னை கொல்லோ கருதியதே. ()

368. வாயிலவர்வாழ்த்தல்

தலைமகனது தகவுடைமை
நிலைதகுவாயில் நின்றோருரைத்தது.

வில்லைப் பொலிநுதல் வேற்பொலி கண்ணி மெலிவறிந்து
வல்லைப் பொலிவொடு வந்தமை யானின்று வான்வழுத்துந்
தில்லைப் பொலிசிவன் சிற்றம் பலஞ்சிந்தை செய்பவரின்
மல்லைப் பொலிவய லூரன்மெய் யேதக்க வாய்மையனே. (கஎ)

369. புனல்வரவுரைத்தல்

புனலாடுகவெனப் புணைந்துகொண்டு
மணைபுகுந்தவணை வையமுரைத்தது.

சூன்முதிர் துள்ளு நடைப்பெடைக் கிற்றுணைச் சேவல்செய்வான்
தேன்முதிர் வேழத்தின் மென்பூக் குதர்செம்ம லூரன்றிண்டோள்
மான்முதிர் நோக்கினல் லார்மகி ழத்தில்லை யானருளே
போன்முதிர் பொய்கையிற் பாய்ந்தது வாய்ந்த புதுப்புனலே.()

370. தேர்வரவுகண்டுமகிழ்ந்துகூறல்

பயின்மணித்தேர்செலப் பரத்தையர்சேரிக்
கயன்மணிக்கன்னியர் கட்டுரைத்தது.

சேயே யெனமன்னு தீம்புன லூரன்றிண் டோளிணைகள்
தோயீர் புணர்தவந் தொன்மைசெய் தீர்சுடர் கின்றகொலம்
தீயே யெனமன்னு சிற்றம் பலவர்தில் லைந்நகர்வாய்
வீயே யெனவடி யீர்நெடுந் தேர்வந்து மேவினதே. (கசு)

371. புனல்விளையாட்டிற்றம்முளுரைத்தல்

தீம்புனல்வாயிற் சேயிழைவருமெனக்
காம்பனதோளியர் கலந்துகட்டுரைத்தது.

அரமங் கையரென வந்து விழாப்புகும் அவ்வவர்வான்
அரமங் கையரென வந்தணு கும்மவள் அன்றுகிராற்
சிரமங் கையனைச்செற் றோன்றில்லைச் சிற்றம் பலம்வழுத்தாப்
புரமங் கையரினை யாதைய காத்துநம் பொற்பரையே. (உ௦)

372. தன்னைவியந்துரைத்தல்

அரத்தத்துவர்வாய்ப் பரத்தைத்தலைவி
முனிவுதோன்ற நனிபுகன்றது.

கனலூர் கணைதுணை யூர்கெடச் செற்றசிற் றம்பலத்தெம்
அனலூர் சடையோன் அருள்பெற் றவரின் அமரப்புல்லும்
மினலூர் நகையவர் தம்பா லருள்விலக் காவிடின்யான்
புனலூ ரனைப்பிரி யும்புன லூர்கணப் பூங்கொடியே. (உக)

373. நகைத்துரைத்தல்

வேந்தன்பிரிய ஏந்திழைமடந்தை
பரத்தையைநோக்கி விரித்துரைத்தது.

இறுமாப் பொழியுமன் றேதங்கை தோன்றினென் எங்கையங்கைச்
சிறுமான் தரித்தசிற் றம்பலத் தான்றில்லை யூரன்றிரண்டோள்
பெறுமாத் தொடுந்தன்ன பேரணுக் குப்பெற்ற பெற்றியினே
டிறுமாப் பொழிய இறுமாப் பொழிந்த இணைமுலையே. (உஉ)

374. நாணுதல்கண்டுமிகுத்துரைத்தல்

மன்னவன்பிரிய நன்மனக்கிழத்தியை
நாணுதல்கண்ட வாணுதலுரைத்தது.

வேயாது செப்பின் அடைத்துத் தமிவைகும் வீயினன்ன
தீயாடி சிற்றம் பலமனை யாடில்லை யூரனுக்கின்
றேயாப் பழியென நாணியென் கண்ணிங்ங னேமறைத்தாள்
யாயா மியல்பிவள் கற்புநற் பால இயல்புகளே. (உ௩)

375. பாணன்வரவுரைத்தல்

இகல்வேலவனகல் வறியாப்பாணனைப்
பூங்குழன்மாதர்க்குப் பாங்கிபகர்ந்தது.

விறலியும் பாணனும் வேந்தற்குத் தில்லை யிறையமைத்த
திறலியல் யாழ்கொண்டு வந்துநின் றூர்சென் றிராத்திசைபோம்
பறலியல் வாவல் பகலுறை மாமரம் போலுமன்றே
அறலியல் கூழைநல் லாய்தமி யோமை அறிந்திலரே. (உச)

376. தோழியியற்பழித்தல்

தலைமகனைத் தகவிலனெனச்
சிலைநுதற்பாங்கி தீங்குசெப்பியது.

திக்கின் இலங்குதிண் டோளிறை தில்லைச்சிற் றம்பலத்துக்
கொக்கின் இறகு தணிந்துநின் றூடிதென் கூடலன்ன
அக்கின் நகையிவள் நைய அயல்வயின் நல்குதலான்
தக்கின் றிருந்திலன் நின்றசெவ் வேலெந் தனிவள்ளலே. (உரு)

377. உழையரியற்பழித்தல்

அரத்தவேலண்ணல் பரத்தையிற்பிரியக்
குழைமுகத்தவளுக் குழையருரைத்தது.

அன்புடை நெஞ்சத் திவள்பே துறவம் பலத்தடியார்
என்பிடை வந்தமிழ் தூறநின் றூடி இருஞ்சுழியல்
தன்பெடை நையத் தகவழிந் தன்னம் சலஞ்சலத்தின்
வன்பெடை மேற்றுயி லும்வய லூரன் வரம்பிலனே. (உசு)

378. இயற்படமொழிதல்

வரிசிலையூரன் பரிசுபழித்த
உழையர்கேட்ப எழினகையுரைத்தது.

அஞ்சார் புரஞ்செற்ற சிற்றம் பலவரந் தண்கயிலை
மஞ்சார் புனத்தன்று மாந்தழை யேந்திவந் தாரவரென்
நெஞ்சார் விலக்கினும் நீங்கார் நனவு கனவுமுண்டேல்
பஞ்சார் அமளிப் பிரிதலுண் டோவெம் பயோதரமே. (உஎ)

379. நினைந்துவியந்துரைத்தல்

மெல்லியற்பரத்தையை விரும்பிமேவினேன்
அல்லியங்கோதையை அகனமர்ந்துரைத்தது.

தெள்ளம் புனற்கங்கை தங்குஞ் சடையன்சிற் றம்பலத்தான்
கள்ளம் புகுநெஞ்சர் காணு இறையுறை காழியன்னாள்
உள்ளும் புகுமொரு காற்பிரி யாதுள்ளி யுள்ளுதொறும்
பள்ளம் புகும்புனல் போன்றகத் தேவரும் பான்மையளே. ()

380. வாயில்பெறாது மகன்றிறநினைதல்

பொற்றொடிமாதர் நற்கடைகுறுகி
நீடியவாயிலின் வாடினன்மொழிந்தது.

தேன்வண் டுறைதரு கொன்றையன் சிற்றம் பலம்வழுத்தும்
வான்வண் டுறைதரு வாய்மையன் மன்னு குதலையின்வா
யான்வண் டுறைதரு மாலமு தன்னவன் வந்தணையான்
நான்வண் டுறைதரு கொங்கையெவ் வாறுகொல் நண்ணுவதே.

381. வாயிற்கணின்று தோழிக்குரைத்தல்

பெருந்தகைவாயில் பெறாதுநின்
றருந்தகைப்பாங்கிக் கறியவுரைத்தது.

கயல்வந்த கண்ணியர் கண்ணிணை யான்மிகு காதரத்தான்
மயல்வந்த வாட்டம் அகற்று விரதமென் மாமதியின்
அயல்வந்த ஆடர வாடவைத் தோனம் பலநிலவு
புயல்வந்த மாமதிற் றில்லைநன் னாட்டுப் பொலிபவரே. (௩௦)

382. வாயில்வேண்டத்தோழிகூறல்

வைவேலண்ணல் வாயில்வேண்டப்
பையரவல்குற் பாங்கிபகர்ந்தது.

கூற்றா யினசின ஆளியெண் ணீர்கண்கள் கோளிழித்தால்
போற்றான் செறியிருட் பொக்கமெண் ணீர்கன் றகன்றபுனிற்
றீற்றா எனநீர் வருவது பண்டின்றெம் ஈசர்தில்லைத்
தேற்றார் கொடிநெடு வீதியிற் போதிரத் தேர்மிசையே. (௩௧)

383. தோழிவாயில்வேண்டல்

வாயில்பெறுது மன்னவனிற்ப
ஆயிழையவட்குத் தோழிசொல்லியது.

வியந்தலை நீர்வைய மெய்யே யிறைஞ்சவிண் டோய்குடைக்கீழ்
வயந்தலை கூர்ந்தொன் றும் வாய்திற வார்வந்த வாளரக்கன்
புயந்தலை தீரப் புலியூ ரரனிருக் கும்பொருப்பின்
கயந்தலை யானை கடிந்த விருந்தினர் கார்மயிலே. (ருஉ)

384. மனையவர்மகிழ்தல்

கன்னிமாதுக்கி கனன்றுநோக்க
மன்னியமனையவர் மகிழ்ந்துரைத்தது.

தேவியங் கண்டிகழ் மேனியன் சிற்றம் பலத்தெழுதும்
ஓவியங் கண்டன்ன ஒண்ணுத லாடனக் கோகையுய்ப்பான்
மேவியங் கண்டனை யோவந் தனனென வெய்துயிர்த்துக்
காவியங் கண்கழு நீர்ச்செவ்வி வெளவுதல் கற்றனவே. (ருரு)

385. வாயின்மறுத்துரைத்தல்

மடவரற்றுழ் வாயில்வேண்ட
அடல்வேலவன் ஆரருளுரைத்தது.

உடைமணி கட்டிச் சிறுதே ருருட்டி யுலாத்தருமிந்
நடைமணி யைத்தந்த பின்னர்முன் நான்முகன் மாலறியா
விடைமணி கண்டர்வண் டில்லைமென் றூகையன் னூர்கண்முன்னம்
கடைமணி வாணகை யாயின்று கண்டனர் காதலரே. (ருசு)

386. பாணனொடுவெகுளுதல்

மன்னியாழ்ப்பாணன் வாயில்வேண்ட
மின்னிடைமடந்தை வெகுண்டுரைத்தது.

மைகொண்ட கண்டர் வயல்கொண்ட தில்லைமல் கூரர்நின்வாய்
மெய்கொண்ட அன்பின ரென்பதென் விள்ளா அருள்பெரியர்
வைகொண்ட ஊசிகொற் சேரியின் விற்றெம்மில் வண்ணவண்ணப்
பொய்கொண்டு நிற்கலுற் றோபுலை யாத்தின்னி போந்ததுவே. (ருரு)

387. பாணன்புலந்துரைத்தல்

கருமலர்க்கண்ணி கனன்றுகட்டுரைப்பப்
புரியாழ்ப்பாணன் புறப்பட்டது.

கொல்லாண் டிலங்கு மழுப்படை யோன்குளிர் தில்லையன்னாய்
வில்லாண் டிலங்கு புருவ நெரியச்செவ் வாய்துடிப்பக்
கல்லாண் டெடேல்கருங் கண்சிவப் பாற்று கறுப்பதன்று
பல்லாண் டடியேன் அடிவலங் கொள்வன் பணிமொழியே. ()

388. விருந்தொடுசேல்லத் தணிந்தமைகூறல்

பல்வளை பரிசுகண்
டில்லோர் இயம்பியது.

மத்தக் கரியுரி யோன்றில்லை யூரன் வரவெனலும்
தத்தைக் கிளவி முகத்தா மரைத்தழல் வேன்மிளிர்ந்து
முத்தம் பயக்குங் கழுநீர் விருந்தொடென் றுதமுன்னம்
கித்தக் கருங்குவ ளைச்செவ்வி யோடிக் கெழுமினவே. (ங௭)

389. ஊடறணிவித்தல்

தோன்றலைத்துணையோடு தோழிகண்டு
வான்றகைமடந்தையை வருத்தந்தணித்தது.

கவலங்கொள் பேய்த்தொகை பாய்தரக் காட்டிடை யாட்டுவந்த
தவலங் கிலாச்சிவன் தில்லையன் னாய்தழு விம்முழுவிச்
சுவலங் கிருந்தநந் தோன்றற் றுணையெனத் தோன்றுதலால்
அவலங் களைந்து பணிசெயற் பாலை அரசனுக்கே. (ங௮)

390. அணைந்தவழியூடல்

தெளிபுனலூரன் சென்றணைந்தவழி
ஒளிமதிநுதலி ஊடியுரைத்தது.

சேறான் திகழ்வயற் சிற்றம் பலவர்தில் லைநகர்வாய்
வேறான் திகழ்கண் ணிணையார் வெகுள்வர்மெய்ப் பாலன்செய்த
பாறான் திகழும் பரிசினம் மேவும் படிறுவவேம்
காறான் தொடரேட ரேல்விடு தீண்டலெங் கைத்தலமே. (ங௯)

391. புனலாட்டுவித்தமைகூறிப்புலத்தல்

ஆங்கதனுக் கழக்கமெய்தி
வீங்குமென்முலை விட்டுரைத்தது.

செந்தார் நறுங்கொன்றைச் சிற்றம் பலவர்தில் லைநகரோர்
பந்தார் விரலியைப் பாய்புன லாட்டிமன் பாவியெற்கு
வந்தார் பரிசுமன் றுய்நிற்கு மாறென் வளமனையிற்
கொந்தார் தடந்தோள் விடங்கா லயிற்படைக் கொற்றவரே. ()

392. கலவிகருதிப்புலத்தல்

கலைவளரல்குல் தலைமகன்றன்னொடு
கலவிகருதிப் புலவிபுகன்றது.

மின்றுன் னியசெஞ் சடைவெண் மதியன் விதியுடையோர்
சென்றுன் னியகழற் சிற்றம் பலவன்றென் னம்பொதியில்
நன்றுஞ் சிறியவ ரில்லெம தில்லநல் லூரமன்னோ
இன்றுன் திருவருள் இத்துணை சாலுமன் எங்களுக்கே. (சக)

393. மிகுத்துரைத்தூடல்

நாடேழுரும் இல்லுஞ்சுட்டி
ஆடற்பூங்கொடி ஊடியுரைத்தது.

செழுமிய மாளிகைச் சிற்றம் பலவர்சென் றன்பர்சிந்தைக்
கழுமிய கூத்தர் கடிபொழி லேழினும் வாழியரோ
விழுமிய நாட்டு விழுமிய நல்லூர் விழுக்குடியீர்
விழுமிய அல்லகொல் லோவின்ன வாறு விரும்புவதே. (சஉ)

394. ஊடனீடவாடியுரைத்தல்

வாடா வூடல்
நீடா வாடியது.

திருந்தேன் உயநின்ற சிற்றம் பலவர்தென் னம்பொதியில்
இருந்தேன் உயவந் திணைமலர்க் கண்ணினின் நோக்கருளிப்
பெருந்தே னெனநெஞ் சுகப்பிடித் தாண்டநம் பெண்ணமிழ்தம்
வருந்தேல் அதுவன் றிதுவோ வருவதொர் வஞ்சனையே. (சங)

395. துனியொழிந்துரைத்தல்

தகுதியினூரன் மிகுபதநோக்கிப்
பனிமலர்க்கோதை துனியொழிந்தது.

இயன்மன்னும் அன்புதந் தார்க்கென் னிலையிமை யோரிறைஞ்சும்
செயன்மன்னுஞ் சீர்க்கழற் சிற்றம் பலவர்தென் னம்பொதியில்
புயன்மன்னு குன்றிற் பொருவேல் துணையாப்பொம் மென்னிருள்வாய்
அயன்மன்னும் யானை துரந்தரி தேரும் அதரகத்தே. (சச)

396. புதல்வன்மேல் வைத்துப்புலவிதீர்தல்

புதல்வனது திறம்புகன்று
மதரரிக்கண்ணி வாட்டந்தவிர்ந்தது.

கதிர்த்த நகைமன்னுஞ் சிற்றவ்வை மார்களைக் கண்பிழைப்பித்
தெதிர்த்தெங்கு நின்றெப் பரிசளித் தானிமை யோரிறைஞ்சும்
மதுத்தங் கியகொன்றை வார்சடை யீசர்வண் டில்லைநல்லார்
பொதுத்தம் பலங்கொணர்ந் தோபுதல் வாவெம்மைப் பூசிப்பதே. (சரு)

397. கலவியிடத்தூடல்

சீறடிக்குடைந்த நாறிணர்த்தாரவன்
தன்மைகண்டு பின்னுந்தளர்ந்தது.

சிலைமலி வாணுதல் எங்கைய தாகம் எனச்செழும்பூண்
மலைமலி மார்பின் உதைப்பத்தந் தான்றலை மன்னர்தில்லை
உலைமலி வேற்படை யூரனிற் கள்வரில் என்னவுன்னிக்
கலைமலி காரிகை கண்முத்த மாலை கலுழ்ந்தனவே. (சசா)

398. முன்னிகழ்வுரைத்தூடறீர்த்தல்

முன்னிகழ்ந்தது நன்னுதற்குரைத்து
மன்னுபுனலூரன் மகிழ்வுற்றது.

ஆறார் சடைமுடி யம்பலத் தண்டரண் டம்பெறினும்
மாறார் மழவிடை யாய்கண் டிலம்வண் கதிர்வெதுப்பு
நீறார் கொடுநெறி சென்றிச் செறிமென் முலைநெருங்கச்
சீறார் மரையத ளிற்றங்கு கங்குற் சிறுதுயிலே. (சஎ)

399. பரத்தையைக்கண்டமைகூறிப்புலத்தல்

பரத்தையைக்கண்ட பவளவாய்மாதர்
அரத்தநேர்வேல் அண்ணற்குரைத்தது.

*ஐயுற வாய்நம் மகன்கடைக் கண்டுவண் டேருருட்டும்
மையுறு வாட்கண் மழலைத் தழுவமற் றுன்மகனே
மெய்யுற வாமிதுன் னில்லே வருகென வெள்கிச்சென்றுள்
கையுறு மான்மறி யோன்புலி யூரன்ன காரிகையே.* (சஅ)

400. ஊதியமெடுத்துரைத்தூடறீர்த்தல்

இரும்பரிசில் ஏற்றவர்க்கருளி
விரும்பினர்மகிழ மேவுதலுரைத்தது.

*காரணி கற்பகங் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் தக்கோர்தஞ் சங்க நிதிவிதிசேர்
ஊருணி யுற்றவர்க் கூரன்மற் றியாவர்க்கு மூதியமே.* (சக)

திருக்கோவையார்

முற்றிற்று.

திருவாசகம்:

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

முற்றிற்று.

திருக்கோவையார்:

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

முற்றிற்று.

